

Ba Trăm Sáu Lăm Kim Diệu Nhật

Contents

Ba Trăm Sáu Lăm Kim Diệu Nhật	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	64
31. Chương 31	66
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	72
35. Chương 35	74
36. Chương 36	76
37. Chương 37	78
38. Chương 38	80
39. Chương 39	82
40. Chương 40	84
41. Chương 41	86

42. Chương 42	88
43. Chương 43	89
44. Chương 44	91
45. Chương 45	93
46. Chương 46	95
47. Chương 47	97
48. Chương 48	99
49. Chương 49	100
50. Chương 50	102
51. Chương 51	104
52. Chương 52	106
53. Chương 53	108
54. Chương 54	111
55. Chương 55	113
56. Chương 56	115
57. Chương 57	117
58. Chương 58	118
59. Chương 59	120
60. Chương 60	122
61. Chương 61	124
62. Chương 62	126
63. Chương 63	128
64. Chương 64	130
65. Chương 65	132
66. Chương 66	134
67. Chương 67	136
68. Chương 68	138
69. Chương 69	140

Ba Trăm Sáu Lăm Kim Diệu Nhật

Giới thiệu

Thể loại: Đam Mỹ, Hiện Đại, Ấm Áp, Muộn Tao Công, Khả Ái Thụ. Anh có một cái tên rất chi là kỳ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-tram-sau-lam-kim-dieu-nhat>

1. Chương 1

— Giữa hè có những chiếc áo sơ mi được giặt sạch phơi trên sào dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, giữa hè có những âm thanh phát ra từ dưới những tán cây to, giữa hè cậu neho mắt từ xa chạy đến trước mặt tôi, giữa

hè cậu bị phơi nắng đến gương mặt đỏ bừng ngồi đối diện tôi ăn một chén thịt bò... — (chém gió là nhiều =]])

~

Một ngày hè ở Thượng Hải, tiếng ve sầu kêu râm ran, thời tiết thì nóng đến kinh khủng.

Cậu đang đứng dưới vầng thái dương rửa một chiếc xe máy. Nước phun ra từ trong vòi rửa trôi đi nhiệt độ nóng hổi trên xe. Đây chính là chiếc xe mà bọn họ thường dùng để đi giao thức ăn sẵn, có bản hư mất gì thì đều phải chịu trách nhiệm.

Dùng một cái khăn sạch lau xe một lần nữa rồi đứng lên, cậu nhìn thấy một thân ảnh xa lạ đi tới, hỏi: “Thật ngại quá, bây giờ là mấy giờ rồi?”

Người nọ trông có vẻ sáng sủa, khi đến gần mới nhìn rõ mặt được, cũng rất trẻ trung, gã nhú nhú mày: “A ? Cái gì?”

“Ặc, tôi không có đồng hồ. Bây giờ mấy giờ rồi?” Trong giọng nói không giấu được một chút khẩu âm của Hồng Kông.

“Cậu muốn hỏi hiện tại mấy giờ sao?”

“A, đúng vậy.”

Người kia cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, “Tám giờ canh ba.” (1 canh=15p)

“Canh ba?”

“Ặc, tôi nói, tám giờ bốn mươi lăm.” Da người nọ có hơi đen, có lẽ là do phơi nắng, “Mới tới đây sao? Không phải người Thượng Hải?”

Cậu hào sảng cười, “Ừm, trước đây tôi học ở Hồng Kông.”

Người nọ ngồi xuống bậc thềm thứ nhất, từ trong túi quần lấy ra một gói thuốc là hỏi: “Này, có lửa không?” Gã sấp mặt đến gần, bộ dáng ngậm lấy điếu thuốc trông có vẻ rất đàn ông.

Cậu lắc đầu, “Tôi không hút thuốc lá.”

Người ngồi ở trên bậc thềm cầm đầu thuốc, ngẩng đầu lên, nhìn thấy băng tên trên ngực áo đồng phục của cậu. Là một nhân viên đưa cơm, hình như tên là... Phó Gia Vĩ.

“Trác Dật, đi giao hàng!” Nghe thấy trong tiệm ăn có người gọi gã, người nọ một lần nữa cất gói thuốc vô, đứng dậy đi vào.

Công việc của bọn họ là nhân viên chuyển phát thức ăn cho một tiệm thức ăn nhanh.

Khi đó Trác Dật thấy cậu là người mới tới, liền mượn mấy cái cốc rồi quăng hết đồng khản trải bàn cho cậu. Còn mình thì lên xe chạy vút đi mất. Dù sao thì cái này cũng không tính vào tiền lương, lương chỉ có tính theo giờ thôi.

Phó Gia Y cũng không phải gốc, cậu biết là Trác Dật lười biếng.

Sau khi giao xong đơn hàng cuối cùng, cậu tìm đến Trác Dật trong một quán mì gã thường tới, cởi xuống mũ bảo hiểm nặng chình chịch rồi ngồi xuống trước mặt gã, “Đã thay cậu ‘xử lý’ nhiều khăn lau như thế, vậy bữa này cậu phải mời.”

Trác Dật đang ăn được phân nửa, nhìn vào người ngồi đối diện với một khuôn mặt tràn ý cười. Vài giọt mồ hôi trên trán còn đang chảy xuôi xuống, ánh nắng đã khiến làn da vốn trắng trẻo của cậu trở nên đỏ ửng.

Mấy ngày nay trời nắng nóng đến như vậy mà cậu ta cứ nhiên một chút cũng không bị đen?

Thấy Trác Dật lo lắng, Gia Y cười lên, “Thế nào, có một chén mì cũng không được hả?”

“Được rồi... Phó Gia Vĩ cậu, muốn ăn cái gì thì hôm nay cứ việc gọi đi.”

Nói xong gã liền thấy đôi mắt hai mí vui vẻ cong lên.

“Không phải Vĩ, là Y. Đọc giống như số “một” trong một hai ba bốn a.” Đã có rất nhiều người thấy tên của mình đều đọc sai, cho nên cậu gần như đã quen phải giải thích thể này với người khác.”

“Ui giờ cũng đâu khác biệt gì mấy, tên tôi là Trác Dật, phiêu dật.”

Gia Y ừ một tiếng, cầm lên đôi đũa bắt đầu gấp thịt bò. Ném thử một ngụm, cà ri thơm quá đi.

Bất chợt lại nghe thấy Trác Dật cẩn cẩn thận thận hỏi như vậy: “Cậu có phải còn chưa tới 18 không ?”

Thiếu chút nữa đã bị sặc cà ri, Gia Y ho khụ hai tiếng: “Bộ tôi giống vị thành niên lắm sao ? Tôi ngay cả sinh nhật thứ hai mươi hai cũng qua rồi đó.”

“Nè cậu xạo vừa thôi nhé !” Gã vừa giơ chân lên liền nhớ tới đây là Thượng Hải. Ý thức được trạng huống trước mắt, lại đổi về dùng tiếng phổ thông nói: “Nói dối có gì hay ho chứ.”

“Tôi nói xạo cậu làm cái gì ?”

“...” Thật sự là hai mươi hai ? Chỉ nhỏ hơn mình có hai tuổi thôi ! Trong thâm tâm Trác Dật thầm chửi, tôi tho, thoạt nhìn giống vị thành niên vậy mà lại ! “Thế người nhà cậu đâu, có cùng cậu đến Thượng Hải không ?”

Gia Y một bộ chuyên tâm ăn mì sợi, “Ba mẹ tôi ở Nhật Bản.”

“Ồ, du lịch ?”

“Không phải, bởi vì nhà tôi ở Osaka.”

“Cậu không phải người Hồng Kông sao ! ?”

“Không phải, tôi có thể xem là người Thượng Hải.” Buông đũa xuống thỏa mãn nói: “Aa... ngon quá.”

“...”

Sau khi dùng tốc độ thần tốc giải quyết xong bữa ăn “không mời thì không quen” kia, hai người lái mô-tô trở lại tiệm tiếp tục công việc buổi chiều.

Kỳ thực, còn có rất nhiều vấn đề Trác Dật cảm thấy hiếu kỳ nữa.

Chẳng hạn như, cậu ta vì sao lại đến đây làm nhân viên giao thức ăn ? Gã cứ cảm thấy cậu ta không cùng loại với mình, với lại cậu ta không phải đã ăn học ở Hồng Kông sao, so với một tên mới lên tới cao trung đã bỏ học là hẳn cũng đủ cho thấy họ không cùng đẳng cấp rồi đi ?

Thấy Gia Y đội xong mũ bảo hiểm ở đằng trước hời, gã định hỏi giờ lại thôi.

Gã nổ xe đuổi theo. Dù sao sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà, cứ từ từ mà hỏi.

Âm thanh di động của các nhân viên giao thức ăn thật sự phải mở rất lớn, bởi vì có khi đang đi trên đường cũng phải tiếp điện thoại từ tiệm.

Cho nên khi Gia Y nghe điện thoại Trác Dật đều thanh thanh sở sở nghe được người trong điện thoại nói một câu: “Tối nay tôi không về...” Là giọng nói của một người con gái.

Tâm trạng Trác Dật bỗng nặng trĩu, ai, hẳn đã có bạn gái rồi.

Đợi đến lúc Gia Y cúp điện thoại, gã cười hì hì hỏi: “Bạn gái nha ?”

“A ? Không phải, là bạn.” Nhét điện thoại lại vào túi quần, “Vừa vặn sống chung nhà mà thôi.”

Trác Dật cẩn thận thuốc không tin, “Đã ở chung nhà mà còn nói không phải bạn gái ?”

“... Thuê chung nhà (sharehouse) thôi, hướng hồ người ta đã có bạn trai rồi.”

Càng hướng hồ, tôi cũng không có cảm giác đối với cô ấy được a.

Dù cho cô ấy có tâm trạng không tốt mà uống say đi nhằm phòng, leo lên giường tôi ngủ, mơ mơ màng màng cõ hết chỉ còn mỗi đồ lót, tôi cũng không có cảm giác. Một chút cũng không có.

“Chắc, ngoại hình thế nào ?”

“Xùy, cậu thật bà tám.”

Vừa nghe thấy chất giọng Cánh Đài (Hồng Kông + Đài Loan) của Gia Y, Trác Dật liền nhú mi, “Nhà quê chính hiệu.” (nguyên văn là “nông tặc cẳng chim”, ‘chim’ là một từ địa phương phía Nam TQ, mình cũng không biết dịch sao :|)

Dù biết không phải là lời gì hay ho, nhưng vẫn là bắt chước khẩu âm của Trác Dật hỏi: “ ‘Chim’ nghĩa là gì ?”

“Đã nói cậu rất ngốc mà.”

Cậu biết là nói giỡn nên nghe xong cũng không tức giận, chỉ lầm bầm: “Xem tôi lần sau học được tiếng Thượng Hải rồi mắng chết cậu. Chim !”

Nhìn dáng dấp cậu giậm chân son sắt thề thốt, Trác Dật cảm thấy buồn cười... Lại còn khả ái như thế nữa a.

2. Chương 2

— Trước kia từng có một cậu con trai người Canada nói hẹn gặp lại cậu với một vẻ mặt buồn bã. Cậu ta nói, bất cứ lúc nào cậu cần tớ thì cứ việc gọi. —

~

Làm trong nghề dịch vụ, thái độ là cực kỳ quan trọng, bạn cần phải chậm rãi mà tập học cách nén giận.

Có những khách hàng rất thích soi mói, ngay cả cái xương gà cũng moi ra để kiểm có cho bằng được, làm như việc trách cứ nhân viên có chỗ nào tốt lành lắm vậy.

Trác Dật tính tình xấu, nên không tránh được nóng nảy. Có lần bởi vì cô gái chuyên tiếp điện thoại gọi cho gã nói nhầm thời gian giao cơm, dẫn đến khi Trác Dật đưa pizza nóng hổi tới nơi, khách hàng bắt mồm lớn tiếng với gã, nói là trễ hai mươi phút so với thời gian dự kiến, bởi vậy không chịu trả tiền.

Ban đầu, gã còn biết phải cố trưng cái mặt cười ra nhằm có thể giải quyết mọi chuyện êm đẹp, nhưng sau đó vị khách hàng nóng nảy lại càng lúc càng ăn nói khó nghe, gã liền đơn giản phui mông rồi đi. Như thế cũng tốt thôi, tiền thì bị quỵt, đã vậy còn bị trách cứ thái độ phục vụ kém.

Cũng may Gia Y thay gã cầu tình với quản lí, bởi thường lại tiền bữa ăn mới xem như tránh được một kiếp.

“Cảm tạ.” Xong chuyện, Trác Dật có chút xấu hổ cảm ơn.

“... Cậu thật đúng là, vào lúc đó cứ gọi một phát đến tiệm mà hỏi đầu đuôi ra sao là tốt rồi. Cũng do cái bản tính thích phá hư của cậu, tốt xấu gì cũng nên thu liễm lại bớt đi a.”

Nói đến chuyện này, hai người quả thật là hết cách.

Trên gương mặt của Gia Y lúc nào cũng mỉm cười, bất luận khách hàng có vừa ý hay không, có nói tới nói lui cậu vẫn luôn giữ thái độ cung kính, nghiêm cẩn lại lễ độ. Khách hàng đang tức giận mà gặp cậu cũng đành biết yên lặng đứng dậy đi.

“Ây da, tính tình tôi không tốt được như cậu đâu.” Trác Dật gãi gãi đầu, “Đúng rồi, tối nay tôi đi gặp hai người bạn, cậu đi với tôi không ?”

“... Vậy đâu có được, bạn của cậu tôi đâu có quen.”

“Không quen thì giờ đi làm quen... Bọn họ nói muốn giới thiệu đối tượng làm quen cho tôi, tối nay ra ngoài xem mặt. Chuyện này tôi thấy hơi khẩn trương.”

Gia Y cười, “Định ‘làm thân’ hả ? Ha ha, vậy tôi đây càng không thể đi rồi.”

“Là con trai.”

Nghe Trác Dật nói một câu không đầu không đuôi như thế, Gia Y không kịp phản ứng, “Gì cơ ?”

“Phó Gia Y. Tôi nói cho cậu biết chuyện này.”

Thấy ngữ khí gã đột nhiên nghiêm chỉnh hẳn lên, Gia Y sững sốt gật đầu, “Ừm.”

“Chúng ta có phải anh em hay không ?”

“Ừ.”

“Cậu sẽ khinh thường tôi chứ ?”

“Đương nhiên không a.”

“Vậy nếu như, nếu như tôi nói...” Vốn dĩ là một người cà lơ phất phơ thế mà cũng có lúc phải ậm ừ nửa ngày.

“Muốn nói gì thì cứ nói đi, người anh em.” Gia Y khoác vai Trác Dật.

“Phó Gia Y, nếu như tôi nói tôi không phải thẳng, cậu có khinh thường tôi hay không, có thể sẽ không bao giờ nhớ tới tôi nữa hay không ?” Lúc gã nói chuyện ánh mắt chỉ một mực hướng ra xa, ngữ khí cũng bình bình đạm đạm.

Gia Y hơi ngẩn người, cậu hiểu rõ Trác Dật muốn nói gì. Nhưng sau đó lại chỉ cứng ngắc cười cười: “Nói cái gì vậy chứ...”

Trác Dật bước sang bên cạnh một bước, nhanh chóng thoát ra khỏi cánh tay đang khoác lên vai gã của Gia Y, “Thôi, coi như tôi chưa nói.” Từ trong túi quần lấy ra một gói thuốc.

Dù sao thì, cũng không trông đợi được gì hơn.

Gia Y bất chợt nhớ tới một cậu con trai người Canada.

Trong khoảng thời gian học tập tại Canada, cậu đã từng rất được cậu ta chiều chuộng.

Cậu bạn tên là James này, đã từng ra tay đánh nhau với những học sinh trong khu vực chỉ vì cậu. Khi nhìn thấy cánh tay bị thương của Gia Y, cậu con trai vừa ôn nhu lại ảo não nói: “Tớ nghĩ, có lẽ tớ yêu cậu rồi.”

Thế nhưng, bọn họ không đến với nhau, mãi cho đến cuối cùng cũng không.

Có lẽ là vì Gia Y lúc đó chưa xác định, cũng có lẽ là vì họ hữu duyên vô phận.

James chỉ để lại cho cậu một cái hôn, khi Gia Y phải rời khỏi Canada trở về Nhật Bản.

Cậu con trai cau đôi mày lại, đôi mắt xanh lam nhuốm màu ưu thương. Bởi vì cậu nhóc biết rõ, rằng mình sẽ không bao giờ có thể có được cậu nữa.

James ôm hôn cậu bé người Trung Quốc, nói: “Bye, Arthur. Call me whenever you need me.”

Gia Y lấy lại tinh thần, đi tới bên cạnh Trác Dật, ôm ghì lấy cổ hắn, “Tôi không phải có ý đó. Buổi tối ở đâu ? Tôi đi với cậu !”

“1924.” Đó là một gay bar có tiếng ở Thượng Hải, “...Thôi khỏi đâu, cậu không cần miễn cưỡng.”

“Không đâu. Dù sao thì trước kia ở Nhật Bản cũng đã cùng bạn bè đi rất nhiều lần rồi, lần này cũng thuận tiện làm quen mấy người bạn của cậu luôn.”

Kỳ thực là chưa đi lần nào hết. Cũng không biết bên trong là một thế giới ra sao nữa.

1924 nằm bên dưới một tầng ngầm ở nơi phồn hoa nhất thành phố.

Mười giờ, đối với ban đêm ở Thượng Hải mà nói, đây vẫn chưa phải là thời điểm náo nhiệt nhất.

Bố trí của quán bar tương đối có phong cách của Thượng Hải xưa, nhưng trong nét cổ điển lại không hề mất đi yếu tố hiện đại. Khí chất đoan chính của quán bar khiến cho nơi đây hết như một bức tranh thu nhỏ của thành phố vậy.

Cậu đi theo sau Trác Dật, sau khi đẩy cửa bước vào thì nhìn quanh một cái, lòng mang theo một nỗi hiếu kỳ mãnh liệt. Quả thực, có rất nhiều đàn ông thanh niên. Trong đó cũng không thiếu vài ba tốp phụ nữ. Bartender và nhân viên phục vụ cũng đều khá đẹp trai.

Bọn họ tìm được hai người bạn của Trác Dật tại một cái bàn tròn nhỏ cùng với sô pha mềm mại.

Nói chuyện được vài câu, bầu không khí có vẻ như hơi nhạt dần. Nhân lúc đó Gia Y rời đi WC.

Ba người ngồi trước bàn liền lập tức bắt đầu thủ thỉ.

“Nè, người mấy cậu vừa thấy đó. Thấy thế nào ?”

“Mất nhìn người rất tốt. Cậu mà lại, khỏi cần bàn cãi.”

“Tiểu tử nhà cậu còn sợ cái gì nữa, thích thì theo đuổi đi a! Tổ thấy cậu ta đối với cậu rất tốt... Thế nào ? Là thắng trăm phần trăm hả ?”

“Cậu ấy là vậy đấy, đối với ai cũng tốt như thế thôi...”

“Kỳ thực, tớ cảm thấy cậu ta cười rất đẹp. Trác Dật a chẳng phải tớ đã nói với cậu là...”

“Không phải chuyện đó, cậu ấy không cùng loại với chúng ta !”

“Dù sao cũng là người cậu coi trọng, đừng chỉ vì mấy chuyện con con này mà phá hư mọi chuyện, như thế e rằng chỉ có thể ném mùi thất bại vì không dám hành động mà thôi.”

“ ... ”

Lúc này Gia Y đang ở trong WC.

Chẳng qua là không quá bao lâu, sự yên tĩnh vốn có liền bị phá vỡ.

Cánh cửa phòng sát vách “rầm” một tiếng bị đóng sập lại. Đầu tiên là tiếng dây lưng cùng với tiếng quần áo ma sát vang lên loạn xạ. Ngay sau đó khí tức hỗn loạn của đàn ông lập tức đầy rẫy bên tai. Tuy rằng hai người sát vách đã cố nén động tĩnh, nhưng với khoảng cách gần trong gang tấc vẫn đủ để cậu nghe hết tất cả.

Tiếng rên rỉ khó nhận dần dần truyền tới, Gia Y hoang mang rối loạn lập tức vọt ra khỏi phòng vệ sinh.

Lỗ tai đỏ hết cả.

Mở cửa phòng WC ra, cậu vui đầu chạy như bay ra phía ngoài. Nhưng không ngờ tới bên ngoài lại có người vừa bước vào, vội vàng vàng liền lao vào một cái ôm trọn.

“Ui da, thật xin lỗi —— !”

Ánh mắt đụng phải một đôi mắt lạnh căm không có nhiệt độ.

Cũng không biết vì sao, tim của cậu đột nhiên lại đập mạnh một cái, thế nhưng ngoài miệng vẫn nặng nề nói: “... A không, thật ngượng ngùng...”

Nam nhân không nói gì, cũng không biết còn đang chờ cái gì nữa. Sau một hồi, ánh mắt hẩn liếc liếc tằm áo thun của mình mà nhàn nhạt nói: “Cảm phiền buông tay.”

Nhìn xuống theo đường nhìn của hắn.

‘Xoạt’ một cái buông cái tay đang nắm lấy áo người ta ra, cậu xấu hổ lùi về sau, “Thật xin lỗi...” Nghĩ đến bản thân vừa rồi chỉ lo bối rối chạy tọt ra, ánh mắt nhìn nam nhân lại ngậy ngốc nói thêm một câu: “...Vừa nãy tôi không có rửa tay.” (=)]]) Lời vừa ra khỏi miệng liền thấy biểu tình của nam nhân càng lạnh thêm ba phần. Ấy chết đúng là cái miệng hại cái thân mà! Khi không lại đi nói chuyện đó làm chi chứ !

Cuối cùng nam nhân cũng không để ý đến cậu, trực tiếp đi vào trong.

3. Chương 3

— Tôi đứng dưới ánh nắng mặt trời nóng hừng hực, nheo mắt đoán tên anh. —

~

Vừa nhắc điện thoại lên, một giọng nam gắt gỏng oán giận nói: “Này, đã nói đúng 12:30 sẽ giao hàng lại đây mà, bây giờ đã 12:55 rồi, mấy người tính sao đây hả ?”

“Chào ngài. Xin ngài chờ một lát, để tôi kiểm tra lại đơn hàng của ngài.” Một lát sau, thanh âm điềm đạm của cô gái tiếp điện thoại truyền đến: “Vô cùng xấu hổ, là do chúng tôi bỏ sót đơn hàng, sẽ nhanh chóng giao đến cho ngài ngay...”

Nam nhân nghe vậy lập tức cắt ngang: “Tới bây giờ mới giao ! ? Giờ còn ăn uống gì nữa, đến giờ làm việc buổi chiều của người ta rồi a ? !”

“Thật sự là xấu hổ! Hay là như vậy đi, bữa ăn này chúng tôi miễn phí cho ngài, ngài thấy thế nào ? Thực sự rất xin lỗi.”

“Được rồi được rồi, vậy mấy người nhanh nhanh giao tới đây đi !”

“Được ạ, bữa ăn của ngài ước chừng 13:15 sẽ được giao đến nơi. Cảm ơn...”

Cô gái tiếp điện thoại còn chưa nói hết câu, nam nhân bên kia chưa nguôi cơn tức liền cúp điện thoại.

Nếu không phải cơn căng tin của bệnh viện càng ngày càng khó nuốt, bọn họ còn lâu mới cùng nhau gọi thức ăn sẵn. Giờ thì tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa rồi, mong là nhanh nhanh tới một chút, nếu không sẽ không kịp ăn cơm a.

“Họ nói thế nào ?” Nam nhân tên Trương Mân ngồi trên sofa phòng nghỉ lên tiếng.

“Sót đơn hàng của chúng ta, có lẽ khoảng mười lăm phút nữa sẽ giao tới.” Trịnh Dịch Tắc ném di động lên bàn, “Có điều miễn đơn cho chúng ta.”

“Oa, này cũng không tệ lắm nha... Tăng Thác đâu ?”

“Không biết, mới vừa đi rồi.” Vừa đói lại vừa mệt, cởi chiếc áo blu ra tựa lưng xuống ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Khi hần trở lại phòng nghỉ, tay cầm theo một cái ly bên trong đựng bột cà phê hòa tan.

Cầm lấy bình nước nóng đưa về phía ly cà phê, dùng ngửi khí nghe không ra được gì nói với Trịnh Dịch Tắc: “Hàng người trước cửa sắp dài đến cửa thang máy rồi.”

Tuy đang là lúc nghỉ trưa nhưng bệnh nhân vẫn nối liền không dứt. Mỗi một hàng người trước cửa phòng đều dài đến kinh khủng.

“Không cần biết... Cơm còn chưa được ăn nữa.”

Bác sĩ cấp cứu luôn phải vội vã như thế đấy, lúc nào cũng phải lao đến bệnh viện trước hết thấy.

So đi sánh lại, làm bác sĩ khoa chỉnh hình như Trương Mân hạnh phúc hơn nhiều. Trước cuộc phẫu thuật lúc ba giờ chiều nay, hần có thừa thời gian để hưởng thụ cơm trưa.

...

“Còn đi đâu nữa không? Có đơn hàng trên đường Urumsı [1] đây, mau mau đi giao cho người ta đi ! Khách hàng đã đợi rất lâu rồi !”

Gia Y vừa giao một hộp đồ ăn lớn xong, còn chưa kịp bước xuống xe, mới cởi mũ bảo hiểm xuống đã bị quản lý gọi đi.

Thật là một nhiệm vụ cấp bách, thế nhưng cậu vẫn miễn cưỡng đi.

Xe máy dừng đèn đỏ trong chốc lát. Thời tiết thật quỷ quái, cậu chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuôi xuống. Tuy rằng áo đồng phục là tay dài, nhưng phải phơi nắng dưới mặt trời thế này vẫn

khiến cậu cảm thấy như bị nhốt trong một cái lồng hấp. Nhìn thấy đèn vàng nhấp nháy, cậu chỉnh chỉnh lại mũ bảo hiểm rồi lên ga chạy đi.

Vừa đến khoa cấp cứu của bệnh viện thì nhìn đồng hồ một cái, coi như vừa đúng hẹn.

Cậu từ trong túi đựng lấy ra thức ăn: “Chào ngài, đây là bữa ăn của ngài, thật ngại vì đã để ngài đợi lâu. Mong ngài sẽ không chấp nhất những chuyện lật vật này.” Cười làm lành xin lỗi là khó tránh khỏi, cậu ngẩng đầu nhìn nhìn vị khách hàng đang nhận thức ăn: “... Cái này, bữa ăn này là miễn phí. Nếu không còn vấn đề gì nữa, ngài chỉ cần ký tên là xong...”

Trong lòng cả kinh, cư nhiên là anh ta —— nam nhân bị cậu va vào trong WC của quán bar.

Cái khuôn mặt không có bất kỳ biểu tình nào cùng với đôi mắt lạnh như băng đó, Gia Y có thể nhớ rõ rành rành.

Hắn mặc trên người chiếc áo blu đặc trưng của bác sĩ, thấy bữa ăn không có sai sót gì, liền mặt vô biểu tình tiếp nhận hóa đơn trong tay Gia Y ký tên. Ký vài ba nét xong thì trả lại ngay.

“... Cảm ơn, chúc ngài dùng cơm ngon miệng.”

Nam nhân này một câu cũng không nói đã xách thức ăn đi vào trong.

Đứng bên dưới văng thái dương nóng hừng hực, Gia Y nheo mắt nhìn chữ ký trên hóa đơn.

Chữ kí quả thực là của một bác sĩ, viết ngoáy rồi tung loạn thành một cục, miễn cưỡng có thể nhận ra được người họ họ Tăng.

[1] Urumsi (U-rum-xi): Hán Việt là Ô Lỗ Mộc Tề, là thủ phủ của khu tự trị Tân Cương nằm ở Tây Bắc TQ. Hai ngàn năm trước Urumsi là một đô thị quan trọng nằm trên con đường tơ lụa. Ở đây tên đường được đặt theo tên của thành phố.

4. Chương 4

— Trông anh cứ như người đến từ một hành tinh khác, trầm mặc đứng thẳng giữa quảng trường, không nói một lời nào. — (Ờ thì ý em là anh... rực rỡ rạng ngời khác hẳn với ng thường, chứ không phải nói anh quá đần không giống ai như ng ngoài hành tinh a~)

~

Trịnh Dịch Tắc mở một phần mì Ý ra, vừa đặt xuống đã càn quét sạch sẽ. Tăng Thác xử lý xong ba miếng pizza, nhìn nhìn đồng hồ, hai người liền vội vã chạy về phòng cấp cứu.

Cả một bàn mỹ thực để lại cho một mình Trương Mân hưởng sái. Hắn tội nghiệp nói: “Nè, một mình ăn cơm nhiều quá sẽ tịch mịch lắm a... Mấy cậu gấp gấp như vậy làm gì chứ ?”

Những lời này lọt vào tai Trịnh Dịch Tắc thì quả thực chính là một sự kích thích cực lớn, “Không thì cậu tới phòng cấp cứu làm đi ?”

Trương Mân lấy một miếng pizza bỏ vô miệng cắn, hậm hực: “Thôi khỏi...”

Mới nói đùa một câu mà khi Trịnh Dịch Tắc xoay người lại, Tăng Thác đã mất tăm.

Hắn vừa vô phòng liền lập tức cảm thấy có một trận xôn xao trước cửa.

“Ôi chao, bác sĩ đến rồi bác sĩ đến rồi...”

Đã một giờ trôi qua mà hàng người bên ngoài lại chỉ có tăng chứ không giảm.

Đúng lúc này có một người đàn ông trung niên mang theo một phụ nữ bước vào từ cửa bên, trực tiếp đi tới trước mặt Tăng Thác, “Bác sĩ Tăng, tình trạng của vợ tôi hôm nay không được tốt, cậu giúp cô ấy xem chút được không ?”

Hắn một bên mặt lạnh kê thuốc cho bệnh nhân trước mặt, một bên nói: “Ra ngoài xếp hàng.”

Hắn có biết người đàn ông trung niên này, bởi vì thân thể người vợ rất yếu nên đã trở thành bệnh nhân cấp cứu quen thuộc. Người đàn ông hiển nhiên cũng biết hắn, muốn nương nhờ mối quan hệ mỏng manh này để chen ngang vô khám bệnh.

Nghe thấy bị cự tuyệt, người đàn ông lại thấp giọng mở miệng: “Không phải a... Cô ấy sắp đẻ không được nữa rồi, cảm phiền nhờ cậu chiếu cố một lần...”

“Lấy thuốc đi, người tiếp theo.” Hắn dường như căn bản không có để ý tới lời nói của người đàn ông.

“Chuyện này, bác sĩ Tăng a...”

Bệnh nhân kế tiếp ngồi xuống trước mặt Tăng Thác, hắn ngẩng đầu lên nói từng chữ một với người đàn ông: “Ra — ngoài — xếp — hàng — nghe không hiểu ?” (*rùng mình*)

Đã là đến điều trị gấp thì tất nhiên có ai mà đợi được. Nào có đạo lý bởi vì đã từng được hắn khám bệnh qua vài lần thì gã có thể ngang nhiên chen lên trước ?

Người đàn ông mang theo vợ chỉ có thể hậm hực đi ra, quy quy củ củ ra phía sau hàng ngũ thật dài mà chờ.

Nữ nhân trước mặt ôm một đứa bé chưa lớn, gấp gáp nói: “Bác sĩ, bác sĩ, con gái tôi ở nhà đã lén uống hết cả một lọ thuốc ho ! Anh mau nhìn xem có nghiêm trọng lắm không a ? !”

“Chuyện khi nào ?”

“Mới sáng hôm nay ! Tôi vừa mới ra ngoài một vòng, con bé đã lấy lọ nước thuốc cảm mạo mà uống sạch ! Lọ đó ước chừng 80 mililit.”

Cô bé khoảng ba bốn tuổi nhìn qua có vẻ rất khỏe mạnh, thể nhưng nước thuốc cảm mạo cho một đứa trẻ cỡ này chỉ có thể dùng trong khoảng 7.5 mililit. Cũng may là tác dụng phụ vẫn chưa phát tác trước khi tới bệnh viện.

Tăng Thác vừa cầm lấy ống nghe, cô bé liền sợ hãi nhào vào lòng mẹ.

“Giai Giai, để anh trai bác sĩ xem một cái thôi, ngoan nha.”

Người mẹ kiên trì dỗ dành, sau đó đưa cô bé tới. Nhưng khi cô bé vừa nhìn thấy khuôn mặt vô biểu tình của Tăng Thác thì oa oa khóc lên. Người mẹ nhất thời cảm thấy lúng túng, xin lỗi: “Thật ngại quá, con gái tôi hơi sợ người lạ...”

“ ... ”

Kỳ thực hắn đã quen rồi.

Bởi vì đó đã không phải là cô nhóc đầu tiên vừa thấy hắn đã khóc.

Trịnh Dịch Tắc có mấy lần cười hắn, “Phòng cấp cứu trong một ngày nếu như có một trăm đứa nhỏ khóc, thì mười đứa thật sự là vì ốm đau, còn chín mươi đứa kia là bởi vì đụng phải bộ mặt hung tợn của Tăng Thác.”

Hắn thấy cô bé khóc nháo quá cũng hoàn toàn không có cách, càng không thể nào mà đi nói mấy câu dỗ dành cô bé, nên chỉ có thể ngồi trầm mặc.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong, hắn một bên viết sổ khám bệnh, một bên dặn dò: “Trước tiên đi súc ruột.”

Lúc này Trương Mân bước vào, đem ly cà phê hắn để quên ở phòng nghỉ đặt lên bàn hắn, một bên lại cười ghẹo nói: “Mặt chucher trên bàn sao lại toàn màu trắng thế này ?” (câu này mình hoàn toàn không hiểu, thôi thì cứ cho qua đi đừng để ý =))) Cậu mà có thể nói chuyện dịu nhẹ với bệnh nhân một chút thì thật đúng là phước đức ba đời của bệnh viện a.

Tăng Thác mắt húng, quăng cho tên kia một cái liếc, “Cậu nhàn rồi lắm ?”

Thấy bản tính cũ của hắn sắp tái phát, Trương Mân vội vã chạy trốn khỏi phòng cấp cứu, “Ai da, tôi phải đi rồi. Ha ha ha.”

Bốn giờ chiều, phòng cấp cứu nhận được một bệnh nhân nam năm mươi sáu tuổi lên cơn sốc. Hơn nữa huyết áp của bệnh nhân lại còn thấp, tình huống cực kỳ nguy hiểm. Tăng Thác vội vàng tổ chức nhân thủ tham gia cấp cứu. Trải qua một loạt các cuộc cấp cứu, tình huống của bệnh nhân đã coi như ổn định, sau đó được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt [1].

Năm giờ rưỡi vốn là thời điểm tan tầm của thường lệ, nhưng bởi vì người bệnh quá nhiều nên Tăng Thác phải bận bịu đến sáu giờ hai mươi mới được ra khỏi bệnh viện.

Hắn chỉ có thể chấp nhận giải quyết cơm tối tại căn tin bệnh viện rồi mới về nhà.

Sau khi về nhà, là quét dọn phòng ốc.

Dùng nước lau nhà lau qua sàn nhà một lần xong, đến máy giặt kêu ù ù một trận, sau đó đem mớ quần áo đi phơi, rồi lại treo đồng hồ đã khô vào tủ. Không khí lạnh lẽo trong phòng dần tan đi.

Những chuyện trên đều làm cho người ta cảm nhận được một thứ cảm xúc cố chấp mãnh liệt, vô cùng không ăn rơ với hình tượng áo trắng của hắn. Có lẽ, sẽ không có một nam nhân nào để ý đến hắn nữa.

Mười hai giờ, đúng hạn đi ngủ.

Đêm đó hắn đã mơ một giấc mộng.

Dường như là cảnh lúc trước khi hắn chia tay bạn trai.

Một người chịu không nổi tính tình băng sơn lại cố chấp của người kia, một người lại không thể chịu đựng được một kẻ không biết chú trọng vệ sinh trong sinh hoạt.

Người lãnh mạc, kẻ tùy hứng.

Một mối tình mà ngay cả nhường nhịn nhau cũng không làm được, thì càng đừng nói đến dung túng.

[1]: là phòng ICU, thông tin cụ thể nếu bạn nào chưa biết: hỏi Gu-gồ đại thúc.

5. Chương 5

— Đã không dưới một lần liên tục gặp được anh, tôi cảm thấy kích động không ngớt, duyên số thật là kỳ diệu, nếu không thì trong cả một thành phố rộng lớn như vậy sao lại có thể gặp nhau nhiều lần chứ ? —

Cuối hè đó Trác Dật hỏi hắn như vậy: “Này, cậu định cứ tiếp tục giao pizza cho người ta như thế này sao ?”

Gia Y cúi đầu cười cười, “Không đâu, đợi khi nào tích cóp đủ tiền rồi sẽ không làm nữa.”

“Vậy cậu định làm gì ?”

“Muốn mở cửa hàng bán hoa. Địa điểm tôi cũng đã nghĩ xong rồi, trên đường Hành Sơn.”

“Đường Hành Sơn tiền thuê nhà đắt lắm đó.”

“Biết chứ, cho nên còn phải nỗ lực làm việc thêm nhiều nữa, với cả trước kia cũng có để dành, có lẽ là đủ rồi đi.”

Trác Dật phả một vòng khói hỏi cậu: “Sao lại muốn mở cửa hàng bán hoa ?”

“...”

Trác Dật nhớ rõ lúc đó Phó Gia Y đã không nói gì.

Gã chỉ nhớ là tên nhóc ấy cứ nhất quyết muốn mở một cửa hàng bán hoa, nhưng không rõ nguyên nhân là gì.

“Bạn gái cậu hả ? Dễ thương ghê nha.” Trác Dật nhìn ảnh chụp trong bóp da của Gia Y cảm thán.

“... Không phải, là em gái.”

“Gi, em gái ? Em ruột ?”

“... Đúng vậy.”

“Không đến Thượng Hải với cậu sao ? À, tôi biết rồi, nó ở Nhật Bản cùng với ba mẹ cậu nhỉ ?”

Gia Y nghiêng mặt đi, ấp úng cười cười, “... Đúng vậy.”

Em ấy đang ở Osaka.

Em ấy ngủ ở Osaka.

Em ấy có một mái tóc đen dài.

Em ấy có đôi mắt sáng sủa và linh động.

Em ấy tốt bụng lại xinh đẹp.

Em ấy thích nhất là hoa hồng.

Có lần em ấy nhìn thấy cảnh đêm ở Thượng Hải qua TV, nói rằng nếu có cơ hội em ấy muốn được ngồi trên xe đi vòng quanh thành phố này, để biết thêm về cảnh đêm nơi đó.

Thứ sáu, buổi tối 10strong0 là chuyến xe cuối cùng.

Cậu ngồi lắc lư trong xe, nhìn cảnh vật bên ngoài lần lượt lướt qua, xe chạy xuyên qua một con đường hẹp dài, là đường Nam Thiểm Tây, lại dọc theo con đường Hoài Hải phồn hoa một đường đi về trước.

Trong đầu là cuộc nói chuyện điện thoại với mẹ mấy hôm trước: “Gần đây con bận quá, e rằng năm nay sẽ không về kịp. Mẹ nhớ thay con mang một bó hoa hồng đến đó. Con ở Thượng Hải rất tốt, mẹ với ba đừng lo lắng.”

Xe buýt thông thả chạy về hướng Quảng trường nhân dân.

Trong lúc dừng đèn đỏ, cậu chợt nhớ tới lần trước đi 1924 ở ngay gần đây.

Cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà sau khi xe ngừng lại tại đầu trạm, cậu bước xuống, đi về phía 1924.

Dựa theo ấn tượng tìm được một tầng ngầm. Cánh cửa của 1924 vẫn thần bí như vậy, được che bởi một lớp thủy tinh lớn màu sắc rực rỡ, nhìn không thấy bên trong ra sao.

Mơ mơ màng màng ngồi trước quầy bar uống một ly rượu, sau đó có một thanh niên xa lạ đến bắt chuyện.

“Đi một mình hả ?”

Dường như có một cánh tay rắn rỏi ôm lấy eo mình, cậu không thoải mái né tránh.

“Sao lại uống rượu một mình vậy ? Hay là... cãi nhau với bạn trai ?”

Thanh niên xa lạ gọi hai ly rượu, ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Thử ly này xem, là loại mới đây. Ly này tôi mời.”

Gia Y không hiểu rõ tình huống hiện tại, tựa hồ vẫn chưa ý thức được ám chỉ trong lời nói của thanh niên, hào sảng tiếp nhận rượu liền uống.

Có lẽ là uống một hơi quá nhiều, tác dụng dần hiện rõ, cậu hí hóp mắt ghé lên quầy bar rên rỉ.

Cảm giác được có người ôm lấy cổ cậu, đầu ngón tay sau gáy cậu vuốt ve, mang theo chút hàm ý nguy hiểm.

Không những không thoát khỏi sự quấy rầy của thanh niên, mà còn bị người ta kéo đứng lên. Cậu muốn ở lại quầy bar không đi, lại bị tên kia đơn giản siết lấy bờ vai, cường ngạnh lôi đi. Giây phút vài cái, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Dưới nguồn ánh sáng yếu ớt, cậu nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang đến gần, Gia Y một phát liền gắt gao túm lấy người kia.

Cậu núp vào bên cạnh hắn nói: “Tôi không có quen anh ta.”

Dường như cảm nhận được một khí chất cường đại, thanh niên bất đắc dĩ giơ tay biện bạch: “A, chủ nhân của cậu đến rồi sao ? Tôi chưa có cướp người của anh nha.”

Nhìn thanh niên xa lạ hậm hực ly khai, cậu lúc này mới buông tay ra, “... Rất cảm ơn anh.”

Nam nhân sửa sang lại quần áo bị túm nhảu, nhìn cậu một cái, “Không có gì.”

“Này, anh còn nhớ tôi không... ?

“... Vị thành niên không nên dính dáng vào những nơi như thế này.”

Nhìn nam nhân hỏi một đằng trả lời một nẻo cùng chiếc áo polo của hắn, Gia Y cười, “Lần này tôi có rửa tay rồi nha.”

“...”

“Thực sự không nhớ ra tôi sao?” Chính là tôi đây nè . Là người đã tông vào anh, còn giao đồ ăn sẵn cho anh a.

“Ừ, chắc nhớ.” Nam nhân thờ ơ trả lời một câu như thế.

Cái gì gọi là “chắc nhớ” chứ hả ? “Còn nữa, tôi không phải vị thành niên. Đưa di động cho tôi.”

“Làm gì ?”

“Đưa đây đi.”

Nhận lấy điện thoại di động, bấm bấm một hồi rồi chỉ cho hắn nhìn, “Đây là số của tôi, hôm nay mượn rồi, lần sau mời anh ăn cơm, xem như trả ơn cho anh.” Nói xong lại gọi một cú qua di động của mình.

Nam nhân mặt không có chút cảm xúc nhìn lướt qua điện thoại của mình, trong danh bạ lại có thêm một cái tên, “Không cần.” Xoay người rồi đi.

“Ê, anh đợi đã. Anh tên gì thế ? Tặng cái gì ?

Nam nhân nhíu mày quay đầu lại, lạnh như băng buông một câu: “... Không liên quan tới cậu.”

Nhìn hắn đi vào trong sàn nhảy, chen vào giữa đám người.

Bĩu môi, cúi đầu nhìn dãy số kia.

Tên: Không liên quan tới cậu. (=|||)

6. Chương 6

— Tôi lơ mờ thấy bằng tên trên áo blu của anh, len lén vội vội vàng vàng nhìn lướt qua — Tăng Sách.
Còn lo cười thầm tên người ta kỳ quái, nhưng lại quên mất tên của mình cũng là chuyện cười cho người khác còn gì. —

~~

‘Anh bao giờ thì rảnh ? Tôi mời anh ăn cơm.’

Tin nhắn được gửi đi, đợi hồi lâu vẫn không có ai trả lời.

‘Có nhận được tin nhắn không vậy ?’

Vẫn như cũ không có.

‘Tôi là Phó Gia Y, anh có thấy tin nhắn thì hồi âm cho tôi đi.’

Vẫn không có.

Đợi cả buổi trời, mí mắt cũng muốn khép lại. Dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được, nam nhân sau khi thấy tin nhắn của cậu chắc chắn sẽ trưng ra một bộ mặt vô biểu tình, sau đó đại khái sẽ ném điện thoại qua một bên, không thèm để ý tới nữa.

“Này, ngồi thần thờ làm gì thế ?”

Trác Dật vừa chuẩn bị xong xuôi chuẩn bị đi giao cơm.

“Có mấy đơn vậy ?” Gia Y tựa vào xe máy mình hí mắt hỏi gã.

“Hai cái. Trên đường Urumsi lần trước đó.”

“Ừm.” ———— Ể ? Đường Urumsi ? “Tổng cộng bao nhiêu ?”

Trác Dật leo lên xe chuẩn bị nổ máy, “900 a, làm gì ?”

“Ê, để tôi đi, tôi đi giao cho !”

“Hả ?” Trác Dật đội mũ bảo hiểm vô, buồn bực: Cậu làm gì mà tích cực vậy ?

“Để tôi để tôi, tôi muốn đi !” Giật lấy túi đồ ăn còn nóng hổi trên tay Trác Dật, lên xe của mình, đội mũ bảo hiểm vào lên ga, “Trời nóng thế này, cậu cứ ở lại tiệm nghỉ ngơi đi ha !”

“Phó Gia Y trời nóng quá nên đầu cậu bị hồng rồi hả ?”

“Đâu có đâu có ~” Vọt đi chỉ lưu lại bóng lưng tiêu sái cho gã.

Đi được nửa đường mới thỉnh thoảng nhớ tới, bệnh viện đó lớn như thế, không lẽ chỉ có mỗi anh ta biết kê đơn ăn sẵn sao.

Ặc, ngu thiệt.

Sau khi đến nơi, quả thực không phải hần.

Tuy rằng cũng là nam nhân mặc áo blu giống hần, nhưng nhìn từ xa đã biết ngay không phải hần rồi.

Thái độ của người này rất khách khí, khi thanh toán tiền còn nói cảm ơn. Chứ không giống hần, lúc nào cũng trưng cái mặt thộn ra, một câu cũng không thêm nói.

Nhắn tin cho hần hần cũng không thêm hồi âm, cho dù có rảnh hay không thì tốt xấu gì cũng phải nói cho người ta biết chứ ———— không hiểu lẽ độ, tính tình khó ưa !

Gia Y tự biên tự diễn bất mãn lắm lắm, Tăng X anh cái đồ mặt than cái đồ mặt than. (vâng, em nó chỉ biết có mỗi cái họ của anh)

...

Sáu giờ rưỡi tối, cậu cười mô-tô như thoi đưa lướt qua từng cái cây trên đường phố.

Giao pizza bao lâu nay, đối với mỗi một con đường trong con phố này cậu đều rõ như lòng bàn tay.

“Chào chị. Đây là pizza Mexico [1] cùng xà lách cá ngừ của chị ạ.” Tay kia lấy ra đồ uống từ trong hộp giữ lạnh [2], “Còn có hai ly cà phê đá. Tổng cộng 118 chẳng, nếu bữa ăn không có gì sai sót, mời chị ký tên lên hóa đơn ạ.”

Khách hàng nhận lấy đồ ăn, thanh toán tiền xong thì ký tên lên hóa đơn, “Cảm ơn.”

“Không có gì, chúc chị ngon miệng.”

Khí trời bắt đầu chính thức bước vào thu, buổi tối ngày càng mát mẻ hơn.

Đây là đơn hàng cuối cùng rồi. Thở phào một cái, bao đựng đồ nhẹ đi hẳn.

Trong lúc dừng đèn đỏ, cậu nhìn thấy một bà lão đang đi lại không vững. Tóc đã bạc cả, đi đường cũng run run rẩy rẩy. Gia Y vừa dời tầm mắt một cái, quay lại đã thấy bà lão đỡ tường ngã xuống.

Cậu hốt hoảng, vội vã đổi hướng quẹo vào ngõ nâng bà lên.

Bà lão vẫn còn ý thức, chỉ là không hoàn toàn, cả người đầy mồ hôi, tròng mắt mờ hơi lệch đi — hình như là trúng gió.

Cậu vội vã ôm lấy bà lão, một ông chú trước ngõ thấy thế tốt bụng ngăn một chiếc taxi lại giúp Gia Y.

“Chú tài xế, đến bệnh viện ạ !”

Tài xế taxi thấy tình huống nghiêm trọng, “Ôi trời, vụ này nghiêm trọng lắm đấy ! Phải đưa đến bệnh viện Hoa Thiện, gần đây thôi !”

“Vâng !”

Taxi dừng lại trên đường Urumsí, trước lối vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

Nhìn thấy bên ngoài phòng cấp cứu dựng đầy giàn giáo, tựa hồ là đang tu sửa lại.

Quả nhiên y tá nói cho biết: “Phòng cấp cứu bắt đầu được trùng tu từ hai tuần trước, buổi tối sẽ không tiếp nhận bệnh nhân. Để tôi thay anh chuyển tới bệnh viện khác gần đây.”

Gia Y đầu tẩm đầy mồ hôi: “Dù sao cũng chỉ tu sửa một bộ phận thôi mà, ít nhiều gì cũng đưa bệnh nhân vào phòng bệnh đi chứ ? Tôi kính nhờ cô đó, bà lão hiện giờ đang ngất xỉu vì bị trúng gió, sao có thể lại chuyển đến bệnh viện khác ?” Bà lão đã tám chín mươi tuổi rồi, nếu phải chịu thêm một hồi bôn ba thì e rằng sẽ không tỉnh dậy nổi mất.

“Không được đâu anh, đây là quy định trong bệnh viện. Cho dù có đưa vào phòng bệnh thì hiện tại của cũng không có bác sĩ cấp cứu.”

“... Các người như vậy mà còn gọi là bệnh viện sao ! ? Mặc kệ người khác chết sống thế nào cũng được ?” Còn nói cái gì là bệnh viện lớn nhất nhì Thượng Hải nữa.

Thế bây giờ phải làm sao đây, cậu gấp đến độ mắt cũng đỏ cả lên.

Đúng lúc này, một nam nhân từ bên trong đi ra, mặc trên mình một chiếc áo sơ mi bình thường. Hắn nhìn nhìn Gia Y đang hấp tấp cuống cuống cùng với bà lão bên cạnh đang được đỡ lấy, đi qua nói với y tá: “Đăng kí đi, vào phòng bệnh ở lầu ba.”

Cô nàng y tá có vẻ có chút khó xử, “... Bác sĩ Tăng... nhưng mà ?”

Nam nhân không có mặc áo blu, hình như là vừa mới tan tầm. Hắn đi qua ôm lấy bà lão, dùng giọng nói trầm ổn quát y tá: “Đăng kí !”

“... Vâng, vâng...”

Gia Y sững người, có chút lúng túng, mồ hôi từ trên trán theo huyệt thái dương nhỏ xuống.

Trong khi nam nhân phía trước ngày càng đi nhanh cậu vẫn đứng yên tại chỗ, sau đó mới vội vàng đi theo.

Bà lão cuối cùng cũng được thu xếp ổn thỏa, những cấp cứu cơ bản có thể làm đều đã làm. Thế là đêm nay coi như không có gì trở ngại nữa, có thể an tâm trải qua rồi.

Gia Y ngồi trên hàng ghế bên ngoài phờ phẹt. Thấy nam nhân từ trong phòng bệnh đi ra thì đứng lên: “... Cảm ơn.”

Mặt nam nhân nhìn không ra biểu tình gì, chỉ là theo phép tắc mà nói: “Tối nay không sao rồi, lát nữa đến sảnh ký tên.” Dừng lại một chút rồi lại hỏi, “Bà nội ?”

Gia Y lắc lắc đầu, “Bà suýt nữa đã té xỉu, vừa lúc được tôi nhìn thấy mà thôi.”

Trong lòng hần nhoáng lên kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng bình ổn lại, “Liên hệ với người nhà bà ấy sáng mai tới đây.” Cũng không thêm quan tâm người ta có thể lo liệu được hay không, khẩu khí hết như ra mệnh lệnh.

Nói xong, nam nhân xoay người rời đi.

Nhưng còn chưa đi xa đã bị Gia Y gọi với theo, “Ê ! Sao anh không trả lời tin nhắn cho tôi ?”

“Không có thời gian.” Lẽ thẳng khí hùng (nói như đúng rồi).

“ ... ”

Rõ ràng cũng không phải là người tệ lắm, nhưng nói chuyện sao lại khó ưa như vậy chứ.

“Muốn mời tôi ăn cơm ?”

“ ... Ừm.”

“Đi theo tôi.”

Cậu không hỏi gì thêm, ngoan ngoãn đi theo hần.

Tăng Thác đưa cậu trở về văn phòng của mình, giải quyết cho xong mấy thứ này nọ.

Gia Y nhìn chiếc áo blu của nam nhân trên giá treo. Loáng thoáng lộ ra băng tên bên ngực trái, vội vã nhìn lướt qua —— Tăng Sách.

Ồ, hóa ra tên anh ta là thế —— đúng là một cái tên kỳ quái.

“Cậu muốn cứ như vậy mà đi ăn cơm ?”

Gia Y hồi phục tinh thần, mới hiểu ý hần muốn nói tới cái mũ bảo hiểm trên đầu mình.

“Đi liền ?”

“Tùy cậu.”

[1] pizza Mexico: nguyên văn QT là “cửu tắc Mexico sóng nhiệt”, tìm hình thì nó ra pizza, thấy cũng hợp lý với công việc của Gia Y nên để vậy, còn “cửu tắc” chắc là nói về đường kính của cái bánh pizza (1 tắc = 1 inch). Ta là ngu nhất mấy vụ tên món ăn *khóc ròng*

[2] hộp giữ lạnh: nguyên văn QT là “băng cực trong bao”, mình không hiểu lắm cũng không biết dùng từ gì thì hợp :|

7. Chương 7

— Hóa ra, anh không phải là không ôn nhu. Em muốn cùng anh đi khắp cái Thượng Hải này. Như vậy, có phải cũng có thể xem như đã đặt chân đến hết toàn bộ Trung Quốc rồi hay không ? —

~~

“Này, anh muốn ăn gì ?” Cậu đi theo sau Tăng Thác ra khỏi cửa bệnh viện.

Nam nhân đi phía trước vẫn với ngữ khí thờ ơ, “Cậu mời tôi ăn cơm, cậu quyết định.”

Chạng vạng, trời dần trở nên ám trầm, những rặng mây màu tím đã hạ xuống chân trời. Bước vào đầu thu, gió đêm thổi qua con đường Urumsi.

Thấy nam nhân trầm mặc không nói gì chỉ bước đi, Gia Y lại bắt chuyện: “Anh thích cơm Trung hay cơm Tây ?”

“Tùy.” Trả lời cực nhanh. (định edit “sao cũng được” nhưng thiết nghĩ để nguyên nghe hợp với Thác ca hơn)

“Ồ... Để tôi nghĩ...” Bởi vì lâu nay đi giao đồ ăn trên đường này nên đối với nơi này dĩ nhiên là vô cùng quen thuộc, “Phía trước có một nhà hàng Đài Loan, mùi vị cũng không tệ, không bằng đến đó ăn đi !”

Tăng Thác hai tay dứt vào túi quần, “Đi Lesvila đi.” Hắn nói chính là một quán cơm Tây nằm trên đường Urumsi.

Gia Y bước nhanh theo sau hắn, cau mày nhỏ giọng lầm bầm: “... Nếu đã quyết định rồi thì còn hỏi tôi làm gì nữa. Thật là...”

Cậu cúi đầu, nhìn Tăng Thác phía trước, gót chân hắn cứ lên lên xuống xuống. Tựa hồ thấy chúng rất thú vị.

Dọc theo hai bên đường Urumsi, có những cây ngô đồng gốc Pháp cao to, đèn đường mờ nhạt ánh lên mặt đường rụng đầy lá cây, nhìn qua vừa lãng mạn nhưng cũng vừa quạnh hiu.

Nam nhân suốt một đường không hề nói gì, chỉ nghe Gia Y thỉnh thoảng lại nói tới một vài chuyện lặt vặt.

Có lẽ thời gian cũng đã muộn, nên khi đến Lesvila cũng không nhiều người lắm.

Bọn họ ngồi xuống một vị trí gần cửa sổ. Gọi bữa ăn, sau đó ngồi chờ.

“Anh là bác sĩ ngoại khoa ?” Trong một bầu không khí lạnh đậm thể này, trò chuyện là việc tất yếu.

“Ừ.”

“...” Nhất thời không biết nói gì thêm, đành phải trầm mặc. Gia Y trong lòng cảm thấy bối rối, trước giờ chưa từng gặp người nào có cá tính lạnh lùng như vậy, lạnh đến ngay cả nói chuyện bình thường cũng là cả một vấn đề.

“Vừa rồi rất cảm ơn anh, nếu không thật không biết mang bà lão đi đâu nữa, ha ha.”

Tăng Thác uống một ngụm nước chanh, hỏi: “Cậu là người Hồng Kông ?”

“Cũng coi như vậy, kỳ thực là người Thượng Hải. Chẳng qua trước kia đều học tập ở Hồng Kông. Khẩu âm rất nặng sao ?” Giống như bị nhiễm thói quen hỏi một đằng trả lời một nẻo [1] của nam nhân, Gia Y trả lời.

“Tạm.” Miếng chanh trôi nổi trên mặt nước trong ly, yên ả.

Đang ăn cơm giữa chừng, Gia Y đột nhiên nghĩ ra ý tưởng: “Nè, vì sao Thượng Hải có nhiều con đường đều là lấy tên thành phố ?”

Tăng Thác đưa một miếng bánh mì nhỏ phết đầy bơ vô miệng, ngẩng lên nhìn cậu.

“Ày chà, chẳng hạn như, đường Nam Tây Tạng, đường Hà Nam, đường Tây Bắc Kinh, còn có đường Urumsi này nữa nè, và còn nhiều nữa. Vì sao vậy ?”

“Tôi cũng không biết.”

“Anh vậy mà cũng là người Thượng Hải !”

“Là người Thượng Hải thì cái gì cũng phải biết ?”

“...” Gia Y cảm thấy không thú vị, cúi đầu buồn bực xơi hết một miếng sườn lợn chiên.

“Có điều, Thượng Hải thật ra còn nhiều đường dùng tên địa danh lắm. Mọi nơi trên cả nước đều hướng về Thượng Hải, chạy trên đường cảm giác cũng không tồi.”

“Đúng rồi, thế có đường nào tên Hồng Kông không ! ? Đường Đông Hồng Kông ? Đường Nam Hồng Kông ? Gì nữa nhỉ ?”

Tăng Thác trong lòng buồn cười, nhưng khéo miệng lại kiềm hãm không để lộ ra: “... Chắc không có.”

“Tiếc quá.” Gia Y cảm thấy hơi thất vọng, nếu không thì lúc nào nhớ Hồng Kông có thể đến đường Hồng Kông mà đi dạo rồi.

“Ồ Thượng Hải có một điểm rất hay.”

“Cái gì ?”

“Sau này, cậu không cần phải bước chân ra khỏi Thượng Hải cũng đã có thể đặt chân đến hơn phân nửa Trung Quốc.” (vâng, đây là nguyên nhân của câu đề đầu chương)

Có vẻ như anh ta hiếm khi tâm tình tốt nên mới nói đùa.

“A ?” Gia Y sửng sốt, vài giây sau mới hiểu được yếu tố hài hước kỳ lạ trong câu nói của Tăng Thác, cười tiếp lời: “Chuyện cười gì thế này, lạnh chết đi được.”

Trong khi nói đùa, bầu không khí dường như đã hơi hòa hoãn hơn.

Cậu tự biên tự diễn nói rất nhiều chuyện về mình, còn nam nhân chỉ ngồi nghe, thỉnh thoảng lại phụ họa vài câu, thế nhưng chuyện của chính mình thì lại không hề đề cập chữ nào. Có lẽ là do bản tính như vậy, cũng có lẽ là vì mới quen cho nên cảnh giác.

“Ăn no chưa ? Chưa thì gọi thêm.”

“Đủ rồi.” Tăng Thác vô lực liếc nhìn cái đĩa trước mặt rồi lại giải quyết xà lách cá nguội.

“Chị ơi, phiền chị tính tiền.” Gia Y vẫy tay.

Cô chủ quán mỉm cười lấy sổ tính ra: “Tổng cộng hai trăm mười hai chẵn.”

Gia Y nhìn lướt qua hóa đơn, mò mò trong túi áo, đầu ngón tay chạm tới một vài tờ tiền giấy nhăn nhúm — nguy rồi !

Không phải chỉ là một tên đi giao đồ ăn sẵn thôi sao, làm gì có nhiều tiền như vậy mà đòi mời người ta ăn cơm ! ?

Đột nhiên xấu hổ đến đỏ mặt, lần này lại còn ăn nhiều như thế. Làm sao bây giờ...

“Bên này.” Không ngờ nam nhân lại mở miệng, gọi cô chủ quán đưa hóa đơn qua, cẩn thận nhìn nhìn, sau khi xác nhận không có gì sai thì lấy ra ba tờ tiền mặt.

“Thu của anh ba trăm, xin chờ một lát.”

Trong lúc nhất thời, cậu quẫn bách cơ hồ không ngẩng nổi mặt lên, chỉ cảm thấy hai má nóng bừng bừng như bị thiêu.

“Cái này... Thật có lỗi, tôi quên mất bên người không mang theo nhiều tiền...”

“Là tôi muốn tới đây ăn.”

Tăng Thác nói ra một câu như vậy, cũng coi như là một câu an ủi.

“Nếu không lần sau...”

“Đi thôi, lần này coi như nợ.” Nam nhân nhận tiền thừa xong, nhìn Gia Y còn ngồi yên bất động trên ghế, hỏi: “Không đi ?”

“... Đi, đi.”

Lúc ra khỏi nhà hàng, cậu bất chợt nhận thấy, nam nhân này cũng không phải không ôn nhu.

[1] hỏi một đằng trả lời một nẻo: nguyên văn là “đáp phi sở vấn”, nghĩa đích xác là vậy nhưng ghép vào hoàn cảnh thật sự thấy có chút kỳ cục, nhưng thôi cứ để vậy, cũng không xê xích gì mấy.

8. Chương 8

— Thật muốn biết chuyện cũ của anh, muốn biết quá khứ của anh, muốn biết anh đã từng có một người yêu như thế nào. —

~~

Vốn là đang làm ca tối, nhưng bởi vì một bà lão mà cậu phải vất vả đến bệnh viện một phen. Sau đó lại cùng đi ăn cơm với nam nhân kia.

Gia Y trở lại con ngõ lúc này, cũng may là xe máy vẫn còn đây, bằng không chẳng những sẽ bị quản lí mắng chửi mà e rằng còn phải bồi thường thêm mấy tháng tiền lương nữa.

Vừa hết giờ làm về đến nhà đã mệt đến không chịu được.

Cô bạn ở cùng nhà vẫn chưa trở về, có lẽ còn đang ở bên ngoài với bạn trai.

Gia Y vọt đi tắm, nhanh chóng leo lên giường. Nhớ lại cái cảnh lúng túng lúc tính tiền khi này, cậu vẫn thấy quần bách không ngớt.

Nghĩ đến mũ bảo hiểm của bản thân còn đang ở trong văn phòng hấn, liền cầm lấy điện thoại di động gửi một tin nhắn vào dãy số kia: ‘Mũ bảo hiểm của tôi còn ở chỗ anh, khi nào có thể đến lấy?’

Không lâu sau tin nhắn hồi âm của nam nhân gửi tới: ‘Trước khi tới gọi cho tôi.’

‘Vậy chiều mai tôi sẽ qua chỗ anh. Mặt khác, cảm ơn bữa tối hôm nay. :)’

Đợi một hồi cũng thấy nam nhân tiếp tục trả lời nữa. Đúng là phong cách của anh ta.

Ngày tiếp theo là ngày nghỉ của Gia Y. Vừa ngủ là ngủ thẳng cho đến trưa mới tỉnh, vô cùng tự tại.

Trước khi đi bệnh viện, cậu gửi tin nhắn cho người kia: ‘Bây giờ tôi qua chỗ anh đây, thuận tiện xem tình trạng của bà lão ra sao luôn. Hai mươi phút sau tới.’

Sau khi đến bệnh viện, dựa theo trí nhớ mà tìm được văn phòng của hấn. Hấn không có ở đây.

Y tá ngoài hành lang thấy hấn nhìn quanh quất bèn tiến lại hỏi: “Anh muốn tìm ai?”

Gia Y cười cười, hắng giọng hỏi: “À, cho tôi hỏi một chút, bà lão bị trúng gió mới được đưa vào tối hôm qua đang ở phòng bệnh nào vậy? Là bác sĩ Tăng thu.”

“Ồ, bà lão ấy hả? Đang nằm ở phòng bệnh trên lầu ba của viện khu, anh phải đến viện khu mới được.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Lúc tìm được phòng bệnh, bà lão vẫn đang ngủ.

Cậu đơn giản đến hỏi bác sĩ trông phòng bệnh vài câu về tình trạng của bà.

Hóa ra, bà chỉ sống một mình, bạn đời đã ra đi hai năm trước. Con cái bất hiếu, rất ít khi tới thăm, suốt thời gian qua vô cùng cô đơn. Tuy rằng ủy ban xã cũng đã liên hệ với bà nhưng con cái vẫn có thể đến bất cứ lúc nào, đâu ai biết được.

Hóa ra, cái gọi là nhân tình ấm lạnh, cho dù là giữa những người thân cũng không hề ngoại lệ.

Gia Y có đôi khi cũng nghĩ đến, thành phố này xem như là quê hương, là cội nguồn của hấn. Thế nhưng đằng sau những bức tường thành bằng sắt thép xi măng ấy lại ẩn giấu biết bao sầu bi.

Hoa nở càng nhiều, nhân tình càng héo úa.

Khi mới tới Thượng Hải, không khỏi sẽ cảm nhận được một ít về cái gọi là “cảm giác bị tẩy chay”. Cậu còn nhớ lần đầu đi siêu thị mua đồ, lúc tính tiền không thể nghe rõ nữ nhân trung niên Thượng Hải ở quầy tính tiền nói gì, cho nên nụ cười trên gương mặt cô ta liền lạnh xuống, nói với một đồng nghiệp ở phía sau: “Người nhà quê...”

Lúc ấy cậu nghe hiểu nhưng vẫn phải chịu đựng, bình tĩnh nhẹ nhàng đáp lại: “Tôi chỉ biết nói bốn thứ tiếng, tiếng phổ thông, tiếng Việt, tiếng Anh, tiếng Nhật, cô thích loại nào thì tôi chiều loại đó.”

Khuôn mặt nữ nhân lập tức biến sắc: “Ồi cha, ngoại quốc thì cút về đi !”

Khi đó cậu cảm thấy có chút buồn cười. Nhân loại không phải là có ba bảy loại khác nhau đâu, mà chẳng qua là do chính mình tự chia ra mà thôi. Từ hồi còn ở Canada cho tới bây giờ, cậu chỉ biết, người nào cũng như người nào cả, không có cao thấp giàu hèn, bởi vì cuối cùng thì mỗi người vẫn đều phải chết. Có một câu nói như sau: “Khi cái chết đã cận kề, người người đều như nhau.”

Cậu đã không ngừng nỗ lực để hòa nhập vào thành phố này, cảm thụ lấy những bi hoan của thành phố, đồng thời cũng cảm thụ lấy sự ấm lạnh mà thành phố cho cậu.

Từ viện khu bước ra, cậu băng qua một khoảng sân cỏ rộng lớn. Xung quanh có một vài y tá đang đưa bệnh nhân đi tản bộ.

Bệnh viện luôn mang lại cho người ta một cảm giác, đó chính là ngột ngạt. Có lẽ là vì nơi này là nơi cách lẩn ranh sinh tử gần nhất.

Cậu vào văn phòng, thấy một bác sĩ khác đang ở trong.

Người nọ mở cửa ra, thấy Gia Y đang đứng trước phòng định gõ cửa bèn hỏi: “Cậu tìm ai ?”

“Bác sĩ Tăng không ở đây sao ?”

“À, cậu ta hả. Cậu ta đang có cuộc phẫu thuật, vẫn chưa xong. Cậu là ?”

“Tôi là bạn của anh ta, đã hẹn với anh ta hôm nay đến lấy đồ.”

“Vậy cậu vào trong ngồi đợi đi, chắc cậu ấy cũng sắp trở lại rồi.”

“Vậy rất cảm ơn anh.”

Người nọ mang theo hộp dụng cụ trị liệu đi ra ngoài, Gia Y ngồi trên ghế đợi hẩn.

Di động trên bàn vang lên hai hồi, như là tin nhắn. Gia Y vẫn ngồi yên không động vào.

Chốc lát sau, lại có thêm một tin nhắn. sau đó là cái thứ ba, thứ tư... Cuối cùng, đầu bên kia đơn giản gọi thẳng đến, từng cuộc lại từng cuộc.

Gia Y trước tiên nhìn xem thấy người kia còn chưa trở lại, cảm di động của Tăng Thác lên nghe máy.

Vừa nhắn nghe liền nghe thấy giọng nói của người nọ vang lên, gấp gáp, còn mang theo hối hận: “Anh không trả lời tin nhắn cũng không sao, nhưng anh phải nghe em nói cho hết lời ! Em sẽ cai thuốc, em sẽ hảo hảo quét dọn phòng ốc, em sẽ không cố tình gây sự với anh nữa! Em sẽ sửa hết tất cả, thật sự đấy, anh quay lại với em đi có được không... Em...”

Gia Y nhất thời không biết trả lời như thế nào, bình tĩnh ngắt lời: “À, xin chào... Anh ta hiện tại không ở đây... Lát nữa tôi bảo anh ta gọi lại cho cậu được không ?”

Người nọ hình như khựng khựng mũi một chút, nói một câu “Thật xấu hổ” xong thì ngắt điện thoại ngay.

Gia Y vẫn ngồi ở chỗ kia chờ hẩn. Trầm mặc. Tâm trạng phức tạp.

Anh ta có lẽ là thích nam nhân. Nếu không cũng không sẽ không gặp hai lần tại 1924.

Nhưng mà, quả thật rất muốn biết chuyện cũ của anh ta, muốn biết quá khứ của anh, muốn biết anh đã từng có một người yêu như thế nào.

Khi Tăng Thác một thân áo trắng trở lại văn phòng, nhìn thấy Gia Y đang ngồi ở chỗ của hẩn đưa lưng lại.

“Đột nhiên có cuộc phẫu thuật phải làm.” (ngắn gọn thấy ghê)

Gia Y thấy hẩn bước vào liền đứng lên, “À không sao đâu, tôi cũng vừa mới tới.”

Cậu từ một bên lấy lại mũ bảo hiểm của mình, “... Mũ này, tôi đem về đây. Tôi vừa mới đến viện khu xem bà lão, bác sĩ nói tình trạng của bà cũng không tệ lắm... Vẫn chưa liên hệ với người nhà bà sao ?”

“Ừm, chưa.”

“... Hôm nào tôi lại vào thăm bà.”

“Tôi sẽ chiều cổ.”

“Đúng rồi, lúc này... Điện thoại của anh cứ reo liên tục nên tôi đã thay anh nghe. Tôi nói sẽ bảo anh gọi lại cho cậu ta. Không có chuyện gì thì tôi đi đây a.”

“Được.”

...

Khi đó tôi còn một mực cho rằng anh tên là Tăng Sách.

Khi đó tôi còn chưa biết được chuyện trước kia của anh.

9. Chương 9

— Khi đó tôi đã kể cho anh câu chuyện thần thoại về Cupid và Psyche , nói cho anh rằng: “You just follow your heart.” Thế nhưng, thật ra tôi cũng không rõ, rốt cuộc đó là nói cho anh nghe, hay là nói cho chính mình nghe nữa. —

~~

Trước khi liên lạc với người nhà bà lão, Gia Y mỗi khi rảnh rỗi sẽ đến bệnh viện thăm bà. Bản tính biết quan tâm người khác cùng với tinh thần trọng tình trọng nghĩa như thế, quả thật là một chàng trai lương thiện.

Bà lão nhìn Gia Y mà cảm kích đến lão lệ tung hoành. Ánh mắt bà sâu xa nhìn những bức tường trắng của phòng bệnh, có lẽ là nghĩ tới một vài tâm sự nào đó mà cảm thấy ưu thương.

Bà lão với một chất giọng đầy Thượng Hải cứ nói tới nói lui làm Gia Y đau hết cả đầu. Cậu có thể nghe hiểu một ít, nhưng cậu sẽ không nói ra. Tăng Thác mà ở đây có khi sẽ trở thành phiên dịch viên cho hai người mất.

“Cậu không nhất thiết phải thường trực ở đây.” Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Tăng Thác hai tay đút trong túi áo dài trắng nói.

“Người là tôi đưa tới, trước khi liên hệ với người nhà bà thì dù gì đi nữa cũng phải tới chiều cổ.”

Đứng ngoài phòng bệnh nhìn bà lão dần dần chuyển biến tốt đẹp, Tăng Thác lạnh lùng nói: “Tuỳ cậu.”

Gia Y nở nụ cười, cười bộ dáng ra vẻ lãnh đạm của hắn, “Tôi nghe bác sĩ trong phòng bệnh nói, tiền thuốc men của bà lão là anh trả ư?”

Tăng Thác đứng yên không trả lời.

“Tôi nói anh a, rõ ràng là người tốt mà lúc nào cũng làm ra vẻ hung tợn, khó gần.”

Trên lối đi nhỏ hẹp của viện khu, người người đông đúc. Mùi cồn thoang thoảng nghe có chút gay mũi.

Tăng Thác đứng ngoài phòng bệnh một hồi, thấy bà lão đã ngủ mới trầm mặc rời đi.

Vài ngày sau, rốt cục cũng có đứa con trai của bà đến bệnh viện.

Tuy nhiên khuôn mặt của Tăng Thác còn đen hơn cả bình thường, lạnh như băng báo cho tên kia biết tình trạng của bà lão. Bị loại ánh mắt lạnh băng kia nhìn thẳng vào, dù là ai cũng đều cảm thấy hoảng hồn hoảng vía, cả người không thoải mái.

Gia Y đứng sau cánh cửa, nghe hắn giải quyết xong hết mọi chuyện.

Kỳ thật Gia Y thường xuyên tò mò, nam nhân kia mà cười lên sẽ như thế nào nhỉ ? Hình như chưa từng thấy anh ta cười bao giờ thì phải. Chẳng lẽ anh ta không có lúc nào vui sao ?

Tối thứ sáu.

Ánh đèn trắng toát chiếu lên mặt đường, ngọn đèn mờ nhạt soi rọi cả thành phố vào thu, cả một vùng trải đầy lá cây ngô đồng. Cậu bước đi trên đó, những chiếc lá yếu ớt bị giẫm lên như bị nứt toạc ra, phát ra âm thanh vỡ vụn.

Gia Y thật ko ngờ sẽ lại gặp Tăng Thác ở 1924. Khi đó hắn đang tranh chấp cùng một người con trai.

Khi Tăng Thác bỏ ra ngoài 1924, Gia Y cũng đi theo.

Hắn dường như có chút tức giận, cước bộ rất nhanh. Gia Y nhắm mắt nhắm mũi theo sát ko xa phía sau hắn, thật giống như buổi chiều hôm kia, cậu đếm theo từng bước chân của hắn. Bóng hình người nọ bị đèn đường chiếu rọi kéo ra thật dài, Gia Y giẫm lên cái bóng của hắn mà đi, mãi cho đến khi nam nhân trước mặt dừng lại.

“Cậu đi theo tôi làm gì ?” Tăng Thác ko quay đầu lại, chỉ cúi đầu hỏi một câu. Thì ra hắn đã sớm phát hiện.

“...” Nhất thời nghẹn lời, Gia Y có chút tự giễu nở nụ cười, “Vừa lúc gặp phải anh thôi...”

“Đừng đi theo tôi.” Nam nhân bực dọc nói xong lại tiếp tục đi về phía trước.

Gia Y đứng tại chỗ sững sốt nửa khắc, xong lại đuổi theo.

Vẫn là khoảng cách không gần không xa.

Tăng Thác biết cậu vẫn đi theo phía sau, nhưng cũng lười quan tâm, chỉ lo đi về phía trước. Về phần sẽ đi đến đâu, chính hắn cũng không biết. Chỉ là muốn được ánh đèn đêm chiếu rọi, xua tan bớt nỗi sầu.

Sau khi ngồi xuống băng ghế dài ven đường được một lúc, Gia Y đã đi tới trước mặt hắn.

“Hey... Tôi có thể ngồi không vậy ?”

Hắn không trả lời.

Gia Y đợi một hồi rồi ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Anh còn thương cậu ta ?”

Vừa rồi lúc ở 1924 nhìn thấy đã đại khái biết được, người kia, chính là người lần trước gọi điện tới cầu hắn quay lại.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, chỉ nghe thấy mỗi âm thanh lay động rất nhỏ từ cành chương thụ[1].

“Không thể quay lại nữa sao ?”

Tăng Thác giờ phút này như có như không lắc lắc đầu, cũng không biết là muốn trả lời vấn đề nào, “Chuyện đó không liên quan cậu.”

“Anh có từng nghe một câu chuyện thần thoại Hy Lạp về Cupid và Psyche [2] chưa ?” Không nhận được câu trả lời từ nam nhân, Gia Y tự hỏi tự trả lời: “Vị thần Cupid đã đem lòng yêu một cô gái loài người xinh đẹp, tên của nàng là Psyche. Nàng vì Cupid mà làm hết mọi chuyện, dù cho có không thể quay lại nhân gian cũng không quan tâm. Bởi vì muốn tình yêu được lâu dài, Cupid đã khấn cầu thần Zeus cho Psyche thân phận bất tử của một vị thần. Zeus bị chuyện tình của hai người làm cảm động, vì thế ban cho Psyche thân phận của một vị thần, giao cho nàng quản lí tâm hồn của nhân loại. Đó cũng là nguồn gốc của vị thần tâm hồn Psyche.”

“Cậu muốn nói gì ?”

“Psyche rất chung thủy. Những gì nàng làm đều là vì tình yêu đối với Cupid. Nếu anh hỏi bất kỳ người Âu Châu nào, thì hơn phân nửa bọn họ đều sẽ trả lời rằng: ‘I don’t know why, I just follow my heart.’ Cho nên, you just follow your heart.”

Vào lúc đó Tăng Thác chỉ cúi thấp đầu, không biết có nghe được phần nào hay không.

Khi Gia Y quay lưng rời đi, cậu bỗng nhiên cảm thấy không rõ, câu chuyện thần thoại đó rốt cuộc là nói cho Tăng Thác nghe, hay là nói cho chính mình nghe nữa.

You just follow your heart.

Tình yêu chỉ cần giản đơn và đơn thuần như vậy mà thôi.

[1] chương thụ: Cây chương, có mùi thơm, cắt ra từng miếng cho vào đun, hơi bốc lên kết thành phần trắng gọi là chương não dùng để làm thuốc và khử trùng.

[2] Cupid và Psyche: Thần tình yêu và tâm hồn. Câu chuyện trên là The tale of Cupid and Psyche trong thần thoại Hy Lạp. Bạn nào thích có thể tìm hiểu thêm tại Wikipedia.

10. Chương 10

— Cậu không thích mùa thu, bởi vì khi đó thời tiết chuyển lạnh, năm nào cậu cũng bị sỏi mật quấy phá. Cậu không thích mùa thu, bởi lẽ, đây thật sự là một mùa bi thương. —

~~

Vừa mới giao hàng ở bên ngoài về, Trác Dật ngồi xổm trên bậc thang trước phòng bếp rút một điếu thuốc. Nhìn đồng rác xếp chồng thành một ngọn núi nhỏ trên bãi cỏ, gã ngậm điếu thuốc rút hai hơi rồi tùy tay vứt xuống bậc thang nghiền nghiền đầu thuốc.

Cái tên Phó Gia Y kia không biết có chuyện gì xảy ra mà hôm nay còn chưa tới làm.

Trác Dật nóng lòng lấy di động ra gọi cho cậu, qua hai cuộc vẫn không có ai nghe máy. Sao lại thế này ? Điện thoại cũng không nghe, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ.

Cuộc thứ ba vang lên đã lâu, rốt cục cũng có người nghe. Có điều là giọng của một cô gái. Trác Dật lại nhìn nhìn dây số trên màn hình điện thoại, đúng rồi mà, lại áp vào tai: “Tôi tìm Phó Gia Y. Cô là ?”

“Ồ, tôi là bạn cậu ấy, Gia Y còn đang ngủ, hay là để tôi kêu cậu ấy gọi lại cho anh ?” Một giọng Thượng Hải trôi chảy nói.

“Còn đang ngủ ? Tôi là người làm chung với cậu ấy a, thấy cậu ấy hôm nay không tới làm cho nên muốn hỏi thăm một chút...”

“Cậu ấy hôm nay bị bệnh rồi, muốn nghỉ nhà dưỡng bệnh a.”

“Bị bệnh ? Có nghiêm trọng không ? Cậu ấy có đi bệnh viện chưa ? ...Hay để lát nữa tôi qua xem cậu ấy...” Nói tới đây mới sực nhớ, cậu ta đã từng nói có thuê cùng nhà với một cô gái, “Cô có phải là người thuê cùng nhà với cậu ấy không ? Nếu đúng thì cho tôi xin địa chỉ, lát nữa tôi đến thăm cậu ấy.”

“Nếu anh muốn tới thì buổi tối đi, chứ không buổi chiều tôi đi làm rồi, cậu ấy thì đang ngủ, sợ sẽ không ai ra mở cửa cho anh.”

Trác Dật một bên nghe điện thoại, một bên từ trong túi tiền lấy ra cây bút, vội vàng ghi lại địa chỉ vô lòng bàn tay, “Ừm, cảm ơn.”

Hắn vừa đi vừa nghiêng đầu cười.

Sao không dừng đang khoẻ lại sinh bệnh ? Gã nghĩ thầm, tên kia tay nhỏ chân ốm thân thể lại gầy, thật đúng là mình vàng thân ngọc mà.

Buổi tối, Trác Dật lái xe ô tô đến nơi ở của Gia Y.

Ngừng xe lại vừa định lên lầu mới chợt nhớ ra, tới nhà người ta thăm bệnh có phải nên mua ít hoa quả này kia không ? Chết thật, mình sao lại đãng trí như vậy a, hai tay trống trơn đã vội vã tới. Đã vậy, ví cũng không mang, lại sờ túi tiền, đáng thương moi ra được mấy tờ tiền giấy nhăn nhúm. Gã vội vàng tìm được một cửa hàng hoa quả ở gần đấy, chọn đại mấy quả táo to to.

Chuông cửa nhà số 701 vang lên, không lâu sau cô gái trong điện thoại ra mở cửa.

Trác Dật mang theo một giỏ táo đứng bên ngoài cười cười, “Tôi chính là người lúc chiều gọi điện tới, Trác Dật đây.”

“À ừ, xin chào, vào đi.” Cô gái mặc một chiếc áo thun ngắn tay cùng một cái quần đùi màu sáng, “Cậu ấy ở trong phòng.”

Cô đi đến trước cửa một gian phòng, gõ cánh cửa, “Gia Y, dậy chưa a ? Bạn cậu tới thăm nè.”

Đẩy cửa đi vào, nhìn thấy người kia còn đang nằm trong tấm chăn mỏng ngủ.

“Cậu ta bị sỏi mật [1], hồi tối có ăn chút cháo, sáng dậy ăn chút điểm tâm. Sau đó nói mệt rồi liền trở về phòng ngủ.” Cô gái đứng cạnh cửa nhỏ giọng nói chuyện, “Hay là anh vào phòng khách ngồi đợi một chút đi, uống gì không ? Nước chanh nhé ?”

“A, cảm ơn.” Trác Dật bấy giờ mới nhớ tới mấy trái táo của mình, “Tôi có mang ít táo cho cậu ấy đây...”

“Ôi giờ, cậu thật khách khí!” Cô gái nhận lấy túi táo to từ tay gã, “Tôi đi gọt hai trái đây, anh cứ tự nhiên ngồi đi.”

“Ừm.” Định đóng cửa phòng ngủ của Gia Y, lại phát hiện người trên giường trở mình một cái, tỉnh dậy.

“... Cậu tỉnh rồi ?” Trác Dật đi vào, thân thiết hỏi: “Cảm thấy thế nào ?”

Gia Y thấy gã, cực nhọc ngồi dậy, “Ồ, cậu đến đây khi nào ?”

“Vừa tới,” Trác Dật lấy chiếc gối nằm chêm vào phía sau để cậu dựa vào, “Không có việc gì chứ ? Cậu bị sỏi mật ?”

Cậu vốn đã gầy, nay nhìn qua lại càng gầy hơn, lại còn tái nhợt.

Gia Y dụi dụi hai mắt, dường như có hơi sưng, ngửa đầu dựa người vào gối khẽ cười, “Chắc không sao, bệnh vật ấy mà, cũng đã nhiều năm nay rồi, có thể là do hôm qua cảm lạnh. Ngày mai tôi cũng đâu có đi làm, ở nhà nghỉ ngơi một chút là ổn thôi. Cậu lại còn mất công đến đây một chuyến nữa...” Bên tai gã là một khẩu âm đặc sệt Hồng Kông.

“Chưa đi bệnh viện hả ? Vậy có uống thuốc chưa ? Đã vào thu rồi, nên mặc đồ nhiều một chút đi.” Trác Dật hiếm khi lải nhải.

”Ờ, uống rồi... Nay, cậu ít dông dài một chút không được sao.”

“Shit.” Trác Dật vút cho cậu một cái xem thường, còn nói: “... Người kia đang gọt táo a, muốn ăn không ? Tôi đi lấy một ít cho cậu.”

“Cảm ơn.”

Trác Dật ra khỏi phòng ngủ, nhìn cô gái đang ở phòng bếp cắt táo thành từng miếng, “Muốn hỗ trợ không ?”

“Không cần không cần, vậy là được rồi.” Cô gái buông dao xuống, lại lấy ly nước chanh ra từ tủ lạnh.

“Cậu ấy tỉnh rồi, tôi đi lấy chút táo cho cậu ấy.”

Xoay người một cái đã thấy Gia Y ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách.

“Sao cậu lại ra đây ?” Trác Dật bưng đĩa táo qua.

“Đã nói tôi không có gì mà, thật đấy.” Ngoại trừ sắc mặt hơi kém ra, thì nhìn qua tinh thần coi như không tồi, ném một miếng táo, vui vẻ hơn hử cười, “Ngọt quá.”

Cô gái cầm ly nước chanh trống không lại ngồi xuống, nói thẳng thừng: “Thôi đi cha, tối hôm qua đau tới mức như sắp chết vậy, làm tôi sợ chết khiếp.”

“Cậu cũng thật yếu bóng vía.” Gia Y cười ăn táo, chuyển qua Trác Dật: “Trong tiệm có bạn lắm không ? Ngày một tôi tới tiếp.”

“Còn muốn đi nữa.” Trác Dật lườm cậu, “Kính nhờ cậu làm ơn trước hết quan tâm tới cái thân thể nhỏ yếu của mình cái đã được không ?”

...

Trước khi gã đi, Gia Y gãi gãi đầu, “Cám ơn cậu nhé Trác Dật.”

“Không có gì, cậu phải nghỉ ngơi cho tốt đấy.” Quay sang chào cô gái đang vẫy tay với mình: “... Xưng hô như thế nào đây ?”

“Anh có thể gọi tôi là Lâm Cát Cát, tạm biệt.” Thật ra là tên Lâm Triết [2], y như tên con trai.

“Chào.”

[1] sỏi mật: thông tin cụ thể

[2] Lâm Triết: Chữ Triết là còn Cát Cát là

11. Chương 11

— Anh thật đặc biệt. Tôi cuối cùng cũng đã cảm nhận được sự lương thiện và tinh tế trong anh, anh kỹ lưỡng đến từng chi tiết nhỏ. Tôi thích anh tỉ mỉ, thích anh biết quan tâm chu đáo... —

“Phó Gia Y ! Bây giờ tôi ra lệnh cho cậu phải lập tức đến bệnh viện !”

“Không đi được không a...” Cả người cậu chôn trong chăn, co thành một cụm.

Lâm Cát Cát đưa ra một quyết định cuối cùng: đã man nhảy lên giường Gia Y, giật lấy tấm chăn từ trên người cậu ra, thấy người bên trong đang đau đến cuộn cả người lại, “Gia Y ! Cậu đi bệnh viện với tôi !”

Hôm qua đau cả một đêm, uống thuốc xong khó khăn lắm mới đỡ hơn một ít, ai ngờ hiện tại lại tiếp tục tái phát. Chết mất thôi.

Cậu thật sự không thích bệnh viện, không thích cái mùi thuốc khử trùng cùng với mùi cồn khiến người ta buồn nôn ở nơi đó.

Hơn nữa, bệnh viện còn khiến cho cậu dễ dàng nhớ tới chuyện không thoải mái.

“Đi truyền nước biển đã, tới mai là khỏe liền thôi. Chứ cậu cứ chịu đau mãi như này sao được ?”

“...”

“Đi thôi.”

“... Đi đâu ?” Cẩn rằng hỏi.

“Hoa Thiện a.”

“Không đi !” Kéo chăn lại sòng chết che lấy thân thể.

“Gần như thế mà còn không đi, vậy cậu muốn đi đâu hả ?”

“Đã nói không đi là không đi, tôi chỉ cần uống thuốc là được rồi.” Hiện giờ bộ dạng tiều tụy y như con quỷ như vậy, sao có thể để cha Tăng Sách kia thấy a. Có nói gì đi nữa cũng không đi!

“Phó Gia Y !” Lâm Cát Cát hai tay chống nạnh, “Cậu đừng có lộn xộn nữa, ngày mai bốn cô nương đây còn phải đi học a. Mau mau lên ——” Lấy tay túm lấy cậu , “Thay quần áo thay quần áo.”

Liều sống liều chết đem Gia Y lôi tới bệnh viện đăng kí khám gấp.

Đã hơn nửa đêm, trước cửa phòng cấp cứu vô cùng thanh lãnh (yên tĩnh lạnh lẽo).

Vừa mới lấy số xong xuôi chợt nghe thiết bị phát thanh của phòng cấp cứu vang lên: “Số 37, Phó Gia Y, mời tới phòng 22 chẩn bệnh.”

Đi tới cửa, e dè ngóc vô trong nhìn một phát, chỉ sợ đang ngồi bên trong chính là người kia. Thấy người ngồi trong không phải hần mới thở phào một hơi.

“Còn lề mề cái gì, vào đi a.” Lâm Cát Cát đi phía trước.

“Không khỏe chỗ nào?” Nhìn hần ngồi xuống, bác sĩ trước mặt liền hỏi.

“Sỏi mật... Trước đó có uống thuốc bổ mật Warsaw, nhưng uống nhiều lại không còn hiệu quả rõ rệt như lúc mới uống nữa, bác sĩ kê thuốc cho tôi được không ?”

“Ừm,” Nam nhân mặc áo blu sờ sờ chỗ túi mật của cậu, lại nhún nhún, hỏi: “Có đau không ?”

“Ái —— đau đau !” Không đau tôi còn đến bệnh viện làm gì hả ?

“Đi truyền nước biển đi.”

“Ồ ? Có thể không truyền không... ?”

“Không được.” Vị bác sĩ gợn gàng dứt khoát, “Bây giờ trước hết truyền một chai, rồi lấy thuốc về nhà uống, ngày mai chưa khỏe thì lại đến truyền thêm.”

Sau khi vào phòng truyền nước biển tìm được chỗ trống ngồi xuống, cô nàng y tá liền mang dụng cụ lại. Nào bông gòn y tế, cồn sát trùng, kim tiêm, bình truyền nước biển...

Gia Y nghĩ nghĩ một chút rồi vươn tay trái ra. Vẫn là tay trái đi, tay phải sử dụng nhiều hơn...

Y tá bảo cậu nắm tay trái lại, vỗ vỗ lên cánh tay cậu rồi lần tìm mạch máu. Sau đó dùng cồn sát trùng thoa thoa lên nơi nào đó, tiêm xuống cái một.

“A,” y tá hít vào một hơi, rút ra ống tiêm đã đi vào được phân nửa, “Mạch máu của anh hình như hơi nhỏ nhỉ ?”

Mũi tiêm này vậy là coi như vô ích.

Gia Y đột nhiên nhớ tới hồi thời học sinh cũng đã từng trải qua, cứ mỗi lần đến phiên cậu bị rút máu thì y như rằng là cả một quá trình thống khổ dài đằng đẳng. Có lẽ cậu bẩm sinh có mạch máu đặc biệt nhỏ, cho nên không dễ tìm. Mỗi lần rút máu đều phải tiêm ít nhất vài mũi mới có thể rút ra máu được.

Sau khi mu bàn tay trái bị tiêm liên tục hai mũi cũng không thành công, Gia Y rụt rụt tay trái: “Hay là... Đổi qua tay phải đi ?”

Cô nàng y tá trước mắt có lẽ cũng là người mới, thấy liên tục hai mũi đều tiêm không đúng chỗ, quả thật có chút xấu hổ.

Chỉ đáng thương cho Gia Y, bị sỏi mật đã đau đến kinh khủng rồi mà còn bị kim tiêm lặn qua lộn lại thế này. Cũng may tay phải chỉ ngay mũi tiêm thứ nhất đã thành công đâm vào mạch máu.

Lúc này Trịnh Dịch Tắc đang tranh thủ lúc rảnh rồi pha cho mình một ly cà phê.

Trực đêm thực sự là khiến người ta ưa không nổi.

Hần dựa vào cửa sổ. Màn đêm bên ngoài đã tối đen từ lâu.

Thấy Tăng Thác từ xa đi tới, hần cười hỏi: “Này, muốn uống cà phê không ?”

Nam nhân lắc đầu, “Không có ai đến ?”

“Vừa xem xong cho một người.”

Tăng Thác đi tới, lấy một cốc hồng trà.

“Đúng rồi, nói mới nhớ, đó hình như là bạn của cậu thì phải ?” Cái cậu chàng vừa mới bị sỏi mật a. Thấy Tăng Thác hai mắt không hiểu uống hồng trà, Trịnh Dịch Tắc cười nói rõ, “Chính là cái cậu lần trước tới đây lấy mũ bảo hiểm, chờ cậu trong văn phòng đó... Là bị sỏi mật. Hiện giờ đang truyền nước biển.”

“ ... ”

Ngoài cửa sổ gió thổi qua mang theo chút hơi lạnh, nam nhân buông cốc xuống.

Hắn dường như bước đi với một tốc độ rất nhanh.

Cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ tay phải, từ mu bàn tay lên tới cánh tay. Nước biển từng giọt từng giọt nhỏ vào ống truyền, cuối cùng đi qua lỗ châm, tiến vào mạch máu.

“Này, tay cậu lạnh thật a.” Lâm Cát Cát vô tình chạm vào tay phải của Gia Y, “Có lạnh hay không?”

“Không sao.”

“Để tôi đến cửa hàng tiện lợi đối diện mua một cái khăn hoặc một tấm thảm mỏng gì đó, cho cậu đắp lên.” Lâm Cát Cát nói, để lại một hàng lượn sóng (

) dài thật dài rồi đi ngay.

Gia Y tay trái ôm chặt bụng mình, chỗ túi mật vẫn ần ần đau đớn như cũ.

Cậu cảm thấy hơi mệt, sau đó ngửa đầu nhắm hai mắt lại.

Mơ hồ ngủ bao lâu không biết, lúc tỉnh lại là bởi vì cảm thấy trên bụng đang được một tấm chăn mềm mại phủ lên, phần còn dư cẩn thận che lấy tay phải lạnh như băng của cậu.

Cậu còn tưởng, là Lâm Cát Cát đã trở về rồi. Mở mắt ra, lại phát hiện là Tăng Thác.

Tăng Sách, sao lại là anh ?

Lời còn chưa kịp ra khỏi miệng đã nghe thấy nam nhân nói một câu không đầu không đuôi: “Tôi hôm nay trực đêm.” Cứ tưởng cậu đã ngủ rồi...

Hự, hôm nay anh trực đêm. Tôi đã một mực không muốn hôm nay gặp anh mà lại còn đụng phải ca trực của anh, “Cảm ơn.” Nhìn tấm chăn đang che cho mình, Gia Y hơi bối rối cười cười.

Nam nhân một bộ dáng đáp bác sĩ, nhìn trong bình còn thừa hơn phân nửa nước, theo thói quen nghề nghiệp hỏi: “Cảm thấy thế nào ?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Cậu nói như vậy phát ra từ một khuôn mặt tái nhợt, nghe qua rõ ràng không thành thật chút nào.

Tăng Thác nhìn gương mặt không có chút huyết sắc kia, lại nói, “Không ổn thì ngày mai trở lại. Khi nào tôi trở về thì đến xem.”

“ ... Ừm.”

Nhìn theo bóng lưng hắn rời khỏi, Gia Y ngửa mặt lên trời oán giận: Lúc trước người ta khỏe mạnh, tình nguyện cho anh ta nhìn bao nhiêu cũng được thì lại không nhìn. Bây giờ bệnh tật người không ra người quỷ không ra quỷ, anh lại muốn tới nhìn. Chết tiệt.

12. Chương 12

— Sáng ra, cậu nghe Lâm Cát Cát hỏi mình: “Cậu có từng yêu thật lòng một ai chưa ? Một người mà cậu có thể trả giá tất cả vì y, một người mà bất luận phải trả giá bao nhiêu cậu cũng thấy đáng giá ?” —

~~

Lâm Cát Cát có một người bạn trai là quản lý của một xí nghiệp.

Hắn cùng với mấy người trong công ty vừa đi hồ Dương Trừng [1] về, mang theo một đồng cua lớn. Lâm Cát Cát rất mê cua nên cứ dính lấy bạn trai Thái Trí của mình, nói muốn lấy sáu con to về nhà, sống chết kì kèo cho bằng được.

“Thấy cậu cả tuần nay bị sỏi mật hành hạ, bây giờ hảo hảo bỏ dưỡng đi, cứ việc ăn cho đã !”

Hai người ăn cua, không những không ngán mà còn ngày càng nghiện, Lâm Cát Cát còn cố ý kêu Gia Y gọi Trác Dật lại cùng ăn.

Ba người ở nhà vừa ăn vừa uống, vui sướng biết bao nhiêu.

Bản lĩnh lột cua của Trác Dật quả thật là khỏi phải chê, thịt cua không sót mẻ lấy một miếng, “Này, sao không gọi bạn trai cậu lại cùng ?”

Lâm Cát Cát miệng đầy gạch cua, “Anh ấy gần đây bận rộn, hết tăng ca lại họp, đừng để ý anh ấy, chúng ta cứ ăn đi.”

...

Sau khi tiễn Trác Dật, Lâm Cát Cát cùng Gia Y ôm miếng đệm sofa ngồi dưới sàn xem phim. Trên bàn một đồng hồ độn cũng lười dọn dẹp.

Nhìn một vị cự diễn viên điện ảnh người Mỹ trên TV, Lâm Cát Cát cười hỏi: “Anh ta có phải có ý với cậu không ?”

Gia Y ngẩng người, trong đầu vụt qua một tia sáng, là gương mặt vô biểu tình của Tăng Thác, “Hả ?... Cậu nói ai ?”

“Trác Dật a, còn ai nữa.”

“... Nói lung tung.”

Lâm Cát Cát hắc hắc cười, nhìn màn hình: “Cậu không có cảm giác với người ta sao... ?”

“Kỳ thực... Hôm đó anh ta mang tào đến thăm cậu tôi đã biết ngay rồi.”

“Tại sao ?” Gia Y không hiểu, tiếp tục trò chuyện như có như không với Lâm Cát Cát.

“Trực giác của phụ nữ chẳng ? Ha ha, chắc là vậy, tôi cũng không biết... Chỉ là thấy anh ta đối với cậu rất tốt.”

Gia Y không nói gì, yên lặng một lúc rồi chuyển đề tài: “Hôm nào cảm ơn Thái Trí mới được, cua ăn ngon ghê.”

“A, vậy lát nữa tôi gọi cho anh ấy. Không biết anh ấy tăng ca xong chưa.”

Thật ra, Thái Trí không hề bận, hắn chỉ là không nói thật cho Lâm Cát Cát biết mình đang làm gì thôi.

Bất kỳ nam nhân nào khi nói dối cũng tự cho mình là đúng. Nữ nhân thông minh khác với nữ nhân ngu ngốc không phải ở chỗ có thể nhìn thấu lời nói dối hay không, mà ở chỗ có biết cách vạch trần lời nói dối đó hay không.

Kỳ thực, Lâm Cát Cát biết chứ.

Mặc dù cô bình thường hay “ưỡn ẹo” (

~), nhìn qua hơi ngốc ngốc, không để ý bất cứ chuyện gì, nhưng cô không mê muội. Cô chỉ là không muốn trực tiếp vạch trần mà thôi. Nếu như yêu người kia, nữ nhân thông minh chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để giữ chân người đó lại.

Bởi vậy, khi Lâm Cát Cát biết được mình đang mang thai, cô bỗng thấy vi diệu lại phức tạp.

Cho đến khi cô cầm tờ giấy báo cáo phụ khoa trở về, bắt gặp người đàn ông của mình đang cùng người khác đến khách sạn, cô đột nhiên không biết phải làm gì nữa.

Sáng sớm, Lâm Cát Cát ghé vào bồn cầu nôn thốc nôn tháo. Nôn xong, cô dùng nước lạnh rửa mặt lại một lần, rồi lập tức dùng thứ nước lạnh lèo đó uống cho trôi đi loại chất lỏng nóng hổi trong miệng.

Cuối cùng, cô ngồi bệt xuống sàn gạch lạnh ngắt trong buồng vệ sinh.

Gia Y ra khỏi phòng định đi vệ sinh, bị Lâm Cát Cát làm cho giật mình, vội vã nâng cô dậy, “Cậu sao thế ! ? Sao lại ngồi trên mặt đất ?”

“Không có gì.” Cô khoát tay, nở một nụ cười nhợt nhạt.

“Cậu có phải thấy không thoải mái chỗ nào ?”

“... Không có.” Lâm Cát Cát một mình đi vào bếp rót nước.

“Tôi đi cho.” Gia Y vọt lên trước, rót một cốc nước ấm đưa cho cô.

Lâm Cát Cát lặng lẽ uống nước. Cuối cùng, cô nói: “Tôi có con của anh ấy rồi.”

Một phát trở tay không kịp, phỏng chừng là thấy hoàn cảnh lúng túng của cô, cậu không biết phải an ủi như thế nào nên chỉ có thể hình thức hóa hỏi một câu: “Chưa nói cho anh ta biết sao ?”

Lâm Cát Cát lắc đầu.

Cô quả thật rất muốn khóc.

Nên mang theo đứa nhỏ trong người đến cầu hẩn hỏi tâm chuyển ý, hay là đơn giản chia tay hẩn đây. Bất luận có cân nhắc thế nào, cũng đều không phải là một kết cục hoàn mỹ.

“Nói cho anh ta đi.”

Lâm Cát Cát cười khổ, “Cậu có từng yêu ai thật lòng chưa ?”

Gia Y trầm mặc.

“... Một người mà cậu có thể trả giá tất cả vì y, một người mà bất luận phải trả giá bao nhiêu cậu cũng thấy đáng giá ?”

Thế nhưng nếu như kết cục đạt được là nhờ sử dụng thủ đoạn như vậy, tôi tình nguyện từ bỏ.

[1] Hồ Dương Trừng: (chữ Hán: 鄧陽; bính âm: Yang Cheng Hu) là một hồ nước ngọt cách thành phố Tô Châu 3 km về phía Đông Bắc, tỉnh Giang Tô, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Hồ này là nơi nổi xuất xứ nổi tiếng của loại cua Chinese mitten crab (*Eriocheir sinensis*) được xem như đồ cao lương mỹ vị.

Hồ Dương Trừng tọa lạc giữa Thái Hồ và sông Dương Tử. Nó vượt qua ranh giới của các thành phố Wu Xian, Thường Thục và Côn Sơn và có diện tích khoảng 20 20 kilômét vuông.

Loại cua Trung Quốc di chuyển từ hồ Dương Trừng đến đồng bằng châu thổ sông Dương Tử để giao phối và sinh sản trong tháng 9 và 10. Dân địa phương đánh bắt chúng vào thời điểm này. Năm 2002, tổng sản lượng đánh bắt loại cua lông này là 1500 tấn.. Theo Wikipedia

* Cua hồ Dương Trừng: *nhỏ dãi*

13. Chương 13

— Có đôi khi, thích một người cũng tựa như thích núi Phú Sĩ. Có cách gì có thể di động cả một tòa núi Phú Sĩ ư ? Câu trả lời là: bạn hãy tự leo qua đi. Ái tình, cũng giống như vậy đấy. —

~~

Bà lão lúc trước được Gia Y đưa vào bệnh viện rồi cục cũng bình phục xuất viện.

Vào cái ngày bà lão xuất viện đó, Gia Y lần thứ hai gặp được cậu con trai kia ở viện khu phía sau.

Đây là lần thứ hai cậu gặp cậu ta sau cái lần ở 1924, người hiện đang không ngừng dưng dưng với Tăng Thác. Cậu ta ảo não hối hận, cậu ta muốn cầu xin Tăng Thác quay lại, cho đến nay vẫn chưa buông tay.

Lúc Gia Y thấy cậu ta, cậu ta đang lưỡng lự ngồi một mình ở sảnh dưới.

Trong tiết trời mùa thu se lạnh thế này mà cậu ta chỉ mặc mỗi chiếc áo gió đơn bạc, mà với chiều cao 1 mét 80 đó trông cũng thật xứng đôi với Tăng Thác. Khi cậu ta ngẩng mặt lên là một biểu tình do dự bồi hồi. Cậu ấy đang đợi người, Gia Y biết rõ.

Khi Tăng Thác một thân áo trắng từ tầng dưới cùng đi tới, Gia Y một chút cũng không kinh ngạc. Cậu chỉ lặng lẽ đứng một bên trên bãi cỏ mà nhìn.

Khoảng cách gần như thế, cậu thậm chí có thể thấy rõ biểu tình mất kiên nhẫn của Tăng Thác, thậm chí có thể nghe thấy giọng nói của hắn.

Hắn nói: “Đã nói đừng tới bệnh viện tìm tôi.”

Cậu ta nói: “Anh nói hết chưa ?”

Cậu trai hơi hơi cúi đầu, bỏ đi trước: “... Rảnh thì gọi lại cho em đi. Em đợi anh.”

Bóng lưng lự khai của cậu có chút gì đó rất cô đơn.

Gia Y thấy bước chân Tăng Thác nhích về trước một bước, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

Anh ta đang do dự.

Anh ta đang do dự sao ?

Gió thu quét qua khuôn mặt, cứ nhiên cũng mang theo cái rét buốt của mùa đông.

Gia Y cũng không định đi tìm Tăng Thác như lúc nãy nữa. Cậu lấy di động ra gửi một tin nhắn cho người kia: ‘Tôi đi xem bà lão đây. Đi trước.’

Bỏ điện thoại lại vào túi quần, cậu xoay người rời khỏi bệnh viện.

Vừa lúc bước ra cổng bệnh viện, cảm giác được di động trong túi rung lên.

Cả quá trình cậu lấy di động ra như dài đằng đẵng. Cậu một mực suy đoán, Tăng Thác sẽ nói gì đó với mình ?

Nhưng khi mở tin nhắn ra xem lại không như cậu nghĩ: ‘Bọn tôi đã chia tay.’_ Người gửi tin: Lâm Cát Cát.

Tinh thần trọng nghĩa trên người cậu bộc phát, giờ này khắc này, trong lồng ngực bỗng dấy lên lửa giận không tên, chỉ nóng lòng muốn phát tiết.

Đương lúc Gia Y nổi giận đùng đùng tìm được Thái Trí, hắn ta đang ôm một cô gái xa lạ từ công ty bước ra.

“Tôi là Phó Gia Y. Bạn của Lâm Triết.”

Nam nhân vừa nghe đến tên của Lâm Cát Cát, một tia sáng khó giải thích vụt qua trong mắt hắn rồi tan biến ngay.

Sau khi bỏ tay ra khỏi cô gái kia, Thái Trí mở miệng: “Là người thuê cùng nhà với em ấy sao ? Tìm tôi có chuyện gì ? Tôi với em ấy đã chia tay rồi.”

Nhìn thái độ hờ hững của nam nhân, Gia Y càng cảm thấy tức giận.

Cậu nhớ tới đôi mắt đỏ hoe của Lâm Cát Cát lúc sáng khi kể chuyện trước kia cho cậu nghe. Cô nói Thái Trí đã từng là một tên ăn chơi trác táng, đã từng khóc lóc cầu cô tha thứ, đã từng đau khổ xin cô trở lại. Con người dù có mạnh mẽ cứng đầu cách mấy, khi đối mặt với người mình yêu rồi thì cũng sẽ trở nên yếu mềm. Thế nên, năm đó Lâm Cát Cát đã đồng ý. Chỉ là không ngờ tới, kết quả vẫn là tan vỡ.

“Cô ấy năm đó đã tha thứ cho anh, cho anh một cơ hội để quay đầu, giờ anh lại đối xử với cô ấy thế này ?”

Thái Trí ôm theo bao công văn, âu phục và cravat nhả nhận, “Đúng vậy, năm đó là tôi cầu xin em ấy tha thứ, cầu em ấy cho tôi cơ hội. Nhưng như thế thì sao ? Giờ tôi đã không còn yêu em ấy.”

“Không yêu cô ấy ? Không yêu cô ấy vậy anh có giỏi thì trước kia đừng khóc nói muốn quay lại !”

Nam nhân nói, “Tôi yêu Cát Cát, nhưng đó chỉ là trước kia. Không yêu thì là không yêu, không có gì để giải thích. Con người rồi đều sẽ thay đổi thôi.”

Gia Y suýt nữa đã muốn động thủ với hắn, cố nén cơn giận trong lòng: “... Anh có biết cô ấy đã có con của anh rồi hay không.”

Thái Trí sững sốt. Hơi ngẩn người rồi cười khổ nói: “... Như vậy em ấy sẽ càng không muốn quay lại.”

Lòng tự trọng của cô quá mạnh mẽ, cô sẽ không cho phép bản thân dùng đứa bé làm lợi thế. Có một số việc, cô chưa bao giờ nói với hắn. Cô luôn muốn tỏ ra mạnh mẽ, ở cạnh cô hắn cảm thấy mệt mỏi quá rồi.

“Chiều có em ấy thay tôi.” Thái Trí rời đi nói như vậy.

Cái này có lẽ chính là cái gọi là khi tình đã hết thì nghĩa cũng cạn.

Khi yêu người nào đó, ta liệu linh bất chấp mọi vật cản mọi áp lực, thiên sơn vạn thủy, chân trời góc biển cũng phải đuổi theo.

Ta để ý đến từng việc nhỏ nhặt, ta sẽ tìm hiểu mọi tin tức liên quan tới y: Khi còn bé y là một đứa trẻ như thế nào, có bướng bỉnh không, học hành ra sao, mối tình đầu của y là người như thế nào, y thích mặc quần áo như thế nào, y thích màu gì nhất, y mang giày số mấy, thích xem thể loại phim nào, có thích lên mạng hay không, công việc của y có thuận lợi hay không, có khi nào không vui hay không, y thích ăn ở nhà hàng nào... ?

Cứ như thế, cho đến lúc chia tay.

Nhưng nếu yêu thật lòng, cho dù không có được kết cục hoàn mỹ cũng đáng để tưởng nhớ trong lòng.

Cậu đột nhiên hiểu ra vì sao một cô gái như Lâm Cát Cát sau khi mang thai cũng sẽ khóc.

Bởi vì người kia đã cắm rễ trong tâm cô sâu lắm rồi. Cô nhìn cái gì cũng đều nhớ đến hắn. Những thứ khiến cô cảm động kia, giờ đây đều khiến ngực cô phát đau, bởi vì, cô không bao giờ có thể chia sẻ cùng hắn nữa.

Nước đổ rồi sẽ không hút lại được.

Hết thấy đều đã quá muộn.

Gia Y đang đi đi, thỉnh thoảng dừng bước.

Cậu lại nhớ tới có lần cùng Lâm Cát Cát xem một phim điện ảnh, trong đó có một lời kịch như thế nào: “Kỳ thực, thích một người, cũng giống như thích núi Phú Sĩ. Có cách gì để di động cả một tòa núi Phú Sĩ ư ? Câu trả lời là: bạn hãy tự leo qua đi. Ái tình, cũng giống như vậy đấy.”

Tim đột nhiên đập thật nhanh. Trong chớp mắt đó, trong đầu cậu hiện ra một ý niệm, một ý niệm kinh thiên động địa.

Tay phải không tự giác mà mò lấy điện thoại trong túi quần.

14. Chương 14

— Người ta nói, những hồi ức đặc biệt luôn gắn liền với một số đồ vật nhất định. Nếu có một ngày lỡ vứt chúng đi, ta sẽ điên cuồng tìm kiếm lại, ta sẽ thấy sợ hãi. Cho đến một ngày nào đó, ta không còn thấp tha thấp thỏm lo sợ chúng bị tổn thất hay mất mát nữa, thì đó mới là lúc ta đã chân chính buông tay được. —

~~

Nam nhân cứ giả vờ lãnh mạc, thể nhưng lại âm thầm thay bà lão cô đơn trả tiền chữa trị.

Nam nhân ở 1924 đã phối hợp đứng chắn trước người cậu, ngăn cản thanh niên xa lạ nọ.

Nam nhân trầm lặng bước vào phòng phủ một tấm chăn lông lên tay phải lạnh cứng vì truyền nước biển của cậu.

...

Cậu vẫn đang hồi tưởng lại mọi việc.

Điện thoại qua hai hồi chuông đã lên máy, nhanh đến cậu không kịp phản ứng.

Giọng nói của nam nhân từ đầu bên kia truyền tới: “A lô ?”

Bên tai còn có những tiếng động nhỏ phát ra từ hành lang bệnh viện. Anh ta có lẽ là đang giống như mọi lần, một tay dứt túi áo, một tay cầm điện thoại, bước đi nhanh chóng trên hành lang.

Hắn rất cao, mái tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng.

Gia Y còn rất thích bàn tay của hắn, khớp xương rõ ràng. Mỗi ngày hắn đều phải tắm thật nhiều lần cho nên nhìn qua luôn sạch sẽ, thậm chí còn mang theo chút cổ chấp (chấp nhật trước 1 số chuyện).

Rất nhiều mảnh vỡ bóng hiện lên trong chớp mắt, ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh, còn có cả cậu trai vẫn không ngừng dây dưa, muốn nói lại tình xưa với Tăng Thác nữa...

Người ta nói, nếu hiện tại không nói ra, thì sau này có thể sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội.

Gia Y nắm chặt điện thoại trong tay, “Là tôi”.

Nam nhân nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng, giống như đang nói ‘Tôi biết là cậu’.

“... Bây giờ anh rảnh không ?”

“Không rảnh,” Tăng Thác gọn gàng dứt khoát (phũ phàng), vừa nói chuyện điện thoại vừa bước vào thang máy, “Có phẫu thuật rồi. Có việc thì nói nhanh.”

“Chỉ cần một phút là được. Anh nghe tôi nói, đừng cắt ngang.”

Đầu bên kia trầm mặc, dường như đã chấp thuận đang chờ cậu mở miệng.

Trước nay chưa từng chần chừ như vậy, cứ như sắp làm một chuyện gì đó khủng bố lắm.

Nghĩ như thế, Gia Y nuốt một ngụm nước bọt, “Chuyện là, Tăng Sách... Tôi hình như đã thích anh, muốn cùng...”

Vừa mới nói đã bị nam nhân hỏi một câu: “Cái gì ?”

Tư vị bị cắt ngang thật không hề dễ chịu, tâm Gia Y hoảng loạn: “Cái gì là cái gì ! ? Đã nói đừng có cắt ngang mà !”

“ ... ”

Nhân lúc bên kia im lặng, Gia Y vội vã mở miệng: “Tăng Sách, tôi cảm thấy hình như mình thích anh rồi muốn được ở bên anh nếu có thể anh hãy cẩn thận suy nghĩ lại không cần phải gấp gáp trả lời tôi... Ừm, tôi không vội...” Nói xong một lèo rồi dừng lại.

Trái tim đập kịch liệt, trên mặt chỉ cảm thấy nóng như lửa thiêu.

Cậu nghe được nam nhân đầu dây bên kia bình tĩnh nói: “Tên tôi là Tăng Thác.”

Như bị ai đó giáng một gậy vào đầu: “Hả ? ?”

“Là chữ ‘thác’ trong bộ mộc.”

“ ... ”

Gia Y đỏ bừng cả mặt, cũng may bộ dạng quần bách của cậu sẽ không bị ai thấy. Đi bày tỏ mà lại còn đọc sai tên người ta, thật đúng là chưa từng có ai và cũng sẽ không còn ai khác.

“Tôi phải cúp máy đây.” Tăng Thác nhàn nhạt nói một câu, ngắt điện thoại.

Hắn vừa ra khỏi thang máy đã đụng phải Trương Mân trên hành lang, “Này, cậu sao lại lên đây rồi ? Đặc biệt đến tìm tôi hả ? He he.”

Tăng Thác đen mặt, ngược đầu nhìn con số hiển thị trên tường: Tầng 5, khoa chỉnh hình.

“ ... ” Tăng Thác quay đầu về lại thang máy, ấn nút đi xuống.

Rõ ràng là định lên tầng 3, không hiểu sao lại lên đến tận tầng 5.

Cũng tại cái tên nhóc kia.

“Nè, sao mới tới đã đi rồi ? Vào văn phòng tôi ngồi đi.” Mấy lời lải nhải bên tai của Trương Mân làm cho Tăng Thác mất hết kiên nhẫn: “Lắm mồm.”

“Bác sĩ Tăng, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Khi hắn chuẩn bị đầu vào đó xong xuôi bước vào phòng cấp cứu, y tá tiến lên báo cáo tình huống.

Ngón tay cái của bệnh nhân bị thủy tinh quẹt bị thương, làm đứt một dây thần kinh, vết thương sâu khoảng chừng 4 li, cần phải lập tức khâu lại.

...

Gia Y về nhà ăn xong rồi quay lại làm việc, cả buổi trong đầu chỉ toàn câu nói: Cái đồ ngu ngốc [1] Phó Gia Y nhà mi a.

Khó trách Trác Dật thường xuyên dùng giọng Thượng Hải cười cậu là đồ ngốc, thật là.

Cậu chưa từng trực tiếp bày tỏ với người khác bao giờ, lần đầu tiên lại thăm hại thế này a. Cũng không biết anh ta có nghe được câu trọng điểm không nữa ?

Gia Y một đường vừa đi vừa đá văng mấy cục đá vụn, trong lòng nguyên rửa nào là: Khi không lại đi lấy cái tên kỳ quái làm gì hả ! Chẳng những kỳ quái mà còn khó nghe nữa... Còn không bằng đơn giản gọi Tăng Sách.

Sau khi thay vào bộ đồng phục làm việc trong phòng thay đồ cho nhân viên, Gia Y hung hăng đóng sầm cửa tủ chén: Cái đồ mặt than ! Tiểu Sách chết tiệt !

Ra khỏi phòng thay đồ, Gia Y vô tình liếc thấy cửa tủ Trác Dật không kín.

Cậu ta là thế đấy, lúc nào cũng tùy tiện lôi thôi, ngay cả ngăn tủ của mình cũng không biết khóa cho đàng hoàng.

Gia Y bước qua đóng lại cửa tủ giùm gã, thuận thể nhìn thấy áo khoác với ba lô trong tủ gã — cậu ấy đã đến rồi a. Ngoài ra, trên tấm đệm còn có rất nhiều hạt phật châu bị đứt rời. Gia Y cầm lên trên tay. Xâu chuỗi phật này Trác Dật luôn đeo trên cổ tay, vô cùng quý trọng. Hiện giờ có vẻ như đã đứt rời, mấy hạt châu bị lẫn mất cũng không tìm lại được.

“Này.” Vừa đóng cửa lại liền gặp được Trác Dật, “Đến rồi hả ?”

“Ừm.”

Trác Dật gỡ dây đầu, “A, tôi quên lấy điện thoại nên quay lại lấy.”

“Ồ, cậu ngay cả cửa cũng không thèm đóng.”

Trác Dật ngăn người, xấu hổ cười, “... Cảm ơn.”

Trước khi đi ra, Gia Y lại như nhớ tới gì đó, ngoảnh đầu nói: “Tôi thấy râu chuối bị đứt, tôi có biết một cửa hàng nọ có thể đúc ra chuối hạt giống như đúc thế, cậu hứng thú không ?”

Động tác của Trác Dật dừng lại, nhìn mấy hạt chuối còn sót lại trong tủ, nói: “Không cần, có lẽ là ý trời thôi.”

Gã nói như vậy rồi đem mấy hạt chuối kia bỏ vào lòng bàn tay, thuận thể ném vào sọt rác trong phòng thay đồ.

Người ta nói, những hồi ức đặc biệt luôn gắn liền với một số đồ vật nhất định. Có thể là một bài hát đã từng rất quen thuộc, có thể là một món quà tặng quý giá, cũng có thể là, một chuối phật châu.

Nếu như thế, có phải hay không có nghĩa là Trác Dật đã hạ quyết định muốn từ biệt một đoạn hồi ức ? Gia Y cũng không biết.

[1] ngu ngốc: nguyên văn QT là “cảng đều”, ‘cảng’ trong Hương Cảng (Hong Kong), nhưng trong truyện cũng có đề cập tới nghĩa là “ngốc tử”.

15. Chương 15

— Đừng để sự nhu nhược khiến ta chùn bước, đừng để sự sợ hãi phải mất đi khiến ta bỏ lỡ cơ hội. Bạn phải biết rằng, nếu đã trôi qua thì sẽ không còn được hối hận mà chỉ có thể chấp nhận kết quả.

~~

Ngày đó khi đưa Lâm Cát Cát đi bệnh viện (phá thai), không khí bỗng nhiên lạnh đến đáng sợ. Rõ ràng vẫn đang mùa thu nhưng khí tức mùa đông đã lan đến tận xương cốt.

Không hiểu vì sao, hôm ấy cô xoa mái tóc dài uốn lượn của mình ra cộng thêm chiếc áo lạnh to màu kem bên ngoài, nhìn qua vô cùng tiều tụy.

Cô cười giong nói: “Cứ nghĩ tới sinh mệnh kia là của tên kia cho tôi, tôi liền thấy ghê tởm.”

Thật ra, cô rất yêu Thái Trí.

Yêu càng sâu, hận càng đậm.

Đối với phụ nữ, phương thức cao đẹp nhất để biểu đạt tình yêu là vì người ấy mà nuôi dưỡng đứa con của cả hai.

Vì muốn tỏ ra mạnh mẽ sau cuộc tan vỡ, cô không khóc không nháo, cùng chẳng than thở u buồn.

Tâm hần đã nguội, nhưng tình của cô lại chưa dứt. Đã như vậy thì còn mong chi đến những chuyện xa vời.

.

Xếp hàng, đăng ký, cả quá trình dài đăng đăng.

Ngồi đợi ở bệnh khu trong tầng sáu bệnh viện Hoa Thiện, khoa phụ sản, Gia Y nhìn Lâm Cát Cát bên cạnh không biết nên nói gì cho phải.

Giờ khắc này, cô lại an tĩnh như thế. Không buồn chí chóe với cậu như mọi ngày, cũng không cười đùa vui vẻ.

Kỳ thực, cô rất sợ hãi, chỉ là cô chưa hề nói ra mà thôi.

Trước khi bước vào phòng khám, Gia Y nắm lấy tay cô, muốn cô an tâm.

Lúc khám cho Lâm Cát Cát, nữ bác sĩ trung niên liếc sang Gia Y, nhìn kết quả siêu âm hỏi: “Quyết định phá ?”

“Ừm.” Lâm Cát Cát trả lời rất kiên quyết, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt.

“Làm không đau [1] hay bình thường ?”

“... Không đau đi. Sẽ có thương tổn gì không ạ ?”

Bác sĩ cũng không ngần ngại nói: “Không đau tuy an toàn nhưng cũng có bất lợi. Dù gì cũng là phá thai nên ít nhiều phải có hại đối với thân thể rồi. Sớm biết sẽ như vậy thì bình thường nên cẩn thận một chút chứ.”

Thấy biểu tình bác sĩ nhìn Gia Y, Lâm Cát Cát cười cười, cảm thấy hơi bối rối nhưng cũng lười giải thích.

Cuộc phẫu thuật chẳng qua còn chưa đến mười phút.

Sau đó thì được chuyển vào phòng bệnh, yêu cầu phải ở lại viện để quan sát 2 tiếng, nếu không có phản ứng tiêu cực nào mới có thể về.

“... Cát Cát, cậu có hối hận không ?” Gia Y ngồi bên giường hỏi cô.

Cậu đã nghe rõ Lâm Cát Cát trả lời rằng: “Có gì phải hối hận chứ ? Chuyện cũng đã qua rồi, chỉ có thể chấp nhận kết quả mà thôi.”

Gia Y không nhìn thấy bàn giải phẫu lạnh lẽo kia, cũng không thấy những dụng cụ đáng sợ nào đó. Trong mắt cậu hiện giờ chỉ có một Lâm Cát Cát trầm lặng lại dửng dưng.

Trên thế giới này, không có ai không thể quên được người mình yêu, có chăng cũng chỉ là không muốn quên.

Chiều muộn, ánh sáng mặt trời yếu ớt chiếu lên khuôn mặt hơi tái nhợt của Lâm Cát Cát.

Trong suốt ba tiếng ở lại bệnh viện, Lâm Cát Cát rất ít nói.

Mãi đến lúc làm xong hết mọi thủ tục, cô mới như mọi lần mà hí hửng cười, nói: “Gia Y, cảm ơn cậu đã đi cùng tôi.”

Gia Y lắc lắc đầu, “Đi nào, về nhà thôi.”

Vừa mới bước ra từ thang máy liền thấy một người nằm trên giường bệnh được các bác sĩ với y tá đẩy nhanh phòng cấp cứu.

Có một người ngay tại sảnh cấp cứu đi tới tiếp viện: “Tình huống gì thế ?”

“Tai nạn giao thông, hôn mê.”

Giường rất nhanh chóng được đẩy vào trong, khi đi ngang qua người cậu, Gia Y chỉ thấy được mỗi người kia, cái người mà từ sau trận mất mặt trên điện thoại nọ vẫn chưa liên lạc lại.

Tiểu Sách —— Trong lòng Gia Y trầm xuống, suýt nữa hô tên hấn lên.

Nam nhân hiển nhiên cũng thấy Gia Y. Lúc đi qua người cậu còn vội vàng vàng hỏi một câu: “Tối nay có làm việc không ?”

Gia Y kinh ngạc lắc lắc đầu.

Ngay sau đó nam nhân lại bồi thêm: “Chờ điện thoại của tôi.” Rồi chạy vào phòng cấp cứu.

“Bạn cậu ?” Lâm Cát Cát hỏi.

“Ừm.”

“Quen khi nào vậy ? Sao tôi không biết ?”

“Chuyện này, nói ra dài lắm...” Gia Y có chút bất đắc dĩ vò vò đầu, “Đi thôi.”

Trên đường về nhà, đài phát thanh trong xe taxi phát lên một ca khúc dương cầm khá truyền cảm: ‘Do you really love me’. Giai điệu hết như tiếng nước chảy nường theo gió chiều mà tiến vào lòng người.

Gia Y và Lâm Cát Cát ngồi ở hàng ghế sau, bụng đầy tâm sự.

Mỗi lần gặp mặt, đều vì sự luống cuống của bản thân mà cảm thấy quẫn bách. Chỉ mong sao mỗi lần gặp anh đều giống như lúc tự luyện tập, như thế chắc sẽ không gặp phải tình huống mất mặt là đọc sai tên người ta kia.

Gia Y nhận ra, thì ra đây không phải xung động... Mà chính là tâm động. Nhưng không sao, còn nhiều thời gian mà.

[1] không đau (phá thai): Hiển nhiên là mình chưa... đi phá thai bao giờ, cho nên không biết cái này có thuật ngữ chuyên ngành nào không. :P

16. Chương 16

— Gió thu lạnh lùng thổi qua, cậu lặng lẽ đi theo sau anh, bỗng nghe một tiếng “Đi ra”, nhất thời xấu hổ vô cùng. Tại sao mỗi lần lén theo đuôi đều bị anh tinh tường phát hiện nhỉ ? —

Tăng Thác nói: “Chờ điện thoại của tôi.”

Tối đó hẳn có cuộc một phẫu thuật, không biết còn phải ở lại bệnh viện tới khi nào. Lâm Cát Cát ngồi trên ghế salon không ngừng chuyển kênh, nhìn Gia Y đi đi lại lại trong phòng khách, mở miệng hỏi: “Đồng chí Phó Gia Y, cậu có thể ngồi yên một chỗ được không ?”

Gia Y lúc này mới thành thành thật thật bước tới salon ngồi vào chỗ của mình, ngây ngốc cười cười: “Ài...” Nghĩ tới lúc chiều Lâm Cát Cát vừa mới phẫu thuật xong, Gia Y quan tâm hỏi, “Cát Cát, cậu có không thoải mái chỗ nào không ?”

“Không có, tôi khoẻ lắm.” Lâm Cát Cát ngẩng đầu trả lời.

Người không biết chuyện chắc chắn sẽ không thể nào gộp cô ấy với người con gái vừa mới đi phá thai làm một được đâu.

Di động của Gia Y trên bàn vang lên, cậu căng thẳng đứng dậy, với tay lấy, là Trác Dật.

Vừa nghe mất thì chợt nghe người bên kia nói: “Này, tối nay rảnh không ? Đi uống vài ly a.”

“Không được, tối nay tôi có việc rồi...” Lúc nói ra câu này còn có vẻ hơi khấn trương, cứ như mình đang nói dối.

Lâm Cát Cát trên ghế salon một bên nghe cậu nói chuyện, một bên đưa mắt lên nhìn.

“... Ôi giờ, thôi không nghe cậu nói nữa, tôi còn có việc phải làm. Tính sau đi.” Sợ điện thoại bận lâu quá, sẽ bỏ lỡ mất cái gì.

“Cậu lát nữa có việc ?” Lâm Cát Cát chờ cậu nói chuyện điện thoại xong mới thờ ơ hỏi.

“... Cũng không hẳn.”

“Hả ?”

“...”

“Là vị bác sĩ lúc chiều gặp ở bệnh viện Hoa Thiện ?” Này chắc là cái gọi là trực giác cùng với năng lực nhìn thấu của nữ nhân đây mà. Thấy mình có vẻ đoán trúng tám chín phần, Lâm Cát Cát vừa chuyển kênh vừa nói, “Anh ta chưa gọi cho cậu sao ?”

“Ừm, vẫn chưa.”

“Hay là đi bệnh viện tìm anh ta đi.”

Gia Y lắc đầu, “Không sao, cũng không phải đại sự gì... Tôi ở nhà với cậu a.”

Lâm Cát Cát hai mắt mở to nhìn Gia Y, “Tôi cũng không phải đàn bà bụng bự, ở nhà một mình thì có thể có chuyện gì chứ ? Nè, muốn đi thì cứ đi đi, đỡ phải lảng vảng trước mặt tôi miết, phiền chết được.”

Bị Lâm Cát Cát nói như thế liền thấy như cả người bị nhìn thấu, Gia Y nhấp nháy miệng nhưng không biết phản bác thế nào. Còn chưa kịp nói gì lại nghe Lâm Cát Cát hỏi: “Ê, Tiểu Sách là ai vậy ?”

Trong lòng lộp bộp một tiếng, cả người thẳng tắp ngồi xuống, “Sao cậu biết anh ta ! ?”

“Là anh chàng bác sĩ hôm nay đó hả?” Lâm Cát Cát ngồi nhích sang.

“Cái gì ! ?” Đỏ mặt, “Tôi, tôi, tôi có nói gì không ! ?”

“Gì mà... Tiểu Sách, đồ mặt than, vân vân vũ vũ...” Lâm Cát Cát không thêm quan tâm mà tràn ý gièm pha vạch trần, thúc thúc cậu, “Này, gần chín giờ rồi đó, rốt cục có định đi hay không ?”

Gia Y nhenh hồi lâu, cuối cùng nói: “... Tôi, tôi muốn đi.”

...

Lúc đến cửa phòng làm việc của hắn, cậu thật cẩn thận nhìn vào trong một cái —— đèn còn sáng, trên giá áo của hắn cũng không có cái áo dài kia. Anh ta vẫn chưa về.

Gia Y ngồi trên dãy ghế ở hành lang đợi, mãi đến khi Tăng Thác từ một phía xa xa đi tới.

Cậu bắt giác đứng lên, lui về sau một góc tường.

Không biết phải ăn nói như thế nào, cũng không biết nên giải thích nguyên nhân mình ở bệnh viện lúc này ra sao.

Tăng Thác bước vào văn phòng thay chiếc áo dài bên ngoài ra, chỉnh đốn xong hết thấy mới đi ra, về nhà.

Gia Y lại như lần trước, im lặng theo sát sau hắn.

Lúc ra khỏi bệnh viện thì cảm nhận được một trận gió thu thổi qua.

Con đường Urumsi vừa dài lại vừa cô tịch, thể nhưng cước bộ của Tăng Thác lại không hề chậm. (để thưởng cảnh hả .=)

Có lẽ là vì nhà hắn rất gần bệnh viện, mỗi ngày chỉ cần đi bộ một chút là tới ngay.

Quả thực, không tới năm phút đồng hồ sau đã quẹo vào một tiểu khu.

Tăng Thác rốt cục dừng lại dưới chân lầu, nói với người đang trốn đằng sau: “Đi ra.”

Gia Y nhất thời không tin, án binh bất động chờ phản ứng tiếp theo của nam nhân. Chỉ chốc lát, đằng trước lại truyền đến một câu: “Phó Gia Y, có nghe hay không.” Ngữ khí lạnh lùng.

Không còn cách nào khác, cậu đành phải ngoan ngoãn đi ra, tới trước mặt nam nhân.

“Cậu đi theo tôi làm gì ?”

Đối mặt với lời chất vấn của Tăng Thác, Gia Y bày ra bộ dáng đúng lý hợp tình: “Hả ? Tôi đâu có đi theo anh, bất tự đa tình đi.”

“Vậy chứ cậu đang làm gì ?”

“Tôi có người bạn sống ở tiểu khu này a, vừa rồi tôi không phải đến tìm anh đâu...” (lời đuôi chuột :3)

“Bạn của cậu ở căn số mấy ?”

Trả lời một cách kiên định: “40 !”

“Nơi này chỉ có tới số 36.” Đường như mỗi lần đứng trước Tăng Thác cậu luôn luôn không qua mặt hắn được.

“...” Lần nào giằng co với hắn cũng bại trận, “Không phải, là chuyện kia kia, chẳng phải anh đã nói hôm nay sẽ gọi cho tôi sao ! ?”

“Đúng vậy.”

‘Đúng vậy’ là cái gì chứ hả ! ? Gia Y nghiêng răng ken két, vậy mà anh còn chưa gọi cho tôi...

“Tôi vừa xong một cuộc phẫu thuật, cậu thật gấp gáp.”

“...” Nếu không phải biết Tăng Thác là một nam nhân thẳng thắn tới cỡ nào, Gia Y chắc chắn sẽ cảm thấy mình đang bị trêu. Gió thu thổi qua không có lấy một tia ẩm áp, cậu khấn trương siết chặt áo khoác lại, nói không nên lời. (do lạnh)

Có lẽ là thấy Gia Y đang lạnh run, Tăng Thác mặt không chút thay đổi nói: “Lên lầu đi.”

17. Chương 17

— Tăng Thác nhìn thật lâu mới hiểu ra, người nợ tuy bày ra bộ dáng giương cung bạt kiếm nhưng lỗ tai đồ hết cả lên lại không che được mắt người ta, có lẽ vì sợ hãi bị cự tuyệt, cho nên muốn cười lên để che giấu tâm tư. Suy cho cùng, em ấy vẫn còn trẻ con lắm. —

~~

Nhà của một nam nhân độc thân mà lại có thể sạch đến mức độ này. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Gia Y quả thực sẽ không bao giờ tin.

Mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp, vô cùng sạch sẽ, hệt như con người của hắn vậy, cẩn thận tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Trước khi bước vào cửa là bị lệnh phải cởi giày, rồi giày sẽ được bỏ vào một cái túi nhỏ để ngừa để giày làm bẩn thêm nhà. Lại còn có đôi dép có vẻ như là cố ý chuẩn bị riêng cho khách nữa, chẳng khác gì khách sạn.

Nam nhân một khi về nhà, chuyện đầu tiên phải làm là rửa tay. Gia Y nhìn hắn đứng trước bồn rửa tay lấy một ít xà phòng rồi đưa lại vòi nước rửa sạch, sau đó lấy khăn lau, rồi lại đưa đến máy hong tay [1] một hồi mới chấm dứt. Động tác của hắn không lớn, bồn rửa tay vẫn luôn sạch bóng, không vương một giọt nước.

Này quả thật không phải khiết phích bình thường đâu nha.

Gia Y nhìn hắn đánh giá, nghĩ thầm: Nếu đã vào nhà người ta rồi thì cũng nên tuân theo quy củ của người ta thôi. Thế là cậu nói: “Tôi cũng rửa tay đã...”

Tăng thác ừ một tiếng, đi ra ngoài.

Gia Y tỉ mỉ rửa tay một lần, nghiêm túc đến mức chưa từng có. Cuối cùng, cậu còn đặc biệt lưu ý xem trên bồn rửa mặt có vương lại giọt nước nào hay không. Sau khi xác nhận là không có mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Trong phòng khách, nam nhân đạm mạc ngồi trên sô pha, trong ly là trà vừa mới pha xong còn đang nóng. Hắn đã cởi xuống chiếc áo bành tô, bên trong tuy chỉ có mỗi chiếc áo mỏng cổ chữ V màu đen nhưng vẫn không thấy lạnh.

Gia Y đi tới, bỏ áo khoác của mình qua một bên, ngồi xuống một chiếc sô pha đơn.

“Uống trà đi.” Nam nhân nhìn cậu một cái, lại giương giương cằm, ý chỉ ly trà khác cho cậu trên bàn.

“Cảm ơn.” Cậu hơi cứng ngắc nâng ly lên, quả thật rất ấm. Không giống với cái ly sứ màu tối của nam nhân, ly thủy tinh bình thường dẫn nhiệt cực tốt, không chỉ ấm mà cậu thậm chí còn thấy có chút phồng tay.

Tăng Thác nhấp hai ngụm trà, mở miệng nói: “Gần đây bệnh viện hơi bận rộn. Hôm nọ ngắt ngang điện thoại của cậu, hôm nay thì vẫn chưa gọi lại, có gì muốn nói ?”

Nghe thấy từ trong miệng Tăng Thác mà cũng có thể xuất ra một câu dài như thế, Gia Y nhất thời không quen. Chớp chớp mắt, “Hả ?”

“Muốn nói gì ?” Lặp lại câu hỏi vừa rồi.

Gia Y ngây sững một chỗ, trong lòng oán niệm: Tôi có nghe anh nói chuyện a, không cần phải lặp lại ! Mà người cần được trả lời không phải nên là tôi sao ? Sao anh lại tỏ ra thản nhiên như vậy hả... Chứ anh gọi tôi lên đây không phải là có gì cần nói sao ! ? Cái đồ mặt than anh trong đầu chứa cái gì vậy a !

“...” Mặt ngoài lúng túng trầm mặc, trong lòng lại đang tức muốn điên.

“Tăng Thác.” Gia Y nuốt một ngụm nước bọt, kiên định gọi tên nam nhân, một cách rõ ràng, “Tôi muốn nói là...”

Nam nhân buông cái ly xuống, hai tay khoanh trước ngực chờ câu tiếp theo.

“Tôi là nói... Tôi hình như thích anh rồi, muốn được ở bên anh... Anh có muốn suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định không, không cần phải gấp gáp trả lời, chuyện này... Tôi không vội, ừm không vội, tôi chỉ là muốn... nói một chút... như vậy...”

Cậu đem nguyên văn lời hôm bữa nói lại. Không ngờ nói ra mặt hắn còn khấn trương hơn nói trong điện thoại nhiều như vậy. Nói năng muốn lộn xộn cả lên.

Tăng Thác nhìn không thấy vẻ mặt của cậu, chỉ thấy lỗ tai cậu đỏ kinh người.

Cúi đầu, chờ đợi khoảng chừng 3 giây đồng hồ, đến mức như sắp bị bầu không khí lúng túng này giết chết.

Không khống chế được gãi gãi đầu, vờ như không mấy quan tâm cười ha ha: “Chuyện này... Thật ra cũng không có gì, thôi tôi đi đây, anh nghỉ ngơi sớm đi !” Chợt nhớ tới ngày mai là thứ bảy, lại đổi giọng nói: “Ha ha tôi đang nói gì vậy... Thôi thì cuối tuần vui vẻ, thế nhé !”

Cứ như vậy mà không dám nhìn biểu tình của nam nhân. Sợ rằng nếu không đi thì một khắc sau sẽ bị lạnh lùng cự tuyệt.

Tuy nhiên, Tăng Thác từ đầu tới cuối không hề mở miệng.

Gia Y máy móc đứng lên, nhìn không chớp mắt về phía cửa mà đi tới. Giống như trong mắt chỉ còn lại mỗi cánh cửa, đó chính là lối ra của cậu, là lối thoát duy nhất hiện giờ.

“Bái bai !” Sau khi cáo biệt, liền “cạch” một tiếng đóng cửa.

Trong ánh sáng mập mờ, cậu yên lặng đứng trước cửa.

Cậu với người kia chỉ cách nhau một cánh cửa. Anh ta đang ở ngay bên trong, nhưng mình thì lại chạy trốn chết.

Gia Y rũ đầu, trên lối đi nhỏ hẹp có một cơn gió thổi qua. Bất chợt nhớ tới áo khoác của mình còn đang ở trên sô pha.

Cậu nhắc tay lên chạm đến trước chuông cửa rồi lại ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nhấn xuống.

Nam nhân mặc chiếc áo mỏng màu đen ra mở cửa cho cậu. Cậu lại cười hai tiếng, “Cái này... Quên lấy áo khoác.”

Tăng Thác quay đầu nhìn qua sô pha, xoay người vào trong lấy áo khoác cho cậu.

Gia Y tiếp nhận áo khoác của mình từ tay hắn, gót chân lại giống như bị đóng dính trên mặt đất, nhắc không lên.

Tăng Thác đứng trước mặt cậu, hắn không đóng cửa cũng không mở miệng cản Gia Y về nhà, chỉ là đứng như vậy, nhìn Gia Y, không nói lời nào.

Đây có phải là đại biểu cho điều gì không ? Có phải là... vẫn còn một con đường sống hay không ?

Áo khoác bị túm chặt trong tay, cứ như muốn dùng nó để mà trút hết giận vậy. Gia Y ghen hồi lâu, rốt cục cúi đầu mở miệng: “Thật sự... Hôm nay có thể ở lại không...”

[1] máy hong tay: thật ra là “phun sương” + “khử trùng”, nhưng nhất thời không biết nó gọi là gì. Đại khái là cái máy hong khô tay sau khi rửa á.

18. Chương 18

— Đầu chôn trong gối, nước mắt đầy mặt. Có lẽ là vì đau, cũng có lẽ là vì điều gì khác. —

~~

Lúc bị áp trên giường, cậu hoảng loạn mà nhắm lại hai mắt. Trong lòng không rõ là tư vị gì, chỉ cảm thấy trái tim như bị sóng biển liên tục cọ rửa, phiền muộn nằm im.

Áo bị vén lên, một đôi tay thông thả di động trên thân thể cậu. Ngón tay lạnh lẽo lướt qua mỗi một chỗ, mang đến từng trận run rẩy.

Cánh tay Tăng Thác giữ chặt lấy đầu cậu. Gia Y vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt của Tăng Thác, gần như thế, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Cặp mắt không gọn chút sóng của hắn vẫn không động đậy nhìn chòng chọc vào cậu, không biết có phải là ảo giác của cậu không mà cặp mắt kia giống như mang theo chút nhu tình. Mái tóc ngắn gọn gàng của nam nhân vô cùng tươi mát, có mùi hương của bạc hà.

Gia Y còn tưởng hắn muốn hôn mình. Thế là cậu ngẩng đầu lên. Tuy nhiên nam nhân ngoài ý muốn không hôn môi mà chỉ hôn lên tai cậu. Lỗ tai mãi cảm lập tức cảm nhận được khí tức khi hít thở của hắn, Gia Y chịu không nổi nghiêng đầu né tránh tập kích của nam nhân.

Trong lúc bất tri bất giác, một đường hôn nhẹ kéo dài xuống dưới, qua ngực, rốn, cuối cùng lướt qua chỗ yếu ớt nhất mà chạm đến đùi trong. Tiếp tục vừa hôn vừa liếm mát, khiến cho Gia Y nhất thời ngưng ngừng muốn khép lại hai chân.

“Ừm...” Khi dục vọng mới rục rịch của mình bị nắm chặt, nhịn không được mà rên rỉ ra miệng.

Cảm giác run rẩy truyền khắp toàn thân, cậu như là phấn khích đến đầu óc rối loạn, hai chân đang muốn khép lại lại không còn chút khí lực, chỉ có thể mềm nhũn run rẩy.

Khi phía sau bị ngón tay cường ngạnh đâm vào, Gia Y thỉnh thoảng thấy sợ hãi. Cậu giãy dụa, muốn lùi ra nhưng lại bị Tăng Thác kìm lại. Nam nhân giống như vô cùng thành khẩn cúi đầu xuống, ngậm lấy dục vọng trước mặt vào miệng. Ngón tay lưu luyến tại lồng ngực nhẹ nhàng vuốt ve, tay kia vẫn thăm dò ở phía sau, muốn đi vào càng sâu. Hơn nữa phía trước lại đang được chiếu cố kĩ lưỡng, chỉ có thể cảm thấy khoái cảm từng đợt từng đợt ủa vào, cơ hồ muốn ngập đầu.

Cậu không có bất kì kinh nghiệm nào. Có sợ hãi cũng chỉ biết gắt gao bầu lấy lưng nam nhân.

Đó là chỗ bám víu duy nhất của cậu.

Vì là Tiểu Sách, cho nên không cần sợ. Cũng không có gì đáng sợ cả.

Cậu tự nhủ với mình.

Gia Y cảm giác càng ngày càng mãnh liệt.

Cậu giữ lấy mái tóc ngắn của Tăng Thác, dường như có thể ngửi được vị đạo bạc hà tươi mát thuộc về hắn. Rất nhanh trong lúc tiền hậu giáp kích mà đạt đến cao trào.

Gia Y thân thể trần truồng, không còn chút sức lực nằm trên giường. Thở hổn hển, chờ cho dư vị cao trào qua đi.

Trước kia cậu chưa từng nghĩ tới, hóa ra kỹ thuật của Tăng Thác lại tốt như vậy, cảm giác tốt đến mức khiến người ta quên hết mọi thứ.

Vậy nghĩa là, anh ta đã từng có rất nhiều kinh nghiệm... Có lẽ, là vậy đi.

Đang lúc nghĩ ngợi, Gia Y chợt nghe thấy giọng Tăng Thác. Hắn nói: “Giúp tôi.”

Nhìn đến tính khí đã có phản ứng của nam nhân, ngoại trừ nhìn ra cũng không biết phải làm như thế nào.

Thấy Gia Y chần chừ, Tăng Thác kéo tay cậu qua, “Không được sa o? Cứ làm như lúc tự làm cho mình ấy.”

Một câu nói vạch trần khiến người ta khó chịu. Gia Y nhìn thoáng qua nam nhân, cậy mạnh: “Vậy để tôi cho anh biết, xem tôi có thể hay không...” Dứt lời liền áp lại gần, học theo dáng dấp vừa rồi của nam nhân, đem tính khí ngấm vào miệng.

Kỹ xảo vựng về không khống chế được, nhưng lại ngoài ý muốn khiến Tăng Thác rất nhanh cương lên.

Kỳ thực, đầu phát nhiệt đến khó kiềm chế không chỉ có Gia Y, có trời mới biết nam nhân từ trước tới giờ đối với khẩu giao là cỡ nào phản cảm.

Sau khi bị đẩy mạnh xuống giường, Gia Y nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng xé bọc. Rồi có một thứ nóng hổi để ở phía sau cậu, giống như đang vận sức chờ phát động.

Eo bị giữ chặt, dục vọng thô to thuận thế tiến vào.

Đau quá ! Ngoại trừ đau vẫn là đau.

Gia Y cắn răng không lên tiếng. Nam nhân phía sau dường như nhận ra được sự thống khổ của cậu nên có ý thả chậm tốc độ. Thế nhưng bản tính cứng đầu của Gia Y lại tái phát, trong lòng rối loạn nghĩ: ‘Đau chết mất, có phải vào được toàn bộ rồi không ?’, ngoài miệng lại không nói gì, chỉ quay đầu đỏ mắt gào: “Còn đây đưa cái gì, nhanh lên một chút...”

Tất cả ý nghĩ muốn chạy nước rút, muốn hung hăng chà đạp của nam nhân bị một câu này kích mà toàn bộ bộc phát.

Tăng Thác ôm cậu, nửa quỳ trên giường mất đi khống chế rong đuối.

Cậu rốt cục thừa nhận không nổi, cảm thấy bản thân như muốn bị chém làm hai khúc. Ngón tay gắt gao nắm chặt ra giường, rên rỉ khóc: “...Đau, đau quá ! Không, không muốn... A... Tiểu Sách, Tiểu Sách...”

Bản tính thích chinh phục của nam nhân giờ khắc này triệt để bộc phát, dừng không được mà nặng nề tiến nhập, từng đợt từng đợt, một bên còn tự cho là săn sóc mò xuống phía trước cậu chiếu cố.

Bởi vì đau đớn, hạ thân lại bị xâm phạm rất lâu, cuối cùng mới miễn cưỡng bắn ra, nhưng toàn thân trái lại không có khoái cảm gì đáng nói, nửa người dưới đã mất đi tri giác. Cậu chỉ cảm thấy nam nhân lúc sắp đạt cao trào cúi đầu xuống bên gáy mình nặng nề liếm cắn.

Khi nam nhân rời khỏi, thấy trên ‘áo mưa’ dính vết máu, đập vào mắt có chút kinh hãi.

Lại nhìn đến cậu đang nhe răng nhếch miệng đau đớn, nhẹ giọng hỏi một câu: “...Lần đầu tiên ?” Nghe không ra ngữ khí.

Gia Y không trả lời, chỉ nằm úp sấp bên giường, nhắm lại hai mắt đã mờ mịt.

Nếu nhất định phải dùng một loại quan điểm bi quan để giải thích mối quan hệ này, thì đó chính là: kỳ thực nam nhân còn khôn khéo hơn nữ nhân nhiều, nội tâm bọn họ ít nhiều luôn tự biết, tiện nghi dâng lên trước miệng, đại gì không tham.

Dù sao đối với mình cũng không có tổn thất gì, nên nam nhân luôn rất thích ném thử, mặc dù có thể ẩn chứa mạo hiểm.

Cậu không hối hận, chỉ là càng nghĩ càng cảm thấy thật đáng buồn.

Ban đầu mình đọc, mình thấy sao Ivy lại cho 2 anh tiến tới bước này nhanh như thế, còn chưa nghe 2 anh lưỡng tình tương duyệt nữa. Nhưng đến đoạn cuối, đoạn Ivy viết “nam nhân còn khôn khéo hơn nữ nhân.....”, tuy câu đó không mới lạ gì nhưng nhờ vậy mà mình mới thấy diễn biến của truyện thật sát thực, rất thực tế. Dù gì cả 2 cũng là đàn ông, mà người ta có câu “đàn ông suy nghĩ = nửa người dưới”..... (^ ^)

19. Chương 19

— Hóa ra, đây chính là cái mà người ta gọi là yêu đơn phương. Đoạn cảm tình này chỉ vừa bắt đầu mà tôi cứ cảm thấy như đã trải qua vài thế kỉ, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi. Tôi thật sự hy vọng khi mình đau, anh cũng sẽ không dễ chịu, sẽ chẳng cần sợ phải đơn độc một mình. —

~~

Có người nói, tình dục là một việc cao nhã nhưng cũng thô tục.

Người yêu nhau thông qua việc làm thiết thực này mà thăng hoa lên một cung bậc mới trong tình yêu. Người không yêu nhau thì thông qua đó để đạt được sung sướng, thỏa mãn dục vọng của chính mình.

Nhưng Gia Y chỉ cảm thấy thân dưới đau rất kinh khủng.

Cậu nhìn nam nhân đang nằm bên cạnh, bỗng nhiên rất muốn hỏi hắn vài chuyện.

Cậu mở miệng gọi: “Tiểu Sách.”

Nam nhân bực dọc quay đầu, thấp giọng hỏi: “Cậu đang gọi ai ?”

Gia Y đắc ý cười, “Gọi anh a. Tiểu Sách —— là tôi đặt cho anh đó.”

Nam nhân sững sốt.

Vừa rồi lúc làm tình, chợt nghe cậu ta gọi hai tiếng kia. Còn tưởng đâu là đang gọi ai khác, trong lòng liền cảm thấy có chút khó chịu.

Gia Y ôm lấy cổ Tăng Thác, giống như nhìn thấu được tâm tư của hắn, chui vào trong ngực hắn cọ cọ, trẻ con nói: “... Thích anh.”

Nam nhân giật mình, không nói gì thêm.

Hắn dường như không thích thân cận như vậy, không được bao lâu đã kéo tay Gia Y ra, đứng dậy bước vào phòng tắm.

Nhìn bóng dáng Tăng Thác, Gia Y có một loại xúc động muốn hỏi hắn: Tiểu Sách, em đã nói mình thích anh, vậy còn anh... có thích em không ? ... Dù gì cũng là thích nam nhân mà, em có được không ?

Nhưng càng nghĩ lại càng không nói được.

Thôi tốt nhất không hỏi, em cũng không thích nghe anh nói ra đáp án kia.

Nếu anh không trả lời, ít nhất chúng ta cũng có thể cố gắng duy trì trạng thái như vậy.

“Khăn tắm, có thể dùng không ?” Đợi đến khi Tăng Thác tắm ra, Gia Y đứng trước mặt hắn hỏi.

Biết nam nhân có tính khiết phích, mấy chuyện này nên hỏi trước cho rõ ràng, đỡ mất công khiến hắn mất hứng.

“Lấy cái trên giá đằng kia.”

“À, cảm ơn.” Quả thật lúc bước đi rất khó khăn, bởi vì rất đau. Nhưng cậu vẫn cố gắng tỏ ra không sao để hắn không phát hiện, thân nhiên đi về phía phòng tắm.

Cậu nhìn mình trong gương.

Trên cổ có dấu hôn nhợt nhạt của Tăng Thác lưu lại, ngay chỗ lỗ tai rất dễ nhìn thấy.

Rõ ràng là hành động vô cùng thân thiết mà giữa tình nhân mới có, nhưng thế nào cũng không dám hỏi ý nam nhân. Cứ như một chuyện bí mật mà vừa nói ra sẽ tan biến ngay vậy.

Khi Gia Y vừa lau tóc bước ra ngoài, nhìn thấy Tăng Thác trong phòng đang lấy ra một tấm chăn khác từ tủ đồ.

“Sao thế ?”

“Cậu cứ ngủ ở đây, tôi sang phòng bên.”

“ ... ”

“Tôi chỉ là không quen...”

Gia Y nở nụ cười, giả bộ ngu ngơ, “Không sao, tôi đi cho~” Cậu giật lấy chăn mền từ tay Tăng Thác, “Giường của anh cứng quá, tôi không thích, để tôi sang phòng bên... Vậy, ngủ ngon nha !”

Trời mới biết cậu cười đến mức lúng túng hết cả lên.

Đó là gian phòng dành cho khách được trang hoàng khá đơn giản. Cách phòng ngủ của Tăng Thác chỉ một bức tường.

Cậu nhớ tới khuôn mặt vô biểu cảm của Tăng Thác, ‘Tôi chỉ là không quen...’. Gia Y cười khổ, tự nhủ anh ta không phải là chán ghét mình, không phải ghét bỏ, anh ta chỉ là không quen mà thôi.

Tóc còn chưa khô, đừng bận tâm nữa.

Ngả đầu xuống giường, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng nam nhân đi lại rất nhỏ ở sát vách.

Cậu có thể nghe được hết thấy động tĩnh của hắn, chỉ có mỗi việc là không chạm được.

Rõ ràng chỉ cách nhau có một bức tường, rồi lại như xa tận cuối chân trời.

...

Mơ mơ màng màng ngủ tới nửa đêm, lại bị cơn sỏi mật chết tiệt hành tẩu đây.

Có lẽ do trời lạnh, cũng có lẽ là do làm quá mãnh liệt (=___=). Gia Y bọc chăn, đau đến đổ mồ hôi trán. Tới khi không chịu nổi nữa mới lặng lẽ đứng dậy, muồn vào bếp lấy một ly nước ấm.

Ra khỏi phòng, cậu bước vài bước về phía bên trái cũng chính là phòng ngủ của Tăng Thác, cửa phòng đóng chặt. Cậu ôm bụng, đứng yên lặng trước cửa phòng Tăng Thác một lát, nghe không thấy động tĩnh nào — giờ này dù là ai cũng đều đang ngủ say đi.

Chân trần đi trên sàn gỗ không dính một hạt bụi, một cảm giác man mát men theo lòng bàn chân len thẵng lên trên, khiến toàn thân càng thấy thêm lạnh.

Đi vào bếp, lấy trên giá đựng chén xuống một cái ly sứ màu trắng, nhưng lại vì tay trơn mà để rơi xuống đất.

Món đồ sứ rơi xuống mặt đất ngay tức khắc vỡ toang. Âm thanh bén nhọn vang lên trong đêm khuya càng thêm chói tai.

Gia Y hốt hoảng nhìn đồng miếng vụn dưới chân, quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng Tăng Thác.

Cậu cúi người xuống vừa định dọn dẹp, nhưng quả thật đã nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, nam nhân mang dép lê ra khỏi phòng ngủ.

“Chuyện gì vậy ?” Giọng nói lạnh băng xuyên thấu độ ẩm lúc rạng sáng mà đâm vào lòng người.

Gia Y nghiêng đầu đi, vẻ mặt xin lỗi, “...Thật xin lỗi đã đánh thức anh. Tôi chỉ muốn rót nước uống, nhưng lại bất cẩn làm vỡ một cái ly...”

Tăng Thác mở đèn phòng khách lên, tiến lại gần, nhìn người đang đi chân trần đứng trong bếp, cau mày nói: “Mang dép lê rồi hãy vào.”

“A...” Cậu đã không rảnh mà nghĩ đến cơn đau nữa, chỉ đáp ứng lời hắt, ngoan ngoãn xoay người rời khỏi phòng bếp.

Cho đến khi Gia Y tránh ra mới nhìn rõ một bãi mảnh sứ vỡ, ngữ khí Tăng Thác nhất thời lạnh xuống một phần: “Cậu lấy cái ly nào?”

Gia Y chỉ chỉ cái giá bên kia, lại bị Tăng Thác hỏi ngược: “Mấy ly thủy tinh sạch sẽ đều ở trên bàn, lại đi lấy ly trên giá làm gì?”

Đột nhiên nhận ra, có lẽ là vì mình tùy tiện lấy ly nên khiến cho nam nhân khiết phách mất hứng, Gia Y nóng lòng bù đắp lỗi lầm: “Tôi không thấy... Ngày mai tôi mua cái mới cho anh, giống như đúc luôn!”

“Không cần.” Tăng Thác đưa lưng về phía cậu, bắt đầu xử lý đồng miếng trên mặt đất.

“Không sao đâu, chỉ là một cái ly thôi mà...”

“Tôi nói không cần!”

“...” Nói thêm nữa chắc cũng sẽ bị một câu rống trở về.

Cậu cảm thấy thật khó chịu. Sỏi mật đau kinh khủng, dường như sắp không đứng vững nữa rồi.

Em chưa bao giờ trách anh xấu tính, cũng không trách anh chỉ vì một cái ly bị vỡ mà mắng em.

Em chỉ trách anh đối xử với em quá lạnh lùng.

Cậu chợt nhớ tới ngày đó ở bệnh viện, hắt đem đến một tấm chăn thật ấm áp.

Tiểu Sách, em đau quá, anh có biết không.

20. Chương 20

— Mỗi người đều có những thứ mà mình quý trọng, không thể nói là có thể vứt bỏ ngay được. Cũng giống như trong lòng mỗi chúng ta đều có một người nào đó, không phải nói quên thì có thể quên ngay, nói buông tay thì buông tay được ngay. —

~~

Sỏi mật đã đau là đau toàn thân.

Tăng Thác không biết cậu đau, và dường như cũng không biết tìm cậu đau.

Mặc dù là thứ bảy, nhưng vì bị gọi đi trực ban nên Tăng Thác phải rời nhà từ sớm. Gia Y nằm trên giường nghe tiếng hắt đóng cửa. Sau đó đứng dậy, nhìn mảnh giấy nam nhân lưu lại trên bàn cơm.

‘Trên bàn có bánh mì, sữa trong tủ lạnh.’ (ngắn gọn, súc tích -_-|||)

Gia Y nhìn bữa sáng trên bàn, hoàn toàn không muốn ăn. Túi mật đau cả một đêm mà đến giờ vẫn chưa hết hắt. Cậu đi vào bếp, lấy một cái ly thủy tinh rót nước uống. Đồng miếng vụn trên sàn sớm đã được Tăng Thác quét dọn sạch sẽ, cái ly sứ trắng bị vỡ im lặng nằm trong thùng rác.

Trên giá còn một cái khác màu sẫm, hình như là cùng kiểu với cái kia. Cậu đã thấy Tăng Thác dùng nó để uống trà. Còn những ly thủy tinh bình thường khác thì được úp chính tề trên bàn.

Uống xong một ly nước, Gia Y nhẹ nhàng rửa lại ba lần mới trả về chỗ cũ.

Đang tính rời đi lại nhận được điện thoại của Trác Dật.

“A lô, Gia Y à, cậu ở đâu vậy?”

Cậu theo phản xạ nhìn quanh một vòng rồi mập mờ nói: “À, ở bên ngoài.”

“Cậu hôm nay rảnh không, đổi ca với tôi nhé ? Tôi có việc không đi được...”

“Ồ...” Nhớ tới túi mật của mình vẫn chưa khỏe, lại thêm cả đêm ngủ không ngon giấc.

“Không rảnh hả ?”

“Ừm, tôi thấy không thoải mái lắm.”

“Cậu làm sao ?” Đầu bên kia hiển nhiên khẩn trương lên, “Là bệnh cũ tái phát ?”

“Ừ, có điều bây giờ đỡ nhiều rồi.”

“Không khỏe mà còn chạy ra ngoài ? Cậu ở đâu, tôi tới đón ngay.”

“Ấy không cần không cần ! Tôi tự về được mà...”

“Phó Gia Y !” Trác Dật ngữ khí kiên định,

“Nói cho tôi biết cậu ở chỗ nào !”

“...” Không lay chuyển được, đành phải nói tên đường gần đây cho gã biết.

“Chờ tôi, mười phút nữa tới.”

Gia Y ra khỏi tiểu khu nhà Tăng Thác, đứng chờ trên đường đã hẹn. Quả nhiên, không tới mười phút sau Trác Dật đã chạy xe máy đúng giờ xuất hiện.

“Cậu thấy sao rồi ?” Gã cởi nón bảo hiểm xuống, gác chân xe.

Gia Y miễn cưỡng cười cười, “Không sao nữa rồi.”

“Lên xe.” Trác Dật từ cốp xe đằng sau lấy ra nón bảo hiểm đưa cho Gia Y, “Chở cậu về.”

Gia Y đội nón bảo hiểm, ngồi sau xe Trác Dật.

Hiện giờ việc ngồi xe máy đối với cậu mà nói, là cực kì đau khổ. Hễ chạy đến mấy đoạn đường không lành lặn, xóc nảy mấy cái đã cảm thấy hạ thân đau vô cùng. Không biết phải làm sao, cậu chỉ có thể khó chịu nắm lấy góc áo Trác Dật. Người đang lái xe dường như nhận thấy cậu không khỏe, nhớ đến cậu khi đau sỏi mật là đau đến kinh khủng nên kéo hai tay Gia Y vòng qua eo mình, “Ôm chặt.”

Gia Y kinh ngạc “A” một tiếng, ôm lấy người phía trước.

Suốt đường đi phải nói là đau toàn thân.

Cậu cởi mũ bảo hiểm xuống đưa cho Trác Dật, “Cám ơn cậu.”

Trác Dật cầm lấy mũ, móc lên tay lái của xe, “Còn khó chịu không, tôi đỡ cậu lên lầu.”

Gia Y từ chối không được, đành phải thuận theo ý muốn của gã.

Lâm Cát Cát là người ra mở cửa. Thấy Trác Dật cùng với Gia Y vẻ mặt tiêu tụy, cô hiển nhiên cũng rất kinh ngạc. Một bên đỡ Gia Y vào trong một bên hỏi: “Đây là thế nào ?”

“Cậu ta bệnh cũ tái phát, tôi tiện đường chở cậu ta về.” Trác Dật nhìn Gia Y ngồi trên ghế salon, “Thuốc ở đâu ?”

Lâm Cát Cát nhanh chân, “Để tôi đi lấy.”

Nhìn Gia Y bỏ viên thuốc vào trong miệng, Trác Dật ăn ý đưa ly nước ấm qua, rồi lại nhìn cậu uống hết thuốc, không quên giáo huấn thêm vài câu: “Cậu cũng thật là, tiết trời này mà buổi sáng rảnh rồi đi ra ngoài làm gì hả ?”

Lâm Cát Cát ngồi bên không nói gì. Xem ra Trác Dật vẫn chưa biết, Gia Y hôm qua ở bên ngoài cả đêm.

Gia Y xấu hổ cúi đầu: “... Hi hi, buổi sáng không khí tươi mát... Tôi chỉ muốn ra ngoài dạo chơi tí...”

Do lúc nói chuyện cúi đầu nên cậu vô tình nhìn đến chuỗi hạt trên cổ tay Trác Dật. Chuỗi vòng kia đã từng bị đứt tan tành, rồi bị vứt vào sọt rác. Hiện giờ lại hoàn hảo không một vết nứt nằm trên cổ tay cậu ta.

Đã đeo nhiều năm như vậy, cậu có thể thấy Trác Dật rất luyến tiếc.

Tuy rằng trước đó bị đứt nhưng vẫn nghĩ hết mọi cách để khâu lại. Giống như một món bảo bối mất đi rồi lại tìm được, hoặc giống như người mình yêu sắp mất đi rồi cuối cùng lại chặt chẽ ôm lấy nhau.

Dù thế nào đi nữa, mỗi người đều có thứ mà mình quý trọng. Không phải nói bỏ là có thể bỏ. Cũng giống như trong lòng mỗi người đều có một người nào đó, không phải nói quên là có thể quên, nói buông tay là có thể buông tay. Khi yêu, ta thậm chí còn tình nguyện hăm sâu vào lốc xoáy mang tên người kia, chấp mê bất ngộ.

Thấy Gia Y ngây người, Lâm Cát Cát mở miệng gọi: “Gia Y, Gia Y ? Muốn về phòng ngủ một lát không ?”

Cậu phục hồi tinh thần, ngẩng đầu đáp ‘được’.

Trác Dật đứng dậy, “Vậy cậu cứ ngủ nhé, tôi cũng nên đi rồi.”

Gia Y lúc này mới nhớ ra Trác Dật vốn là muốn tìm mình thay ca, “Còn ca làm việc của cậu sao đây ?”

“À không sao đâu, tôi gọi cho người khác là được, cậu an tâm nghỉ ngơi đi, tôi đi đây.”

Sau khi Trác Dật đi rồi, Lâm Cát Cát đóng cửa lại, quay đầu hỏi: “Tình huống ra sao ?”

21. Chương 21

— Có lẽ anh sẽ dùng một cái ly đã được rửa sạch sẽ rót nước ấm cho tôi ; có lẽ anh sẽ lục tung để tìm một viên thuốc giảm đau cho tôi ; có lẽ anh sẽ vì tôi mà tìm một tấm chăn lông... —

~~

“Tối hôm qua cậu ở đâu ? Cả đêm đều ở chỗ bác sĩ kia ?” Lâm Cát Cát tựa vào sofa hỏi.

“Cậu đang thẩm vấn phạm nhân đấy hả ?” Gia Y lườm cô.

“Nói a, sao lại thành như vậy ?”

Tuy rằng Lâm Cát Cát đã đoán đúng cậu bị sỏi mật, nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng, “Cứ nghĩ qua ngày sau là khỏe thôi, ai ngờ đâu...”

“Anh ta không phải bác sĩ sao ?”

“... Anh ta không biết.” Anh ta không biết tôi đau.

“Thôi, tôi đau suốt đêm không ngủ được rồi, giờ vô phòng ngủ một lát đây.”

“Đúng rồi, Gia Y !” Lâm Cát Cát gọi cậu lại, “Cửa hàng lần trước cậu nhìn trúng vừa gọi tới.”

Gia Y xoay người, kinh ngạc: “Sớm vậy ? Gọi lúc nào ?”

“Đêm qua, cậu rảnh thì gọi lại cho người ta đi.”

Đó là một cửa hàng hai tầng nằm ở mặt tiền đường Hành Sơn. Gia Y nghìn chọn vạn tuyển mới chọn được nó, lại vừa đúng lúc nhà đó sắp dời đi, đang chuẩn bị chuyển nhượng mặt tiền.

“Tôi gọi ngay đây !” Kích động rút điện thoại ra.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của cậu, Lâm Cát Cát cũng không cản được, đành mặc cậu.

Nhân lúc cậu nói điện thoại, Lâm Cát Cát khuấy trà nóng trong ly cho cậu. Hơi nóng chậm rãi bốc lên, làm cho cuối mùa thu thêm phần ấm áp.

Cô đứng trong phòng khách, nhìn Gia Y bên giường đang gọi điện thoại — thân hình cậu không cao lớn, chiều cao chưa đến 1m80, đã vậy còn gầy. Cậu không có tướng mạo anh tuấn vạm vỡ, nhiều nhất cũng chỉ là đoạn chính thanh tú. Nhưng một người như vậy lại làm cho Lâm Cát Cát cảm thấy cường đại đến vô cùng. Cậu vào buổi sáng hôm ấy đã đỡ cô trong WC dậy, châm trà cho cô ; có gì ủy khuất cậu liền ra tay giúp cô, thậm chí còn đưa cô đến bệnh viện rồi ở lại ; cậu chính là như vậy đấy, bề ngoài ôn hòa, nhưng nội tâm lại mạnh mẽ.

“Cát Cát ~ Cát Cát ?” Cậu ngồi lại xuống ghế salon, vươn tay hươ hươ trước mặt Lâm Cát Cát.

“À không có gì. Nói xong rồi hả ? Thế nào ?”

“Ừm, ngày mai đến xem cửa hàng. Trừ bỏ 25000 tiền chuyển nhượng, một tháng tiền thuê là 2800.”

“Vẫn còn mắc nhỉ ?”

“Ừm, ngày mai tôi qua đó thương lượng với ông ta. Cửa hàng đó có hai tầng, tổng diện tích 90 mét vuông. Đứng trước nhà lên nhìn lên không tẹt, tôi rất thích. Đến lúc đó có thể để hoa ở lầu dưới, lầu trên thì dành cho dịch vụ bó hoa...”

Nhìn Gia Y tự mình thao thao bất tuyệt, hoàn toàn quên bằng chuyện đau sỏi mật ra sau đầu. Lâm Cát Cát cười hỏi: “Sao lại muốn mở cửa hàng hoa ?”

Gia Y cầm ly trà nóng Lâm Cát Cát pha cho mình, uống liền một hơi, “Đã rất nhiều người hỏi tôi câu này... Đó là vì em gái tôi thích hoa, mở một cửa hàng ở Thượng Hải là ước mơ của em ấy.”

“Em ruột ?” Lâm Cát Cát hiển nhiên hơi kinh ngạc, “Sao trước giờ chưa từng nghe cậu đề cập ? Cô ấy hiện giờ ở đâu, Osaka hả ?”

Gia Y buông ly trà ấm áp trong tay xuống, “Mấy năm trước em ấy đã qua đời ở Osaka.”

Lâm Cát Cát thu lại vẻ cười, “Thật xin lỗi...”

“À, không sao đâu.” Gia Y thoải mái cười, “Em ấy từ nhỏ thân thể đã không khỏe, bất quá em ấy rất thích hoa, nhất là hoa hồng. Lúc đó mỗi lần tôi đến bệnh viện thăm em ấy đều mang theo hoa hồng. Em ấy cũng biết quê mình ở Thượng Hải, nhưng lại không có cơ hội đến Thượng Hải mở cửa hàng hoa cho riêng mình, đó có lẽ là tiếc nuối lớn nhất đời em ấy.”

“Cho nên cậu muốn thay cô ấy hoàn thành giấc mơ ?”

“Cũng không hẳn. Sau khi đến Thượng Hải, tôi cảm thấy con người nơi đây tình cảm rất đơn điệu, ha ha, cho nên nhất quyết muốn làm một công việc yên bình ở nơi này.”

Lâm Cát Cát cười đến thoải mái, “Cậu tâm sự thật nhạt nhẽo. Vậy công cuộc tu sửa còn bao lâu ?”

“Chắc cuối tháng. Mặt tiền cửa hàng phải sửa lại, còn cả đóng chuyện ấy mà.” Khi Gia Y nói lời này, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Dù sao cuối cùng cũng đã tìm được chỗ, cậu có thể an tâm đi ngủ rồi nhỉ ?”

Nhìn biểu tình vuột trán của Lâm Cát Cát, Gia Y cười híp mắt, “Được rồi, biết rồi mà.” Từ trên ghế salon đứng dậy đi hai nước, lại quay ngược về, cầm điện thoại của mình lên mang vào phòng.

Ngã xuống giường của mình, cậu cũng không ngủ ngay, có thể là vì tác dụng gây buồn ngủ của thuốc chưa phát, cũng có thể là vì quá thanh tĩnh.

Cậu lẳng lặng nhìn trần nhà màu trắng trên đầu. Hóa ra, mỗi một chỗ trên trần đều chẳng khác gì nhau, màu giống nhau, và trống rỗng giống nhau.

Cơ thể vẫn còn một chút đau đớn, nhưng so với hôm qua đã giảm đáng kể rồi.

Là ai nói, người đang ốm đau luôn yếu đuối khác thường. Gia Y nhanh chóng trùm lấy chăn, quả thật cảm nhận được thứ cô độc ấy. Nhưng kỳ quái là, đêm hôm qua, biết được Tiểu Sách đang ngủ cách vách, cậu lại không cảm thấy tịch mịch.

Đêm tối yên tĩnh, im lặng đến mức dường như ngay cả tiếng hít thở của anh cũng nghe thấy được.

Biết anh đang ở cách vách, cho nên mới cảm thấy an tâm, lúc đau đến không chịu nổi sẽ có thể tìm đến anh. Bởi vì anh là bác sĩ, cho nên dù anh có thật lòng quan tâm hay không cũng tốt.

Có lẽ anh sẽ dùng một cái ly đã được rửa sạch sẽ rót nước ấm cho tôi ; có lẽ anh sẽ lục tung lên để tìm một viên thuốc giảm đau cho tôi ; có lẽ anh sẽ vì tôi mà tìm một tấm thảm lông... Anh sợ dĩ không làm vậy chỉ là vì anh không biết tôi đang đau. Chỉ là như thế, mà thôi. Chứ không có vấn đề gì cả.

22. Chương 22

— Tính cách của anh chính là như thế, quen càng lâu sẽ càng cảm nhận được. Người khác có thể không hiểu anh, nhưng chỉ cần tôi hiểu là đủ rồi. Kỳ thật yêu cũng rất đơn giản, được nghe giọng nói của anh, hoặc chỉ ở một bên trộm nhìn anh làm việc cũng đã là một loại hạnh phúc. Tôi không hy vọng xa vời gì cả, của mình thì vĩnh viễn là của mình thôi. Tôi có thể chờ. —

~~

Ngày vẫn trôi qua như thường lệ.

Gia Y đang chạy xe máy băng qua mỗi một đoạn đường, mỗi một con phố lớn nhỏ.

Qua tháng này cậu sẽ không còn làm nữa.

Trác Dật vừa nghe tin này, điều thuốc đang kẹp giữa hai ngón tay suýt nữa rớt xuống đất. Cuống quýt nghiến nghiến đầu thuốc, hỏi: “Cậu nói sao ?”

Gia Y dựa vào xe, híp mắt, hai tay đút trong túi, “Tôi nói, làm xong tháng này sẽ không làm nữa.”

“Còn Trác Dật tôi thì sao?” (đoán bừa _____)

Mỗi lần Trác Dật quỳnh lên thì liền nói giọng Thượng Hải. Gia Y nghe miết cũng hiểu được, “Mở cửa hàng thôi mà, tôi sắp thương lượng xong rồi.”

“Nhanh vậy ? Ở đâu ?”

“Đường Hành Sơn.”

“Fuck, cậu thật sự định mở cửa hàng...” Dưới cái nắng sau giờ Ngọ, Trác Dật hiếm có mà phì cười.

Gia Y không biết gã vì sao lại chửi một chữ “Fuck” kia, chỉ cảm thấy đó là câu cửa miệng của gã, vô tâm nói: “Đúng vậy, sau này nhớ đến mua giúp hội nha, tôi sẽ bố ki lương cho cậu.”

Trác Dật không nói gì, gã đứng thẳng người lại, không biết đang nghĩ gì.

Qua thật lâu, gã mới mở miệng: “Ê, tiểu tử thôi ! Cuối tháng này tôi mời cậu ăn cơm.”

“Thật sao ?” Gia Y hí hửng, “Mì thịt bò hả ? Ha ha.”

Cậu đứng dưới ánh mặt trời nở nụ cười, trông quả thật rất vui vẻ. Nhưng không hiểu sao, Trác Dật lại cười không nổi.

Quán mì thịt bò kia là nơi bọn hắn lần đầu thật sự nói chuyện, là nơi bọn hắn làm quen nhau. Đó chính là nơi bắt đầu của bọn hắn. Không, có lẽ phải nói, bọn hắn chưa bao giờ có bắt đầu, và cũng sẽ không có.

Nhìn đơn đặt hàng từng cái được giao đến, Trác Dật chớp chớp mắt, vờ như không có việc gì, vờ vờ vai Gia Y, “Làm việc đi.”

Gã đội mũ bảo hiểm lên, trên lưng quai bao hàng nóng hổi, nổ xe phóng đi. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Gia Y đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của gã. Mời ăn cơm... ? Hình như, chỉ là cái có.

Cậu nhớ tới người kia từ hôm thứ sáu đã không liên lạc với mình nữa, đảo mắt lại là thứ sáu, chẵn một tuần rồi. Muốn gặp anh, rất muốn gặp anh.

Bản thân trăm phương ngàn kế muốn gọi điện cho bên kia, nhưng không may lại không tìm ra lý do nào.

Trong lúc chạy xe trên đường, cậu nhin không được lên chạm đến điện thoại. Trong đầu liền hiện lên bộ dáng hung tợn của quản lý, bởi vì trên đường giao đồ ăn không được phép gọi điện riêng, miễn cho quán ăn lúc muốn liên lạc với bọn họ lại liên lạc không được.

Gia Y chần chờ một lát, cuối cùng vẫn gọi đến phím số 1. Đó chính phím gọi tắt cậu mới lưu gần đây. Chỉ cần ấn số 1, là có thể gọi ngay đến Tiểu Sách.

Âm thanh chờ đợi vang lên chưa được mấy cái liền được bắt.

Nam nhân dùng giọng nói lạnh như băng trả lời: “A lô?”

“Tiểu Sách... Là tôi nè.”

“Chuyện gì?”

Gia Y nhìn đèn xanh, rẽ một cái sang phải, nói tiếp: “Anh đang bận sao?”

Hết như suy đoán: “Ừ. Có chuyện gì?”

“À không có gì, tôi chỉ muốn mời anh...”

Còn chưa nói hết câu, đầu bên kia liền gấp gáp nói: “Chờ một chút, lát nữa tôi gọi lại cho cậu.” Vừa nói xong, điện thoại nhanh chóng bị ngắt.

Gia Y tức giận phanh gấp trước đèn đỏ, hậm hực đá một cú vô bánh xe trước, “Chết tiệt!” —— hậu quả còn bị đau chân mình! Để ý thấy ánh mắt tò mò từ xe bên cạnh, Gia Y chỉnh chỉnh lại nón bảo hiểm hơi bị chệch, khi đèn xanh vừa sáng liền quay sang hung hăng liếc mắt, “Nhìn cái gì hả!”

Cũng không lâu sau, điện thoại một lần nữa rung lên.

Gia Y ấn nút nghe máy, tự quyết nói: “Coi như chưa gọi điện, tiểu gia đây miễn cưỡng tha thứ cho anh đấy.”

Tăng Thác rõ ràng không kịp phản ứng trước những lời này, sững sốt một lát mới hoàn hồn: “... A, ừ. Vừa rồi có việc. Muốn nói gì?”

“Ồ, tôi nói tôi muốn mời anh ăn cơm.” Thật ra là muốn hỏi tại sao anh cả tuần nay không thèm liên lạc đó! Nếu tôi có đủ kiên định... nhất định tôi sẽ hỏi như thế.

“Vì sao?”

“Không vì sao hết a, để ăn mừng tôi làm hết tháng này sẽ nghỉ việc!”

“Ừm, vậy chúc mừng.”

“...” Tiểu Sách, sao anh không hỏi mấy câu đại loại như, “Vậy em định làm gì?”, nói nhiều một chút sẽ chết sao! ? Tức đến thở không ra hơi hô tên hắn: “Tăng Thác!”

“A, tôi đang nghe.” Giọng điệu vẫn bình tĩnh như trước.

“...” Tắt thở, vùng dậy tranh cãi với hắn, “Anh cũng không thèm hỏi xem tôi kể tiếp muốn làm gì sao?”

“Chẳng phải cậu đang định nói với tôi sao?”

Gia Y dừng lại dưới lầu ở địa chỉ giao cơm, khóa xe lại, “Không nghe anh nói nữa, tôi phải làm việc đây. Dù sao cũng đã quyết định, thời gian địa điểm tối nay tôi sẽ nói với anh sau.”

Đang định ngắt điện thoại, lại nghe Tăng Thác hỏi: “Cậu đang trên đường giao hàng?”

“Đúng vậy, nhưng mà đến nơi rồi.” Khẩu khí chả thèm quan tâm, bước lên lầu.

“Ai cho cậu nói chuyện điện thoại trên đường.” Hắn hung tợn nói một câu.

Gia Y đang đi trên cầu thang, chợt dừng lại, “... Ai mượn anh lo a.” Lời vừa ra khỏi miệng liền sững sốt.

“Vây thôi, tôi cúp.” Nam nhân nói xong thì tắt điện thoại ngay.

Gia Y lưng đeo bao hàng, đứng trên cầu thang. Tiểu Sách anh lo lắng cho em sao...

23. Chương 23

— Nghe thấy cái tên “Gia Y”, trong lòng hắn bỗng nhiên run lên. Thật là kỳ quái. —

~~

“Ai cho em ~ nói chuyện điện thoại trên đường... ?” Tăng Thác vừa cúp điện thoại, chợt nghe từ sau lưng truyền tới giọng nói âm ~ dương ~ quái ~ khí nhại lại theo hắn. Hắn quay đầu lại, mặt không chút thay đổi hỏi: “Cậu nhân lắm ?”

Trịnh Dịch Tắc cùng mặc chiếc áo trắng dài giống như hắn đi vào văn phòng, buông ly nước trong tay xuống, về mặt đùa cợt: “Nhân ? Làm gì có, tôi vừa mới bận bịu một chập xong đây.” Trịnh Dịch Tắc ngồi xuống bàn của mình, nhìn thẳng vào bộ mặt than vụn năm không đổi của Tăng Thác, “Mà bác sĩ Tăng cậu... cũng biết nấu cháo điện thoại nữa hả ? Ai vậy, niềm vui mới ?”

“Cậu có biết tôi ghét điểm nào nhất ở cậu không ?”

Trịnh Dịch Tắc nhìn Tăng Thác, không chút e sợ cười hỏi: “Điểm nào ?”

“Gà mẹ.” Trúng ngay hồng tâm.

Hắn buông tay, “Đó cũng phải tùy đối tượng nha, tôi không phải đối với ai cũng có hứng thú đâu. Ăn trưa chưa ? Cùng ăn há ?”

Tăng Thác liếc hắn một cái, đứng lên, coi như chấp nhận.

Trịnh Dịch Tắc chợt ngưng cười, “Tăng Thác, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc với nhau.”

“Chuyện gì ?” Nam nhân lạnh lùng ít lời cầm hai tay trong túi áo dài, không yên lòng hỏi.

Trịnh Dịch Tắc bước một bước dài đến, lấy tay vỗ vỗ lên mặt hắn, “Mọi người cũng đều là bác sĩ a, nếu cậu cứ tiếp tục thế này lâu dài, cơ mặt dễ bị xơ cứng lắm, biết chưa ?” Một câu nói đùa mà hắn nói ra y như một đạo lý, “Tôi thật lo lắng cho cái mặt than của cậu đó, haizz.”

Tăng Thác nhìn hắn, không nói gì.

Hắn đang nghĩ, vì sao những người mình quen biết đều thích nói nhảm nhí ? Không nói làm như sẽ chết vậy, cả ngày cứ y như súng máy bắn loạn xạ cả lên. Chẳng hạn như Trịnh Dịch Tắc, lại chẳng hạn như Phó Gia Y.

Hai người ở bệnh viện ăn cơm, vừa chuyển mắt đã thấy cái tên Trương Mân đang thảnh thơi ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

“Yo,” Trịnh Dịch Tắc đi tới, “Tôi sớm thế ?”

“Yo !” Trương Mân ngẩng đầu, chào hỏi hai người, “Ngồi đi. Các cậu mới vừa kết thúc ?”

“Đúng vậy, đói chết tôi rồi.” Trịnh Dịch Tắc oán giận.

Đội hai người đều đã ngồi xuống, Trương Mân mới thần bí hề hề hạ thấp đề-xi-ben* nói: “Nè, thấy cô bé tóc dài bên kia không ?” (dB = đvị đo độ to/mức cường độ của âm)

Trịnh Dịch Tắc nhìn theo hướng ánh mắt của Trương Mân, “Người nào ? Cái cô nhỏ tóc uốn đó hả ?”

“Không phải không phải, là cô bé tóc thẳng ngồi đối diện, gầy còm ấy, thấy chưa ?”

“À, thấy rồi thấy rồi. Gái đẹp a... Là ai vậy ? Khoa nào, chưa từng thấy nha ?”

Trương Mân khấn trương nói, “Ngu ngốc, nói nhỏ thôi. Khoa tội mình đó, là thực tập sinh mới tới.”

“Tên gì ?” Trịnh Dịch Tắc hiển nhiên có phần kích động.

“Cậu đừng vội mừng, người ta coi trọng Tăng Thác rồi.” Trương Mân âm hiểm cười.

Tăng Thác ngồi một bên không lên tiếng nào và cơm vô miệng, nghe thấy thế, động tác trên tay hơi dừng.

“Mẹ nó, lại một đóa hoa tươi cắm lên cái loại gì a.” Trịnh Dịch Tắc đỡ trán, trêu chọc Tăng Thác.

Mấy bác sĩ y tá trong viện cũng ái mộ Tăng Thác. Trịnh Dịch Tắc thật không tài nào hiểu nổi thẩm mỹ của con gái thời đại này. Hắn nói ra suy nghĩ của mình, “Chẳng lẽ con gái bây giờ mắt đều mù hết rồi sao ? Thích Tăng Thác có khác gì thích một người máy đầu ?”

Tăng Thác vứt cho hắn một cái xem thường, bỏ miếng sườn đầy mỡ vào chén Trịnh Dịch Tắc: “Kính nhờ cậu cho tôi yên tĩnh một lát.” Coi như tạm bịt miệng.

Trịnh Dịch Tắc dù ai đưa cũng hoàn toàn không cự tuyệt, ngoan ngoãn bắt đầu gặm sườn.

“Đúng rồi, chuyện cậu đi Bắc Kinh ấy, định chừng nào đi ?” Trương Mân uống xong canh cà nấu trứng trong chén, hỏi Trịnh Dịch Tắc.

Tên kia gặm miếng sườn chua ngọt trả lời: “À ừ... Định xong rồi, cuối tuần đi.”

Nói cụ thể là đi Bắc Kinh mở một cuộc nghiên cứu và thảo luận, Trịnh Dịch Tắc làm chuyên gia đại diện cho phòng cấp cứu, cùng đi với những đồng sự ở các phòng khác.

“ Bao lâu ?”

“Một tuần. Bắc Kinh mấy ngày này lạnh chết a.”

Tăng Thác gấp lấy miếng thịt bò sốt dầu hào cuối cùng, không buồn nghe bọn hắn nói chuyện phiếm.

Mãi đến khi cô gái thực tập sinh vừa rồi bọn họ nói đàm luận đến chào hỏi Trương Mân, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua. Đúng là mỹ nhân, duyên dáng thanh lịch.

“Bác sĩ Trương, ăn cơm à ?” Chào hỏi mấy câu theo lẽ thường.

“Đúng vậy. Giới thiệu với em, đây là đồng sự ở phòng cấp cứu của anh, Trịnh Dịch Tắc, Tăng Thác.”

“Chào các anh.” Cô gái tuy trẻ tuổi nhưng lại rất thông minh, nhanh nhẹn cười chào, “Trình Gia Nhất*, vừa vào thực tập ở khoa chỉnh hình.” (chữ ‘Nhất’ đồng âm với ‘Y’ trong Gia Y)

“Khụ... khụ khụ !” Tăng Thác giật mình sắc một ngụm canh, ho không ngớt.

“... Bác sĩ Tăng, có sao không ?” Cô gái xinh đẹp rõ ràng không hiểu tình huống trước mắt ra sao, chỉ có thể bày tỏ sự quan tâm.

Tăng Thác ngừng hồi lâu, cuối cùng cũng trấn định lại, “... Khụ, không có gì.”

Hắn hiển nhiên không lường trước, mình vừa mới nghe thấy cái tên kia đã bị sắc.

Hắn tiếp nhận khăn tay cô nàng đưa tới, sắc mặt hơi hòa hoãn, “Cám ơn. Trình... Gia Y, bác sĩ Trình nhỉ ?”

“Ừm, Gia trong ‘gia hưng’, Nhất trong một hai ba bốn. Đừng khách khí.” A, thì ra là đồng âm.

“Lát nữa em còn phải đến phòng bệnh xem xét một cái, đi trước nhé, các anh thông thả ăn.” Trình Gia Nhất cười dịu dàng.

“Không sao, em đi trước đi. Còn mấy ca bệnh nữa, một lát anh lên tìm em.” Trương Mân gạt đầu dặn dò.

24. Chương 24

— Con người ta phải tìm kiếm cả một đời, có khi tìm đúng, cũng có khi tìm lầm, có khi ngay cả đúng hay lầm cũng không phân biệt được. Thế nhưng chỉ cần ta kiên trì tìm kiếm, nhất định sẽ có được hạnh phúc.

~~

Gần đây, Lâm Cát Cát đang bận bịu chuẩn bị hành lý. Tổng giám đốc công ty rất coi trọng cô, những hội nghị trọng yếu đều mang cô theo, lần này đi công tác cũng vậy.

Tối hôm đó, Gia Y cùng cô đi siêu thị, mua chút đồ dùng cần thiết khi ra ngoài. Đến khu thực phẩm, Gia Y dừng chân.

“Hửm ? Không cần mang ly đựng bàn chải đánh răng đâu, mấy thứ đó khách sạn có sẵn rồi.” Lâm Cát Cát đi theo phía sau cậu.

“À, tôi muốn mua một cái ly.”

“Ly ? Trong nhà có nhiều lắm rồi a.”

Gia Y phụ giúp đẩy xe, tầm mắt quét qua từng kệ từng kệ, cuối cùng nhỏ giọng thì thầm: “Chắc... không có rồi, haiz.”

“Mua ly cũng chọn lựa nữa hả ? Cậu thích kiểu gì, màu nào ? Tôi tới chọn giúp cho.”

“Không phải cho tôi, đi thôi.” Gia Y nhìn đồng hàng trong xe đẩy, hỏi: “Xác định đã mua đủ chưa ? Noãn lô đâu, trong nhà còn cái nào không, bằng không mua một cái mang theo đi, mấy hôm nữa nhiệt độ lại giảm đấy.”

Lâm Cát Cát gật đầu đồng ý, vui vẻ bỏ vào xe hai cái noãn lô.

Tốc độ tiêu xài noãn lô của Lâm Cát Cát quả thực không ai địch lại. Mỗi lần thời tiết hạ nhiệt, cô mặc một bộ đồ lót và một áo khoác bên ngoài, trên bụng với trên lưng đeo hai cái noãn lô. Rõ ràng sợ lạnh, nhưng lại không chịu mặc nhiều. So với cô, Gia Y vào mùa đông quả thực là một cái bánh chưng bé bự.

Hai người xách theo ba túi đồ ăn to đùng, đứng bên lề đường chờ xe.

“... Cát Cát,” Gia Y mở miệng: “Tôi muốn đến cửa hàng nội thất một chuyến.”

Lâm Cát Cát xoay đầu lại, cái mũi trong gió lạnh đỏ lên, “Để làm gì ?”

“Ừm, tôi có thứ muốn mua.”

“Gì thế ? Có cấp bách không, đi xa lắm đấy.” Lâm Cát Cát đứng trong gió đông lạnh giậm chân.

“... Hơi gấp.” Thấy có xe dừng lại, Gia Y tay mắt lạnh lẽo gọi.

Đợi cả hai đều ngồi lên xe xong xuôi, cậu chà xát đôi tay lạnh như băng, nói: “Tôi đưa cậu về nhà trước. Tôi đi một lát, sẽ mau trở về thôi.”

“Tôi đi cùng cậu a. Chú tài, đến cửa hàng đồ nội thất.” Lâm Cát Cát cong cong đôi mắt nở nụ cười, không hỏi thêm gì.

Khi Gia Y cầm một cái ly bước ra, Lâm Cát Cát cũng không hỏi cậu nguyên nhân.

Có lẽ cô không muốn dai dẳng hỏi mãi, cũng có lẽ là nhờ thiên tính mẫn tuệ sâu sắc của một cô gái trong cô. Cô có thể hiểu được, bởi vì trong buổi đêm rét lạnh thế này, một con người dám đi qua hơn nửa thành phố chỉ để mua một món đồ bình thường, tâm tình như vậy, cô cũng từng có.

Chiếc ly màu trắng kia thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng phải chạy tới cửa hàng nội thất mới mua được.

Cũng may là có thể mua được một cái giống như đúc. Vậy có thể đưa cho anh rồi. Thay vì nói là đây là bồi thường, còn không bằng nói đó là tâm tư của mình: Muốn lưu lại một món đồ thuộc về mình ở nơi đây. Một món, hai món, ba món... Chỉ cần khi anh nhìn đến sẽ nghĩ ngay đó là đồ của mình.

Cái ngày gọi điện thoại cho Tăng Thác, cũng là lúc tiền Lâm Cát Cát ra sân bay.

“Tiểu Sách, trước kia tôi đã nói muốn mời anh ăn cơm, tối nay anh có rảnh không ?” Cậu nhàn nhã ngồi trước bàn của mình, liếc mắt nhìn quyển lịch cạnh máy tính, lại nói quyển lịch này là mẹ cậu đưa cho lúc ở Osaka. Ngày hôm nay, nó để một chữ “Kim” bên dưới, cũng chính là thứ sáu.

“Ừ.” Đáp án nhận được chỉ có một chữ đơn giản, hần luôn luôn tích tỵ như kim.

“Pizza ăn không ? Độc nhất vô nhị số lượng có hạn nha, made by Phó Gia Y. Ha ha ha.”

Nam nhân đầu bên kia ngẩn ngời, lập tức nói: “A được.”

“Vậy ngày mai anh có ca không ? Nhà anh có lò nướng chứ ? Cửa nhà tôi nó bãi công rồi... Nhân tiện... Lát nữa tôi đến nhà anh nha.” Kỳ thật, cậu rất hiểu lịch làm việc của hần — ngày mai hần được nghỉ. Kỳ thật, lò nướng trong nhà cũng hoàn toàn không có vấn đề.

“... Không có làm.”

“Tốt, vậy anh chờ tôi. Tôi sang ngay.” Cái ly mới mua đang để trên bàn, còn cổ ý đóng gói.

“Cần thứ gì nữa không ?” Nam nhân thành linh hỏi lại.

“Cái gì ?”

“... Tôi muốn nói, mấy nguyên liệu linh tinh ấy.”

Gia Y vừa nói điện thoại vừa lẩn tới trên giường, ngơ ngác nằm lên gối đầu cười: “Không cần không cần, tôi sẽ chuẩn bị ổn thỏa rồi mang tới, còn anh chỉ cần phụ trách ăn thôi.”

“A. Không còn gì thì tôi cúp.”

“Chào.”

Trong nhà không có người nào khác, cậu lập tức từ trên giường bật dậy, suồng sã hô một tiếng “Ấu yeah~”.

Ngay sau đó, lại lẩn lẩn đến phòng bếp, chuẩn bị đầy đủ mọi nguyên liệu nấu ăn.

Pizza chính là sở trường duy nhất của cậu. Lại nói, cũng may trước kia ở Canada, James đã dạy cậu làm. Từ cái lúc lười ra ngoài ăn cơm, cậu đã thử tự cấp tự túc.

Sau khi đến Thượng Hải, lại thích đồ ăn nơi đây.

Không biết Tiểu Sách có nấu ăn được không nhỉ ? Nếu được, vậy có thể nhờ anh giúp mình một tay... Thật tốt a~.

Gia Y hoàn toàn đắm chìm trong ảo tưởng của mình. Nếu lúc này Lâm Cát Cát mà ở đây, nhất định sẽ cười nhạo cậu cười ngớ ngẩn tới miệng cũng không khép lại nổi. Bất quá cậu không quan tâm. Con người ta sở dĩ muốn cười, không phải là vì đang vui vẻ sao ? Nếu đã như thế, thì còn gì quan trọng nữa.

Cậu từ trước giờ luôn là một người rất vô tư.

Có lẽ cũng giống như câu nói sau: Con người ta phải tìm kiếm cả một đời, có khi tìm đúng, cũng có khi tìm lầm, có khi ngay cả đúng hay lầm cũng không phân biệt được. Thế nhưng chỉ cần ta kiên trì tìm kiếm, nhất định sẽ có được hạnh phúc.

Gia Y chưa từng tin tưởng vững vàng như vậy, hạnh phúc của cậu vẫn đang nằm trong tay của Tiểu Sách.

25. Chương 25

— Anh bỗng nhiên đi về phía tôi, vào lúc tôi không kịp phòng bị mà nắm lấy tay tôi. Rõ ràng là đang được anh nắm chặt tay, nhưng vì sao tôi lại không thấy cao hứng ? —

~~

Đọc đường đi, cậu vui vẻ tự cười một mình.

Mang theo hai túi nguyên liệu nấu ăn đầy ắp, ngoại trừ làm món pizza sở trường của mình ra, cậu còn làm mì ống ăn cùng với cánh gà nướng. Trong cái túi to, có chứa cả chiếc ly màu trắng kia.

Âm nhạc trên tai nghe điện thoại thành linh bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, cậu nhìn thoáng qua màn hình, là Tiểu Sách.

“A lô ?”

“Cậu ra khỏi nhà chưa ?” Nam nhân đi thẳng vào vấn đề.

Ồi chào, he he, anh đợi không kịp à ? Vui vẻ nói câu đó trong lòng một hồi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại, “Sao thế ?” Nếu nói huyệt toét ra, e là sẽ làm anh ta im lặng nửa ngày.

“Bây giờ có việc gấp, phải rời khỏi nhà. Cậu khoan hãy lại đây.”

“Vậy à...” Gia Y thất thần, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Đã trên đường đi rồi ?”

“A không có, không có gì cả, anh đi đi...”

“Cứ vậy đi. Khi nào trở về sẽ gọi cho cậu. Cúp đây.”

“Ừm, tạm biệt.”

Nam nhân chưa một lần nào nói lời tạm biệt.

Lần nào cũng đều nói “Cúp”, sau đó sẽ cúp điện thoại ngay.

Nghe trong điện thoại truyền đến tiếng “Tút tut —”, Gia Y lắc lắc đầu. Đã đi được nửa đường rồi, thôi thì đến chỗ anh chờ một lát luôn vậy.

Cậu nghĩ như thế, rồi tiếp tục đi về phía nhà Tăng Thác.

Lúc đến dưới lầu hán, lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ — Sáu giờ hơn.

Đi thang máy lên đến lầu tám, ngay góc đứng một hồi trước cửa phòng 802, lấy tay ấn chuông cửa — quả thực, không có người.

Thở dài, ngồi xuống trước cửa chờ. Thời gian vẫn còn sớm, trong lòng Gia Y tính toán: Chỉ là xuất môn một lát, nếu anh ta có thể về trong vòng một giờ, miễn cưỡng còn có thể kịp ăn cơm trước 8 giờ. Anh ta sẽ không quá đói chứ ? Ừm... Chắc không đâu. Mà đói bụng cũng tốt, sẽ ăn được nhiều hơn.

Ngồi đợi ở cửa khoảng nửa tiếng, hàng xóm cách vách trở về. Thấy có người ngồi trên lối đi nhỏ, cô gái trẻ suýt nữa bị dọa sợ đến thét lên.

“Ừm, thật xin lỗi, tôi đang đợi người...” Gia Y ngượng ngùng nói, xách đồ đạc đứng lên.

Cậu bật di động nhìn đồng hồ, quyết định mang đồ đạc này kia xuống dưới lầu chờ.

Ngồi trên bậc thang, cậu nghiêng đầu nghĩ đến khi người kia trở về.

Nên nói gì đây ?

“Tiểu Sách tên hồn dẫn anh, sao muộn quá vậy...” Như thế sao... ? Hay là: “Tiểu Sách anh về rồi ~ có đói bụng không ?”

Cậu thậm chí còn tưởng tượng ra mấy cảnh sến súa trong phim truyền hình nữa. Nếu bây giờ trời mà mưa một trận, Tiểu Sách nhìn thấy mình ướt đầm cả người, có thể sẽ cảm động khôn xiết hay không ?

...

Đến cuối cùng, Gia Y cũng bị mấy suy tưởng vô lý của mình làm buồn cười.

Ban ngày của mùa đông ngắn ngủi như thế, vừa sáng một lát đã tối sầm.

Lại ngồi không biết thêm bao lâu, rốt cục cũng phát hiện một người xa xa đi về hướng này. Thân ảnh ấy, so với Tăng Thác bình thường thì không cao không lùn. Mặc một chiếc áo ba-đờ-xuy màu đen quen thuộc.

Gia Y nở nụ cười, đang định cầm túi to đứng lên chào hân.

Thế nhưng ngay sau đó, cậu thấy bước chân của Tăng Thác ngừng lại. Nam nhân xoay người, nói với đằng sau một câu: “Về đi.” Giọng nói lãnh đến khôn cùng, làm cho Gia Y cả người run lên.

Cho dù thường ngày vẫn nghe hân nói chuyện lạnh lùng, nhưng cậu chưa từng nghe qua ngữ khí tức giận đến nhường này của Tiểu Sách.

“Cậu điếc à ?” Tăng Thác lại mở miệng, “Tôi không muốn gặp lại cậu.”

Sau lưng dường như có người đi theo hân, nhưng thân ảnh cao lớn của Tăng Thác lại vừa vịn che khuất tầm mắt của Gia Y.

Một lát sau, giọng nói xa lạ rốt cục cũng run rẩy lên tiếng, nói: “Anh đừng đi...” Là nam nhân.

Không khí đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ.

Gia Y nhìn không rõ biểu tình của Tăng Thác, chỉ thấy hân trầm mặc một hồi, rồi thản nhiên nói: “Cậu đi đi.” Lập tức xoay người về.

Khi ý thức được mình bị Tiểu Sách nhìn thấy, Gia Y bỗng nhiên lúng túng không biết nên làm sao.

Cứ như đã biết được một bí mật không nên biết vậy, hoảng loạn.

Tăng Thác hiển nhiên không ngờ cậu chờ ở đây. Đối mặt với sự ngạc nhiên của Tiểu Sách, cậu chỉ có thể xấu hổ cười cười, “... Tôi tới hơi sớm quá, nên ở đây đợi anh...”

Nam nhân sau lưng Tăng Thác cũng đi tới. Gia Y nhìn thấy mặt cậu ta. Cậu biết người này.

Chính là cậu con trai đã từng đến hoa viên sau bệnh viện, là người đã gọi điện thoại cho Tiểu Sách... Là bạn trai cũ của Tiểu Sách.

Ánh mắt của Tăng Thác trong bóng đêm dường như trở nên rất lạnh.

Hân trầm mặc một hồi, xoay người nói với nam nhân phía sau: “Có nhìn thấy chưa ?”

“...”

Nam nhân xa lạ cắn môi cúi cúi đầu, nói một câu: “... Em sẽ không buông anh ra đâu, sẽ không.” Như là đang cầu xin.

Tăng Thác đi tới, thay Gia Y xách mấy túi nguyên liệu trên mặt đất, cầm lên bước đi: “Lên lầu.”

Gia Y nhìn cậu trai xa lạ đứng trong gió lạnh, cư nhiên ma xui quỷ khiến đề nghị: “Nếu chưa ăn cơm, không bằng cùng ăn với bọn tôi đi...”

Tăng Thác giận dữ trừng cậu: “Phó Gia Y, cậu lên lầu cho tôi.”

Bị hân rống một câu mà hết dám nói thêm, ngoan ngoãn “Ồ” một tiếng rồi xách mấy túi to đi lên lầu.

Gia Y trong thang máy ngửa đầu, trầm mặc nhìn Tăng Thác trước người.

Nam nhân đứng trước mặt bên tay trái, đưa lưng về phía cậu. Khoảng cách giữa hai người gần như thế, nhưng Tăng Thác vẫn nắm lấy cổ tay cậu không chịu buông.

Nhìn thang máy từng tầng một đi lên, Gia Y nắm thật chặt túi đồ trên tay, không nói gì.

26. Chương 26

— Em hy vọng không lâu sau nữa, những lúc em vui vẻ anh có thể cùng cười với em, và những lúc em đau khổ, anh cũng sẽ thấy đau lòng. —

~~

“Đói chưa ?” Gia Y nhìn hần im lặng, cẩn thận hỏi.

“Ừ.” Một tiếng như là từ khoang mũi phát ra.

Hần mở khóa cửa, cởi giày, từ kệ dép lấy ra một đôi dép lê sạch sẽ.

Gia Y đứng ở cửa, “... Tiểu Sách, dép...” (bó tay anh...)

Tăng Thác quay đầu, nhìn Gia Y vẫn còn đứng tại cửa, thuận tay lấy thêm một đôi khác cho cậu —— không phải đôi lần trước mang. Đôi này được làm bằng lông có màu tối, thoạt nhìn có vẻ rất ấm áp. Gia Y trong lòng phần chần.

Nhìn biểu tình bất động thanh sắc của Gia Y, nam nhân bồi thêm một câu: “Trời lạnh, cho nên mới lấy cho cậu đôi này.”

“Ừ.” Gia Y bĩu môi, thay đôi dép lê ấm áp vào, vừa hài lòng vừa cao hứng.

Tăng Thác đưa tay mang mấy túi đồ vào phòng bếp, lẩm bẩm: “Làm cái gì mà nhiều thế này.”

Gia Y đi theo sau hần, ngây ngốc cười hì hì: “Anh không đói sao ?”

“Có muốn hỗ trợ không ?”

Gia Y một bên lấy từng món nguyên liệu nấu ăn ra, một bên trả lời: “Không cần đâu, tôi làm việc rất hiệu suất đó !”

Bên dưới chai tương, chính là chiếc ly đã được gói gém cẩn thận.

Gia Y xuất món quà ra, dào dạt đắc ý đưa cho hần, “Cho anh.”

Tăng Thác nhìn cậu một cái, “Gì đây ?”

“Quà a.” Gia Y xoay người sang chỗ khác, tiếp tục giải quyết đồng nguyên liệu, “Mở ra xem thử đi.”

Tiếng xé giấy gói từ phía sau truyền tới.

Gia Y còn đang đập ba quả trứng vào trong tô, nghe thấy phía sau không có động tĩnh gì, mở miệng nói: “Đúng vậy, giống như đúc luôn đó, thích không ?”

Không nghe trả lời.

Cậu nghiêng đầu sang bên kia, nhìn thấy cái ly sứ màu trắng vẫn còn ở trong hộp, chưa bị lấy ra, nam nhân cũng không thấy bóng dáng.

Ngóc đầu nhìn ra phòng bếp, phát hiện Tăng Thác đã ngồi trên ghế salon phòng khách từ lúc nào.

Chạy mau thật. Gia Y nói thầm trong lòng, cũng chả biết nói một câu cảm ơn nữa. Đồ mặt than, Tiểu Sách chết tiệt.

Tăng Thác xoay lưng về phía cậu, ngồi trên ghế salon. TV trong phòng khách vừa được mở lên.

Cậu không nhìn tới biểu tình của Tăng Thác.

Bất quá, việc này cũng không sao. Mặt Tăng Thác trước giờ cũng đâu có biểu tình gì.

Nếu có dịp, phải vào trong tâm của anh ta nhìn một phát, được vậy thật tốt.

Gia Y bĩu bĩu môi, trở lại phòng bếp, chuyên tâm làm pizza cho hần.

Lúc đang trộn bột mì, Gia Y nghe di động của mình vang lên hai tiếng —— là tin nhắn.

Đâu rồi nhỉ ? Đúng rồi, vừa nãy sau khi vào cửa hình như là tiện tay đặt ở bục thêm.

“Tiểu Sách.” Cậu một bên dùng sức nhào bột, một bên gọi.

Người nọ trong phòng khách dường như không nghe thấy, cậu lại rướn cổ lên gọi tiếp, “Tiểu Sách !”

Vừa quay đầu lại, phát hiện nam nhân đã đứng phía sau mình, chìa điện thoại đang cầm trên tay định đưa cho cậu.

“Xem giúp tôi một chút.”

Tăng Thác như là không tình nguyện, nhúu mày, cánh tay vẫn không có ý rút về.

“Tay tôi đều dính bột mì rồi, giúp tôi xem một chút thôi ~” Gia Y xoay đầu cười với hắn.

Tăng Thác cân nhắc một hồi, vẫn là lui tay về, xem tin nhắn giùm cậu.

“Là ai vậy ?” Ngữ khí hỏi dường như hơi cao hứng, hai tay đang nhào bột mì cũng như có thêm lực.

“... Lâm Triết.”

“Ừm,” Là Cát Cát a, tay Gia Y vẫn không ngừng, hỏi tiếp: “Nói cái gì ?”

“Đã về khách sạn, ở đây đã lắm nha, phòng siêu cấp lớn luôn. Có điều một chết tôi, cơm chiều còn chưa ăn nữa. Cậu ăn cơm ngon không ?” Với giọng nói lạnh như băng kia của hắn, muốn đọc ra ngữ điệu nói chuyện bình thường của Lâm Cát Cát quả đúng là một thử thách lớn.

“Anh hồi âm lại: ‘Chỗ cậu có lạnh không ? Tôi vẫn chưa ăn, đang tự tay làm pizza cho ‘bác sĩ’ nè. Cũng sắp xong rồi.’”

“Phó Gia Y, cậu đừng có được một tác lại muốn tiến một thước.” Nam nhân lên tiếng.

“Tiểu Sách ~ Không có tay a...” Quay đầu lại, tỏ vẻ đáng thương, “Anh giúp tôi một lần thôi...”

“Không rảnh.” Tăng Thác trừng mắt liếc cậu một cái, để điện thoại di động xuống rồi trở lại ghế salon.

“Keo kiệt.” Gia Y cũng không chịu yếu thế vứt cho hắn một ánh mắt khinh thường.

Tám giờ, pizza chính thức ra lò. Cánh gà với mì ống cũng đã sắp hoàn thành.

“Xong rồi !” Gia Y còn đang mặc tạp dề, đặc ý dạt dào nhìn thành quả mình vất vả hoàn thành.

Tăng Thác hiện tại mặc một chiếc áo len màu đen, máy điều hòa trong phòng khách cũng đã được bật.

Không hiểu sao lại đặc biệt thích hắn lúc mặc áo đen, nó đem lại một cảm giác vô cùng vững vàng, còn có mùi vị riêng biệt của đàn ông.

Trước giờ cũng không phải là chưa từng gặp người khiết phích, hơn nữa còn nghĩ rằng đó là một loại bệnh tâm lý. Nhưng khi gặp Tiểu Sách lại không thấy như vậy, chỉ cảm thấy anh rất sạch sẽ, mang trên mình một nét đẹp trầm tĩnh.

Là trầm tĩnh mà bao dung, bao dung vô hạn.

Lúc phục hồi tinh thần, phát hiện nam nhân ngồi ở bên kia bàn ăn đang nhìn mình. Giống như đang hỏi sao cậu không ngồi xuống.

Bởi vì hắn rất ít nói, cho nên suốt thời gian qua, Gia Y thông thường đều phải đoán xem hắn muốn nói gì. Đó dường như đã trở thành một lạc thú.

Gia Y ngồi xuống đối diện hắn.

Lấy một miếng pizza, phết phô mai lên trên, nhìn qua cực kì hấp dẫn. (bớ phô mai kia

~ ta bị cưỡng phô mai)

Xem Tăng Thác nếm thử một hơi xong, hỏi: “Thế nào ? Ngon không ? Có phải là siêu cấp ngon luôn không ? Không diễn tả được luôn ha ?”

Tăng Thác tạm dừng một chút, không trả lời, chỉ tiếp tục chuyên tâm ăn. Giải quyết xong miếng thứ nhất, mới rề rà nói: “Phó Gia Y, lần sau phải hỏi từng vấn đề một.”

Gia Y đang gặm cánh gà được một nửa, nhin không được bị câu nói của hấn chọc cười. Sặc hai tiếng mới dừng lại, nhưng lại phát hiện nam nhân không có một chút ý cười.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Tăng Thác, thật giống như đang hỏi: ‘Buồn cười như vậy sao ?’ Gia Y buông cánh gà, cười xảo quyệt: “Tiểu Sách, anh thú vị thật.”

Anh khi nào thì mới cười đây.

Em còn chưa thấy anh cười nữa.

Vào lúc nào đó, khi em vui sướng, anh rảnh rỗi thì cười một cái nhé.

Ồ thì anh thấy cái tên Lâm Triết cứ tưởng là con trai nên ghen ý mà.... ☹

27. Chương 27

— Quá khứ của em anh không thể có mặt, vậy hãy để em kể lại. Có tốt đẹp hay không, đều sẽ chậm rãi kể cho anh. Như vậy, anh sẽ dần dần đi vào cuộc sống của em, cuối cùng khó phân lẫn nhau. —

~~

Trên bàn cơm, Gia Y hưởng thụ mỹ vị của pizza cùng mì hải sản đặc sệt, một bên thao thao bất tuyệt nói tới những chuyện không quan trọng.

“Mặt tiền cửa hàng đã định rồi, ở trên đường Hành Sơn. Chờ tôi chuyển sang đó sống sẽ bắt đầu sửa chữa.”

“Ừ.” Tăng Thác chuyên tâm ăn pizza.

“Sau này nếu anh có lại, tôi sẽ giảm giá cho anh.”

“Nguyên nhân ?”

Những vấn đề mà nam nhân hỏi luôn rất kỳ quái, khiến người ta không biết nên trả lời như thế nào. Gia Y xấu hổ nở nụ cười: “... Bởi vì anh là khách quý a.”

Cậu sợ Tăng Thác lại dùng khẩu khí lãnh đạm bắt cần hỏi mình “Nguyên nhân ?”, nếu như vậy, cậu thật sự không biết lại trả lời hấn thế nào nữa.

Tăng Thác không hé răng, chỉ cầm lấy nĩa ăn một hơi mì ống.

Hắn lúc ăn cơm, tựa hồ càng thêm im lặng, nói càng ít. Gia Y không thể đoán ra hấn đang suy nghĩ điều gì, luôn là như thế.

“Tiểu Sách.” Cậu gọi hấn một tiếng.

Tăng Thác nghe thấy, ngược mắt nhìn cậu.

Gia Y nhìn đến đôi môi còn đang nhai nuốt mì ống mà phập phồng, có chút mặt đỏ tim đập dờn tầm mắt sang chỗ khác, “Tiểu Sách, anh có biết ‘kinyōbi’ nghĩa là gì không ?”

“Cái gì.” Nam nhân hoàn toàn không hiểu tiếng Nhật mà mờ mịt.

Gia Y nhìn hần, mái tóc ngắn sạch sẽ lưu loát, đôi mày rậm anh tuấn, sống mũi thật cao, còn cả ánh mắt sâu nhìn không thấu... Lúc nói chuyện liền bồn chồn: “... Giống như hôm nay nè.” Chính là Kim Diệu Nhật*.
(= kinyōbi = = = thứ sáu)

Ánh mắt Tăng Thác thẳng tắp nhìn qua cái bàn. Cậu thậm chí có hơi sợ hãi phải đối diện tầm mắt của hần. Gia Y xoắn xoắn sợi mì trong đĩa, giải đáp nghi hoặc của nam nhân: “Kinyōbi, cũng chính là thứ sáu. Thế nào, phát âm có giống chữ ‘kim’ trong tiếng Trung không?”

Dường như là trùng hợp, mỗi lần gặp mặt Tăng Thác đều là vào thứ sáu.

Trong lòng Gia Y đã muốn bí mật xem kim diệu nhật là một ngày thần bí mà đặc biệt.

“Cậu biết tiếng Nhật?”

Đối mặt với vấn đề đột ngột tung ra, Gia Y sửng sốt hồi lâu mới kịp phản ứng, nam nhân vẫn còn không biết gì về cậu, không biết nhà của cậu gồm những người nào, không biết cuộc sống trước kia của cậu, không biết cậu thích và không thích cái gì...

Bất quá đó cũng không sao, cứ cho anh thời gian để anh chậm rãi biết.

Gia Y híp mắt cười, “Đúng vậy a, bởi vì mẹ tôi là người Nhật, ba là người Thượng Hải. Cho nên tôi là một nhân tài biết song ngữ.” Ra vẻ đắc ý, giống như muốn dâng hiến cả khuôn mặt tươi cười này cho người trước mắt, “Bọn họ ở Osaka. Ừm, tôi còn có một em gái, có điều đã qua đời mấy năm trước vì bệnh rồi.” Trong lúc nói cũng không buồn bã gì, giống như chỉ là nhắc lại chuyện xưa.

Quá khứ của em anh không thể có mặt, vậy thì để em kể lại. Có tốt đẹp hay không, đều sẽ chậm rãi kể cho anh. Như vậy, anh sẽ dần dần đi vào cuộc sống của em, cuối cùng khó tách rời nhau. (sến quá đi *rùng mình* X X)

Tăng Thác nhìn thẳng vào cậu, tay cầm nĩa dừng lại. Gia Y nhìn cặp mắt thâm thúy mà trầm tĩnh kia, chỉ cảm thấy tim đập mạnh “thịch thịch”, mặt cũng ửng ửng nóng lên.

Đang lúc nghĩ rằng hần muốn nói gì, nam nhân không hiểu phong tình vứt một câu: “Dính nước sốt. Bên mép.” =)))

Gia Y nhẹ nhàng thở ra, “Ác” liên tiếp hai cái, lấy tay lung tung lau khóe miệng.

Thức ăn trên bàn vô thanh vô tức bị diệt sạch sẽ. Gia Y thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng, “Aa, no quá đi.”

Thình lình một tiếng chuông điện thoại vang lên —— là Cát Cát.

“Cát Cát,” Gia Y bắt máy.

Lâm Cát Cát đầu bên kia vẫn giống như mọi lần, lớn giọng nói: “Ồ đâu rồi, sao cậu không trả lời tin nhắn cho tôi hả?”

“Ừm, vừa rồi không thấy...” Nhìn qua nam nhân đang quy củ thu dọn bàn ăn, Gia Y tiếp tục nói: “Tớ vừa ăn cơm xong, cậu sao rồi? Xong việc chưa?”

“Vô nghĩa, đã mười giờ còn gì. Tớ vừa mới đến bữa tiệc lần trước. Bên này thật sự lạnh quá đi, cũng may tớ có mang khăn lông.”

Mặc dù đang nói điện thoại, nhưng cậu lại nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Tiểu Sách, nhìn hần bưng chén đĩa trống không vào bếp, sau đó mới nhỏ giọng nói điện thoại: “Này, tôi đang ở nhà bác sĩ đó...”

“... Cậu nói Tiểu Sách?”

“Đúng vậy, vừa mới làm pizza cho anh ta ăn.”

Lâm Cát Cát bên kia cười, “Tôi mới đi có một ngày, cậu đã nhịn không được làm phong phú cuộc sống về đêm của mình rồi?”

Chỉ với một câu nói ý vị sâu xa đã khiến Gia Y đỏ hết hai tai, “... Cát Cát cậu nghĩ xa quá rồi, tôi không có...”

“Thôi được rồi được rồi, khó trách cũng không thềm trả lời tin nhắn cho tôi. Mấy người, đợi tôi trở về hảo hảo công đạo. Cúp đây, tôi đi tắm.”

“Được, nhớ chú ý giữ thân nhiệt a. Tạm biệt.”

Sau khi cúp điện thoại liền điên cuồng vọt vào bếp, thấy Tăng Thác còn đang nghiêm chỉnh dọn vệ sinh, cậu xắn tay áo đi đến, “Tôi tới giúp anh a.”

Nam nhân không quay đầu lại, “Không cần, tôi quen tự mình rửa rồi.”

Nhớ tới tính khiết phích của hắn, Gia Y liền không nài nỉ, cậu dựa người vào tường phòng bếp, “Vậy tôi phụ trách nói chuyện phiếm với anh a.” Như vậy sẽ không thấy nhàm chán.

28. Chương 28

— Người ta nói, yêu là khi một người ăn hai người đều cảm thấy vui vẻ. Chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau, anh rồi cũng sẽ dần thích em thôi. —

~~

Chỉ là vài cái chén đĩa, Tăng Thác cứ nhiên lại tỉ mỉ rửa đi rửa lại tận năm lần.

Gia Y dựa vào tường, đứng tới chân cũng mỏi nhừ, mà người nọ còn đang hết sức chăm chú rửa chén.

Hai tay nhàn rồi không có việc gì làm, Gia Y mở ngăn đông của tủ lạnh ra, ngồi xồm người xuống tìm đồ ăn.

“Oa, thức ăn không ít,” Lấy một hộp sữa chua, “Tiểu Sách, tôi uống một hộp sữa chua nha.”

Tăng Thác quay đầu nhìn cậu, cả người y như một con mèo lười, ngồi trước tủ lạnh khui hộp sữa.

“Cậu đói bụng ?” Không phải vừa ăn cơm sao.

“Không phải, tại không có gì làm thôi. Anh chậm quá.” Cậu hệt như đứa con nít liếc Tăng Thác một cái, cúi mắt nhìn nắp hộp sữa chua.

Một bên uống một bên không quên nói chuyện với Tăng Thác.

Cậu nhìn cái ly sứ màu trắng còn để ở chỗ cũ, hỏi: “Này Tiểu Sách, cái ly tôi tặng anh sao không cất kỹ đi, để bữa bãi ở đây muốn tôi làm vỡ hay sao.”

“Vậy vứt đi.” Giọng nói nam nhân không nghe ra ngữ khí gì.

Gia Y lẩm bẩm, “Đó là quà tôi tặng anh a, sao có thể nói vứt là vứt ?”

Cầm giạn đưa miệng hút một hơi sữa chua, không lâu sau chỉ còn lại cái hộp rỗng. Nhìn xuống ngăn cuối cùng trong tủ lạnh, lấy một miếng bánh mì với hộp bơ ra, không chút khách khí cầm lên ăn.

Tăng Thác đem đóng chén đĩa vừa rửa xong bỏ vào máy hong khô khử trùng, vươn chân đá đá Gia Y, “Đứng lên.”

“Ày, xong rồi ?” Gia Y miệng còn ngậm một miếng bánh mì, từ mặt đất đứng lên.

Tăng Thác lạnh lùng nhìn cậu một cái, chỉ bánh mì trong miệng cậu, “Cắn bánh mì đừng để rơi vãi trên sàn.”

“Ồ ờ.” Gia Y buông hộp bơ trong tay ra, chuyển sang che bánh mì trên miệng, thí diện thí diện bị Tăng Thác đuổi vào phòng khách. Bên tai còn nghe thấy Tăng Thác nói thảm một câu: “Ăn nhiều như vậy mà không lên thịt, lãng phí.”

“Tiểu Sách anh nói gì ?”

“Không có gì.” Nam nhân làm như không có việc gì, trong lòng lại đang nói tiếp: Xem cánh tay gầy gò của em ấy kìa, thật phí phạm tài nguyên xã hội.

Gia Y ngồi trên ghế salon, lại gặm xong một miếng bánh mì. Trên TV phát chương trình về khoa học tự nhiên nhưng cậu không lòng dạ nào quan tâm, chỉ chuyên chú liếm sạch bơ trên ngón tay. Động tác kia nhìn ngây thơ vô cùng, Tăng Thác sững người nửa ngày, “Chậc” một tiếng nói: “Rửa tay đi.”

Nghe thấy một tiếng “Đình” từ máy hong khô ở phòng bếp, Tăng Thác cẩn thận lấy chén đĩa sạch sẽ ra, cất vào trong tủ chén. Ánh mắt đảo đến món quà đang xé nửa chừng trên bàn: một cái ly màu trắng hơi lộ ra, thoát nhìn mới toanh lại rất quen thuộc.

Hắn không có mở ra, mà vẫn để nguyên trong hộp đặt trên bàn.

Một lần nữa trở lại ghế salon, cả hai người đều cùng không yên lòng nhìn TV một hồi, Gia Y cư nhiên càng lúc càng khấn trương. Cậu trộm nhìn thoáng qua Tiểu Sách bên cạnh, nam nhân dường như rất bình tĩnh, vẫn trầm mặc hết như thường ngày.

Ban đầu, cậu là muốn tìm chuyện mở màn, xem thử Tiểu Sách có thể sẽ nói gì không. Nhưng mà, hắn thủy chung mặt không thay đổi nhìn chằm chằm màn hình TV. Nhớ tới đủ mọi chuyện lúc nãy như là về thứ sáu, nhớ tới lời vừa rồi Lâm Cát Cát nói trên điện thoại, Gia Y không ý thức được lỗ tai mình đang đỏ. Nghẹn trong chốc lát, rốt cục chịu không nổi quần bách cùng xấu hổ, đang định mở miệng, lại nghe thấy thanh âm nam nhân từ bên cạnh truyền tới, “Phó Gia Y.”

“A ?” Cậu hoảng hồn ngẩng đầu.

Nam nhân mỗi lần đều gọn gàng dứt khoát, gọi luôn cả tên lẫn họ của cậu.

“Đang nghĩ gì ?” Mà lỗ tai đỏ như vậy.

“... Không, không có.” Thân thể Gia Y hoàn toàn không chịu nghe lời, cũng không biết nên làm động tác gì mới xem là tự nhiên, vừa nghĩ tới ý nghĩ mới rồi, e sợ bị hắn liếc mắt một cái sẽ nhìn thấu, “... Cái kia, tôi đang nghĩ thời gian không còn sớm, cũng đến lúc tôi phải về rồi a...” Phi phi phi ! Nói ra rồi mới hối hận, em không có muốn về nhà đâu !

Tăng Thác nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường trong phòng khách, “À, được.”

Gia Y nghiêng đầu sang nơi khác, miệng than thở, nghĩ thầm: Anh cũng chịu khó đáp ứng ghê nhỉ !

Cái gì gọi là “Lời đã nói ra như bát nước đã hắt bỏ, cái gì gọi là “Hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình”, bây giờ cậu đã thật sự hiểu được. Hung hăng đứng lên, khoác áo khoác vào, lại nhìn Tăng Thác tắt TV, cũng mặc thêm áo gió.

“... Anh muốn đi đâu ?”

“Đưa cậu.”

“Ây da không cần đâu, tôi cũng đâu phải con nít, bên ngoài lại còn lạnh nữa, tự tôi trở về là...”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa.”

“...” (ôi em sợ chồng ~)

Đưa đến dưới lầu, lại đưa đến bên đường, thay cậu gọi taxi, cùng cậu chui vào trong xe.

“Tiểu Sách ?” Cái mũi Gia Y bị gió lạnh thổi đến hồng hồng, đôi mắt mở thật to nhìn Tăng Thác.

Nam nhân không lộ vẻ gì, nửa cảm bị cổ áo cao cao của áo gió che đi, “Cái gì.”

“Sao anh lại...”

“Chẳng phải đã nói đưa cậu sao.”

“...” Còn tưởng anh chỉ tiến tới dưới lầu thôi.

“Thế nào, không muốn về ?” Tăng Thác khụ một tiếng, “Vậy thì đến mặt tiền cửa hàng nhìn xem.”

“... Tốt !” Gia Y trong bóng tối nở nụ cười, trôi chảy báo địa chỉ cho tài xế, xe taxi liền tăng tốc.

Ở nơi phố thị kỳ lạ này, nơi phố thị đèn đuốc sáng trưng này. Toàn không gian hầu như là không ngủ đêm.

Xe taxi phóng nhanh trên con đường trống trải, quang cảnh chung quanh lần lượt lui về sau. Trong mắt Gia Y đều là ánh đèn, sáng rực ở bên ngoài.

Cậu cũng không nhìn biểu tình hiện tại của Tiểu Sách, nhưng lại trở nên ôn hòa giống y hệt, lạnh lùng.

Thế nhưng, vẫn đang rất vui sướng.

Người ta nói, yêu là khi một người ăn hai người đều thấy vui vẻ.

Bởi vì chỉ cần ở cùng nhau thì đã cảm thấy vui rồi. Cho nên mới muốn tận khả năng ở bên nhau, bất luận là để làm gì.

Chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau, anh rồi cũng sẽ dần thích em thôi.

29. Chương 29

— Một ngày nào đó, em muốn đứng trước mặt anh, dùng một giọng Thượng Hải hoàn chỉnh không vết xước nói lời yêu với anh. —

~~

Bọn họ đi vào mặt tiền cửa hàng vẫn còn trống trơn kia.

Chỉ có một bóng đèn cũ kĩ treo trên dây điện rũ xuống từ trần nhà. Tường nhà sơn màu trắng đã có vết ố. Tro bụi đầy đất vẫn chưa được quét tước.

Từ cầu thang nhìn lên trên, có thể nhìn thấy một căn gác nhỏ.

“Khi nào thì trang hoàng ?”

“Cuối tuần.” Gia Y đứng trong cửa hàng trống trơn, cao hứng phấn chấn, ánh mắt trong bóng tối lóe lên tia sáng, “Ưm Tiểu Sách, tôi muốn dựng một tấm bảng thật to trước cửa hàng, bên trên đều là ảnh chụp của các loại hoa. Còn thêm một cái kệ nữa, bên dưới có thể đặt chậu nước, bên trên là các loại giấy gói với kim bấm... Còn có a, tôi muốn sơn tường thành màu da trời...” Nói tới đây, cậu ngừng lại, “Tiểu Sách, hay là, anh đến giúp tôi đi ?”

“Làm gì.” Nam nhân hai tay đút vào túi áo, bộ dạng như muốn nói chớ gần.

“Sơn tường a.”

“Sao không tìm công nhân.”

“Tường tôi muốn tự tay sơn... Tôi giúp tôi đi.”

“Không muốn.” Tôi ghét mùi nước sơn, ghét cả người bị vấy bẩn.

“Tôi giúp tôi đi giúp tôi đi giúp tôi đi... Tiểu Sách kính nhờ anh đó...”

Biết là cậu cố ý làm bộ như đáng thương, nhưng vẫn nhú mi nhượng bộ, “Nói sau.”

Biết như vậy đối với hắn đã là thỏa hiệp, Gia Y cười đến răng khểnh cũng lộ ra, “Hắc hắc hắc hắc, Tiểu Sách anh thật tốt.” Tăng Thác nhìn chiếc răng khểnh kia, cảm thấy trông hết như một đứa trẻ.

Hắn nhìn quanh mặt tiền cửa hàng này, thuận miệng hỏi: “Cửa hàng tên gì ?”

“Tịch Thiêu.”

“Có nghĩa gì ?”

“Coi như là tiếng Nhật a. Nghĩa tương đương với ánh nắng chiều, hoàng hôn.”

“Cũng là em gái thích ?”

“Ừm, coi như vậy đi... Em ấy trước đây đặc biệt thích hoàng hôn, cảm thấy rất mới lạ, cũng thích nhất sóng biển buổi chiều tà. Mới đây, hai đứa bọn tôi còn thường xuyên đi dạo bờ biển vào chạng vạng, nghe tiếng sóng biển, nghe tiếng thủy triều. Vui nhất chính là lúc ngẫu nhiên nhặt được vỏ ốc, sau đó muốn cho em ấy nghe. Nhưng mỗi lần đều không nghe thấy gì cả, kỳ ghê nhỉ, chẳng lẽ mấy cái tôi nhặt được nhỏ quá sao... ?”

Gia Y mơ màng nói xong, còn quay đầu bắt đầu dĩ cười với hắn. Tăng Thác nhìn cậu, cúi đầu nói: “Cảng đốc.”

Gia Y nghe xong nở nụ cười, giơ chân đá hắn, bất mãn nói: “Cút, anh mới Cảng đốc.”

Cảng đốc, chính là ngọc tử, hoặc là ngu ngọc. (Cảng trong Hương Cảng = Hồng Kông)

Trác Dật cũng từng nói cậu như thế, mang theo cái giọng điệu lưu manh, lúc ấy là vào một ngày mùa thu dưới trời nắng, gã hướng cậu hươ hươ tay, hô lên: “Ê Cảng đốc ! Lại đây !”

Nhưng lúc này nghe Tiểu Sách gọi, lại hoàn toàn bất đồng.

“Diện tích rộng nhỉ.” Nam nhân nhìn quanh bốn phía rồi đánh giá như thế.

Gia Y đứng thẳng lưng, hài lòng nhìn cửa hàng bản thân phải đi cả trăm dặm mới chọn được. Không bao lâu nữa, những vách tường cũ kỹ này sẽ biến thành màu sương chiều ẩm áp rộng lớn, trên sàn nhà, trên kệ đều chất đầy hoa với hoa. Cậu sẽ ngồi ở nơi đây, bán hoa cho đủ dạng người khác nhau.

Trên đường về, Gia Y mở miệng, “Tiểu Sách, anh thích hoa gì nhất ?”

“Không biết.” Thay vì nói không đặc biệt thích hoa nào, thì không bằng nói là hắn căn bản không có hảo cảm với hoa. Cái giống loài chỉ nở trong thời gian ngắn ngủi rồi lại tàn, vậy thì những ngày nở rộ kia còn ý nghĩa gì ? Tăng Thác hoàn toàn không biết thưởng thức hay hưởng thụ hoa tươi, chỉ thấy đó là loại lãng phí. Huống hồ, một đóa hoa sau khi héo rụng, nhất định còn làm dơ sàn nhà của mình nữa. (- -)

Gia Y một bên vẫn thao thao bất tuyệt, “Như vậy a... Tôi loài nào cũng thích. Mỗi hoa đều có một cái tên khác nhau, và ý nghĩa cũng khác nhau.” Nhưng đều bất chấp sự tàn úa để nở rộ.

Nhìn nam nhân không quan tâm gì với chủ đề hoa, Gia Y lại nói: “Này, Tiểu Sách, dạy tôi nói tiếng Thượng Hải đi.” Kỳ thật đã học được từ Lâm Cát Cát không ít.

Ánh đèn đường mập mờ chiếu lên khuôn mặt Tăng Thác, phản xạ lại biểu tình nghi hoặc của hắn.

Gia Y vẫn vô tư nở nụ cười, “Tuy có thể nghe hiểu một ít, nhưng cũng muốn tự mình học nói. Thí dụ như... thí dụ như, ‘loại hoa này mua như thế nào’ nói sao ?”

“Các tông hoa na năng mã.” Tăng Thác máy móc trả lời. (Ta để nguyên Hán Việt, còn câu ‘loại hoa này mua như thế nào’ HV là ‘giá chủng hoa chấm yêu mã’. Hự ! Bó tay.)

“Các tông hoa... na năng mã ? Các tông hoa na năng mã...” Gia Y còn thật nghiêm túc học theo, “Nè, vậy ‘Tiểu Sách là hỗn đản’ nói như thế nào ?”

“...”

Nhìn biểu tình cứng ngắc của Tiểu Sách, Gia Y nhin không được ôm bụng cười to, “Đi đi, nói nghe đi mà.”

“Tiểu câu đầu.” Tăng Thác ghen ra một câu từ kê răng, Gia Y hiểu được hắn là đang nói mình. Cụm từ “tiểu câu đầu” này trước kia đã từng nghe qua, nghĩa gần giống với “tiểu quỷ” thì phải, vì thế cậu bất mãn quăng một cái liếc mắt cho Tăng Thác, “Tiểu Sách, ‘Tiểu Sách’ nói như thế nào ?”

Tăng Thác cau mày, đọc cái tên đó bằng tiếng Thượng Hải một lần, quả thực là rất khó đọc.

Gia Y cười to, “Ha ha ha, khó nghe thật !”

Không ngờ cậu lại lộ ra chiếc răng khểnh, vừa trong sáng cũng vừa nghiêm túc dùng tiếng Thượng Hải sút mẻ nhại theo: “Tiểu Sát, ngộ thích lị.” (Ta.. ta buồn cười quá =]]]])

Biểu tình của Tăng Thác dần trầm trọng, im lặng, áp lực.

Gia Y lập tức pha trò nói: “Tôi nói cũng coi như chuẩn đi ? Là Lâm Cát Cát dạy tôi đó ! Tôi thấy câu đó nói bằng tiếng Thượng Hải nghe êm tai lắm a.” Gia Y dừng lại dưới lầu nhà mình, “Tối rồi, cảm ơn anh đưa tôi về nha.”

“Ừ.”

Lúc nam nhân sắp xoay người đi, cậu giữ chặt hần lại, nhanh chóng hôn lướt qua gương mặt nam nhân một cái: “Tiểu Sát ngủ ngon !” Không đợi Tăng Thác kịp phản ứng, cậu liền bình bịch vọt vào trong.

Tiểu Sát, ngộ thích lị.

Tiểu Sát, em thích anh a.

30. Chương 30

— Phải mất bao nhiêu can đảm mới có thể thật sự nói ra lời từ biệt. Thế mà cậu đã để lỡ cơ hội dành cho tôi, tôi không còn cơ hội nữa, chỉ có thể gửi đến cậu lời cáo biệt chưa từng cáo biệt, gửi đến cậu lời thổ lộ chưa từng thổ lộ. —

~~

Cái ngày mà Gia Y nghỉ việc đó, Trác Dật căn điều thuốc ngồi yên lặng trên xe máy, nói với cậu: “Cuối tuần này bọn tớ cùng đi chơi, cậu cũng tới đi, thuận tiện mời cậu ăn cơm.”

Gã nhắc tay lấy điều thuốc ra, hút mạnh hai hơi, lập tức híp mắt phả ra mấy vòng khói.

“Mặt khác, mang cậu đến gặp một người.”

“Ai ?”

“À, là người trong lòng bốn gia.” Trác Dật cười đến đắc ý, “Ngày đó hần cũng tới, bốn gia đây sẽ thổ lộ với hần, cậu tới làm chứng cho tôi a.”

Mấy bằng hữu của Trác Dật, Gia Y đã cùng đi chơi vài lần nên đều biết. Cậu ra vẻ gà mẹ hỏi, “Thiệt hay giả vậy... Ôi chà, là người nào đây ? Tôi đã gặp chưa ?”

“Cậu bớt nhiều chuyện đi, đến là thấy liền.” Trác Dật liếc cậu.

“Nè, vậy kể cho tôi xem, làm sao quen nhau ?” Gia Y câu vai gã.

Trác Dật bị cậu hỏi đến có điểm quẫn bách, bỏ tay cậu ra nói: “... Dù sao cũng quen rồi, làm gì hỏi nhiều vậy, Càng đốc.”

Gia Y nở nụ cười, có lẽ do nghe thấy từ “Càng đốc” hơi thân thuộc.

“Thứ bảy mười chín giờ, ở cái quán ké bên 1924, biết chưa ?”

“Ặc, biết rồi.” Gia Y hỏi tưởng một chút quán ăn kia, “Này chỗ đó đắt tiền lắm nha.”

“Đúng vậy, ông phải thổ lộ mà, sao có thể keo kiệt a.”

Nhìn bộ dáng tự mãn của Trác Dật, Gia Y buồn cười, đánh một cái lên ót gã.

Trác Dật làm bộ như tức giận ném điều thuốc xuống: “Khỉ, cậu đánh tôi hả !” Nói xong liền bay nhanh đuổi theo... Giống như đang trở về làm con nít, truy đuổi đùa giỡn.

Gia Y chạy trong gió lạnh, thỉnh thoảng phản công lại.

Đối với kế hoạch của Trác Dật, cậu hoàn toàn không biết.

Người kia tháo xuống râu chuỗi đã đeo nhiều năm qua, hội tụ hết dũng khí để quyết định chính thức nói lời từ biệt, vất vả đưa hết cả tháng tiền lương vào quán ăn kia... Chỉ vì muốn nói vài lời với một người sắp rời đi.

Thật sự nếu không nói ra bây giờ, hết thầy sẽ không còn kịp nữa.

Loại liều lĩnh như thế này, hao tổn tâm cơ muốn giữ lại như thế này, chỉ vì muốn người đó có thể đồng ý ở bên mình, bạn đã bao giờ thử ?

...

Thứ bảy.

Vốn dĩ chuyến bay đến Thượng Hải của Lâm Cát Cát sẽ đến nơi lúc hai giờ chiều, nhưng vì phương Bắc rét lạnh mưa to mà đáp trễ.

Trong lúc chán chường chờ đợi ở sân bay bên kia, Lâm Cát Cát đã hành lý bên chân gọi cho Gia Y: “Chả biết còn phải đợi tới khi nào a.”

“Kiên nhẫn chờ đi, chắc không để cậu qua đêm ở sân bay đâu. Ha ha.” Nghĩ đến cuộc hẹn buổi tối, Gia Y nói tiếp: “Đúng rồi, tối nay tôi ăn cơm bên ngoài, có khả năng sẽ không tới đón cậu được. Cậu ngoan ngoãn tự kêu xe về đi a.”

“Gia Y... Tôi không có chìa khóa...”

“Cái gì ?”

“Tôi không có mang chìa khóa a... Cậu ăn cơm ở đâu ? Tớ đến đó tìm cậu lấy chìa khóa là được rồi.”

Gia Y nghĩ nghĩ rồi vẫn đầu hàng: Thời tiết lạnh như vậy, cô ấy lại là một cô gái, xách theo mấy túi hành lý lớn nhỏ... “Quên đi, để tớ đi đón cậu. Trước khi cất cánh nhớ nhắn tin một phát.”

“Buổi hẹn của cậu với người ta không có vấn đề gì sao ?”

“À không sao đâu, tôi nói một tiếng là được ấy mà.”

“Ác, thì ra không phải ăn cơm cùng vị bác sĩ Tiểu Sách.”

Gia Y ngăn người, “... Hả ?”

“Đúng vậy a, tôi nói không đúng sao. Nếu mà hẹn Tiểu Sách, cậu mà thèm trông nom tôi sống chết ra sao à.” Từng chữ xuyên tâm.

“Cát Cát chết tiệt, tôi mà...” Định nói “Trọng sắc khinh bạn”, nhưng lời đến bên miệng lại cảm thấy không thích hợp, vì thế sửa miệng: “Tôi mà không nghĩa khí như vậy sao !”

...

Chạng vạng, trời dần đổ mưa, xem ra không muốn đi sân bay đón cô ấy cũng không được.

Đúng 6 giờ, cậu gọi một cuộc đến Trác Dật: “A lô, ngại quá, Cát Cát có một chuyến bay tối nay. Cô ấy không có chìa khóa, bên ngoài trời lại còn mưa, lát nữa tôi phải đến sân bay đón cô ấy rồi...”

Trác Dật chen ngang, vội la lên: “Không sao đâu, muộn một chút cũng chẳng có gì, chờ cậu a.”

“Ừm, tôi có thể không đến được, chuyến bay của cô ấy bây giờ vẫn chưa cất cánh.” Gia Y có vẻ ngượng ngùng, “Này, nói với bọn họ một tiếng giùm tôi, lần sau tôi mời. Các cậu chơi vui về a.”

“...” Trác Dật ở đầu bên kia không nói nên lời. Mới mấy phút trước, gã còn đang nghĩ tới viễn cảnh tối nay, nghĩ đến tim cũng đập thật nhanh, nghĩ đến lòng bàn tay toát hết mồ hôi.

“A đúng rồi, thổ lộ thành công nhé ! Cậu nhất định làm được ! Lần sau nhớ dẫn người đến gặp tớ đó.”

“... Ừ.” Không có cậu, làm thế nào mà thành công được.

“Vậy không còn gì thì tôi cúp.”

“Gia Y.” Đầu bên kia nhẹ giọng gọi một tiếng, dường như muốn nói điều gì.

“Hả ?”

“... Không có gì. Trời mưa, đi đường cẩn thận, tạm biệt.”

“Biết rồi, tạm biệt.”

Còn tưởng rằng, chỉ cần cố gắng sẽ có thể sở hữu được gì đó, nhưng cuối cùng ngay cả một con đường sinh cơ cũng không có.

Chỉ có thể gửi đến cậu lời cáo biệt chưa từng cáo biệt, gửi đến cậu lời thổ lộ chưa từng thổ lộ.

31. Chương 31

— Thì ra yêu chính là khi không gặp mặt sẽ sinh ra nhung nhớ, gặp rồi thì lại luống cuống tay chân. Chỉ cần nơi nào có anh, em đều muốn đến. —

~~

Trưa hôm nay, Gia Y mới từ mặt tiền cửa hàng đi ra, liền nhận được cú điện thoại của Lâm Cát Cát.

“Buổi tối tôi không về ăn cơm được a.”

“Cậu đi đâu ?”

“Thì là, tụ họp bạn bè a.”

Lâm Cát Cát vừa công tác về được ba ngày, mà đây đã là bữa tối thứ ba ở bên ngoài của cô. Gia Y nhú mồm, “Cậu làm gì mà tụ họp nhiều như vậy ?”

Lâm Cát Cát ở đầu bên kia cười, lơ mơ nói hai câu rồi cúp.

Gia Y lắc lắc đầu, cảm thấy Cát Cát hai ngày nay có gì đó kỳ lạ. Cái gì mà hội với chả họp, tối đến vừa về nhà là giam mình trong phòng nấu cháo điện thoại ngay.

Hôm nay là họp bạn cùng lớp, hôm qua là mời đồng nghiệp ăn cơm.

Gia Y nhớ tới cảnh tượng ngày hôm qua, cậu biếng nhác tựa vào cửa phòng cô, nhìn cô đứng trước gương bồn chồn không yên chọn quần áo.

“Ai, cậu nói tôi mặc bộ màu trắng hay là màu cà phê này được hơn ?”

“Màu cà phê đi.”

“Còn màu xám nhạt kia ?”

“... Vậy cái xám nhạt đi.” Gia Y ngược mắt lên trần nhà, “Cát Cát, chỉ là ăn cơm với đồng nghiệp thôi mà, có cần để ý dữ vậy không ?”

“Ồ... Vẫn là màu cà phê đẹp hơn.” Lâm Cát Cát thay áo khoác, đùa nghịch hai lọn tóc quăn thật dài của mình, “Đương nhiên phải chú ý rồi, tôi đây là tôn trọng đối phương mà.”

Nhìn cô xách túi chuẩn bị rời khỏi nhà, Gia Y khoanh tay, ý vị sâu xa nói, “Tôi thấy cậu là đi hẹn hò nhỉ ?”

Lâm Cát Cát quay đầu trừng cậu, trên mặt lại giấu không được ý cười: “Cút, nhiều chuyện nữa đánh chết cậu.”

Gia Y híp mắt cười như con nít, giống như đã ngầm hiểu, khoát tay về phía Lâm Cát Cát, thúc giục cô nhanh đi khỏi.

Lâm Cát Cát làm một động tác khinh bỉ với cậu rồi xách túi đi.

Trên đường về nhà, Gia Y tò mò không biết Cát Cát gặp gỡ lần này là người như thế nào ? Nếu như thật tình đối xử tốt với cô, vậy thì quả thật không thể tốt hơn. Cô ở bên Thái Trí đã phải chịu tổn thương nhiều rồi, nhiều đến mức khó lòng mà đứng dậy một lần nữa. Huống hồ phụ nữ từ nhỏ đã phải nên được thương yêu, dù nhiều hay ít.

...

Lúc Lâm Cát Cát trở về đã là rạng sáng.

Gia Y trong lúc rảnh rỗi nằm trên giường xem phim. Nghe tiếng Lâm Cát Cát trở về, liền lết lết bò xuống giường, tìm chìa khóa ra mở cửa: “Về rồi à ?”

Lâm Cát Cát “Ừ” một tiếng, lại hỏi: “Vẫn chưa ngủ ?”

“Ừ, chiều tôi mới đến cửa hàng xem, buổi sáng cũng không gì làm thì giờ coi phim cũng đâu có gì. Cậu ăn có một bữa cơm mà về trễ như vậy ?”

Lâm Cát Cát hiển nhiên nghe ra cái sự âm dương quái khí trong giọng nói của Gia Y, “Nói chuyện phiếm thôi, nói nhiều lắm...”

“Nè, là ai vậy ?” Gia Y đứng chắn giữa cửa, cười hỏi.

“Sao ? Thì là đồng nghiệp trong công ty a.”

“Tôi là hỏi, anh ta là gì ?” Gia Y nháy nháy cặp mắt vô cùng tò mò của mình, vẻ mặt vô hại.

“Cái gì ?” Làm bộ vô tội hỏi ngược lại. Nhìn đến cái mặt cười giảo hoạt của tên kia, Lâm Cát Cát hắng cổ họng nói: “... Đồng chí Phó Gia Y, yêu cầu cậu lập tức nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh câm miệng trở về phòng ngủ.”

Gia Y vẫn cười cười, “Cậu quả thật là đi hẹn hò ! Người đó ở đâu ra, tại sao quen hả ! Có suất như tôi không ? Ha ha ha... Trong phòng tôi đang mở máy điều hòa đó, muốn vào trong nói chứ ?”

“...”

Lâm Cát Cát cởi chiếc áo khoác thật dày ra, trong ngực ôm một cái gối ngồi xếp bằng trên giường Gia Y.

“Là gặp lúc đi công tác lần này, người Thượng Hải, cũng mới gặp gỡ mấy ngày thôi. Hai mươi chín tuổi, chiều cao ước chừng cỡ 1m80, rất hay nói chuyện mà nói rất hài hước.” Lâm Cát Cát mở miệng nói ra cũng không chút e dè, thoải mái, “Thế nào, còn gì muốn hỏi không ?”

“Quen nhau bằng cách nào ?”

“... Chính là vừa vặn ở cùng khách sạn còn cùng tầng trệt a.”

“Sau đó hai người liền gì gì đó ?”

Lâm Cát Cát quăng một cái xem thường, trong sáng trả lời, “Đương nhiên không có.”

“Vậy sau đó ?”

“Anh ấy xem như đã giúp tôi một ân tình lớn, cho nên tôi mời anh ăn cơm. Sau đó cùng anh đi uống rượu.”

“Rồi hai người liền gì gì kia ?”

Lâm Cát Cát hung tợn, “Không có ! Phó Gia Y đầu của cậu toàn chứa gì đâu không vậy ?”

Gia Y vô tội nháy mắt mấy cái biện hộ cho mình.

“A đúng rồi,” Lâm Cát Cát dường như nhớ tới điều gì, “Anh ấy là bác sĩ của bệnh viện Hoa Thiện...”

Gia Y đáp lại vô cùng tự nhiên: “Đúng vậy a.” Tiểu Sách của cậu chính là làm ở bệnh viện Hoa Thiện. (úi giời đầu em chỉ toàn có chồng mình =]]])

“Tôi đang nói nam nhân của tôi.”

“À, ra là vậy...” Gia Y há miệng cảm thán: Cùng bệnh viện với Tiểu Sách a.

“... Ở khoa cấp cứu.”

“Tiểu Sách cũng ở khoa cấp cứu !” Gia Y xác nhận.

“Bất quá hồi này tôi có hỏi qua ảnh, ảnh nói không biết Tiểu Sách.”

“Ngu ngốc, cậu nói ‘Tiểu Sách’ ai mà biết là đang nói ai a.” Bởi vì Tiểu Sách là tên tôi đặt cho anh ta mà cho nên cũng chỉ có tôi mới được gọi anh ta như thế.

“Đúng rồi, cuối tuần này ảnh nói họp mặt đồng nghiệp muốn dẫn tôi theo, nói giới thiệu cho bạn bè ảnh... Cậu muốn đi không ?”

“Gi ? !” Gia Y hết hồn, “Tôi đi làm gì ! Tôi không đi — !” Lấy tay đoạt cái gối trong ngực Lâm Cát Cát, người như một khinh khí cầu bị xì hơi*, tự nhiên lại thấy ngại ngại. (ý là đang hùng hổ bỗng dưng ỉu xìu xuống)

“Bởi vì không chừng Tiểu Sách cũng sẽ đi a.”

Lý do lý trấu gì đây... Gia Y trong lòng như bị một cái móng vuốt gãi gãi: Tôi có chút muốn đi rồi đó, nếu như đây là lời của Tiểu Sách thì... Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng vẫn hào hùng nói: “Tôi chưa nghe Tiểu Sách nói tới, tôi mới không thêm đi, tôi không muốn mặt dày.”

Lâm Cát Cát lấy tay véo véo mặt cậu, cố ý chọc cậu vui: “Mặt cậu cũng đã dày thế kia rồi, còn sợ dày thêm nữa sao ?”

Gia Y tự có lập trường, đành phải hung hăng ôm chặt cái gối trong lòng.

32. Chương 32

— Anh lúc nào cũng vẻ mặt nghiêm túc, em suýt nữa đã quên, anh bất quá cũng chỉ là người bình thường, lòng ghen tị này kia anh cũng phải có. —

~~

Cứ như là đã có dự cảm từ trước. Lúc nghe Lâm Cát Cát nói bạn trai cô cũng làm ở khoa cấp cứu bệnh viện Hoa Thiện, cậu không hề ngạc nhiên.

Cái gọi là họp mặt đồng nghiệp, kỳ thật là có một bác sĩ phòng cấp cứu sắp đi Anh quốc đào tạo chuyên sâu, cho nên mới tổ chức.

Trước đó Gia Y cũng đã tính toán, có nên hỏi Tiểu Sách một chút không, nếu Tiểu Sách có đi thì không chừng có thể mang cậu theo. Nhưng vừa nghĩ tới Tiểu Sách có thể sẽ phản ứng, Gia Y liền đập tan ý niệm này trong đầu. Rõ ràng đã có Lâm Cát Cát đa mặt dày đi cùng. Chỉ là đến đó nhìn thử một cái thôi, nếu Tiểu Sách không ở đấy thì xoay lưng bỏ người chạy lấy của.

Gia Y rốt cục cũng may mắn được nhìn thấy bạn trai Cát Cát. Anh ta sau khi hết ca thì lái một chiếc Passart tới đón cô. Mái tóc ngắn sạch sẽ vén gọn gàng sau tai, coi như cũng đang hoàng tráng tin, ánh mắt khi cười lên hết như ánh mặt trời. Anh ta vừa mở cửa xuống xe, Gia Y liền nhận ra, người đó là cùng phòng làm việc với Tiểu Sách. Thì ra là anh ta a – Trịnh Dịch Tắc. (ta thích anh này (´`))

“Đây là bạn của em, Phó Gia Y.” Lâm Cát Cát cười giới thiệu với bạn trai mình.

“Chào.” Trịnh Dịch Tắc mặc một đồ Tây, nhìn qua vô cùng lịch lãm. Anh ta vươn tay tự giới thiệu, “Trịnh Dịch Tắc.”

“Xin chào.”

“Chúng ta có phải đã từng gặp nhau không ?” Trịnh Dịch Tắc lại nhìn thoáng qua Gia Y, không nhớ rõ hỏi han.

“A... Tôi là bạn của Tăng Thác.”

Trịnh Dịch Tắc bưng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thế, chúng ta quả thực đã gặp nhau. Cậu thì sao, Tăng Thác có lại đây đón không ? Không bằng chúng ta cùng đi đi.”

Tiểu Sách quả thực cũng có đi, Gia Y nở nụ cười, “Vậy cảm ơn.”

Nam nhân một lần nữa ngồi lại ghế lái, thấp giọng nói với Lâm Cát Cát ở ghế phó lái: “Cát Cát, thắt dây bảo hiểm vào.” Bộ dáng trông rất cẩn thận chu đáo.

Cũng giống như Lâm Cát Cát đã nói, Trịnh Dịch Tắc đích xác rất hay nói, dọc đường đi cứ cười không dứt.

Biết Gia Y cùng Tăng Thác quen biết, vì thế cũng không ngại lôi đề tài về hắc ra đùa.

“Biết không, tất cả mọi người trong khoa cấp cứu đều cảm thấy, nếu Tăng Thác tiểu tử kia mà chơi mặt chược, nhất định có thể mở trúng rất nhiều thẻ trắng đấy. Bởi vì khuôn mặt của cậu ta chính là một cái thẻ trắng a, khí thế rất hợp đúng không ?” (ta chả hiểu mô tê gì về mặt chược, dò wiki xong cũng chả thấy liên quan @@)

Lâm Cát Cát nghe xong cũng cười nhạo, “... Thần kinh.”

“Ôi da không phải, cậu ta thật sự là như vậy mà. Mấy đứa con nít đến khám hơn phân nửa là bị cậu ta dọa khóc.” Nam nhân vừa nói, một bên vừa nhìn biểu tình của Gia Y trong kính chiếu hậu, “Ha ha, cậu đừng để ý nhé.”

Gia Y khoát tay, nói: “À không đâu, ai bảo bộ dáng của anh ta như thế.”

Có lẽ là nghe thấy khẩu âm của Gia Y lúc nói chuyện, Trịnh Dịch Tắc lại thêm một câu: “Cậu là người Hồng Kông ?”

“À là người Thượng Hải.” Vẫn dùng tiếng Thượng Hải sứt sọc nói. Gia Y nhếch môi nở nụ cười, “Cát Cát dạy tôi đó.”

“Gia Y cậu lại nói không đúng chuẩn rồi.” Lâm Cát Cát quay đầu.

Trịnh Dịch Tắc nhếch khóe miệng, cố ý trêu chọc: “Chỉ có trò giỏi chứ không có thầy hay a, nói như thế là không đúng.”

“Ồ, tới rồi.” Nam nhân tắt máy, rút chìa khóa xe ra.

Gia Y xuống xe liền hỏi: “Anh ta đang ở bên trong sao ?”

Trịnh Dịch Tắc cũng không bận tâm, hào phóng đáp: “A đúng vậy, cậu ta tan việc xong thì trực tiếp tới ngay.”

Nơi được đặt là một căn phòng lớn ở một nhà hàng năm sao.

Lúc bọn họ vào, những người ở bàn tròn quả thực đã ngồi hơn phân nửa.

“Chào.” Trịnh Dịch Tắc rốt cục cũng thỏa mãn ý nguyện của các đồng nghiệp, đó là mang bạn gái mới đến giới thiệu, “Đây chính là bạn gái của tôi, Lâm Triết.”

Những người đang ngồi đều hướng mắt về phía Lâm Cát Cát.

“Này, giới thiệu muộn quá nha! Lát nữa phải phạt rượu.” Có người đã đợi không kịp mà trêu chọc Trịnh Dịch Tắc, giống như diễn viên chính hôm nay chính là hắc vậy.

Tăng Thác ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nhìn thấy Gia Y hắc có vẻ hơi giật mình.

“À, còn đây là bạn của Tăng Thác,” Trịnh Dịch Tắc dịch một bước chân, để mọi người có thể nhìn thấy Gia Y phía sau hắc.

Hình như hơi xấu hổ, có lẽ không nên tới đây... Gia Y kiên nhẫn chào hỏi mọi người.

Cậu nhìn đến Trịnh Dịch Tắc dương dương tự đắc hướng cầm về phía Tăng Thác nói: “Này, sao cậu không thêm đi đón hử ?”

Tăng Thác trầm mặc một lát, mới chừa một chỗ ngồi ở bên cạnh, nói với Gia Y: “Lại đây ngồi.”

Bên cạnh có một nữ đồng nghiệp cười rộ lên, nhỏ giọng bàn luận: “Chuyện này là từ khi nào vậy ? Sao một chút phong thanh của không có...”

Đang ngồi ở trong này bình thường đều là những người có quan hệ rất tốt, những chuyện liên quan nhau không cần nói cũng biết rõ.

Gia Y cứng ngắc ngồi xuống bên người Tăng Thác. Nhìn bản mặt nam nhân trưng ra, có chút bất an gọi hần “Tiểu Sách...”

“Trở về nói.” Nam nhân uống ngay một hơi nước trong ly, nói nhỏ một câu như vậy.

Lúc Gia Y còn đang không yên, bỗng nhiên nghe thấy Tăng Thác ghé vào tai mình nhẹ giọng hỏi, “Cô ấy chính là Lâm Cát Cát ?” như là đang lầm bầm.

Không để ý tứ của Tiểu Sách, Gia Y theo bản năng hỏi lại: “Sao cơ ?”

“... Không có gì, tôi tưởng đó là nam.”

“...” Đôi đũa đang gấp đồ ăn của Gia Y ngưng lại tại chỗ, sững sờ hồi lâu, rốt cuộc mới hiểu ra ý nam nhân.

Đúng vậy, cô ấy chính là Lâm Cát Cát.

Chính là Lâm Cát Cát đã nhắn tin chúc em ăn cơm ngon miệng lúc đang đi công tác.

Chính là Lâm Cát Cát mà em đã vờ tỏ ra đáng thương nhờ anh đọc giùm tin nhắn của cô ấy.

Nguyên nhân mà anh xụ mặt vứt điện thoại của em sang một bên, không muốn trả lời tin nhắn thay em, là vì anh hiểu lầm đó là đàn ông sao.

Gia Y đem đồ ăn bỏ vào miệng, cắn chiếc đũa hướng Tiểu Sách nở nụ cười, cười đến hai mắt cũng không thấy đâu.

33. Chương 33

— Say đến mức mơ mơ màng màng, mệt đến nói cũng nói không nổi. Bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo, vừa định mở miệng than trời lạnh, đã được một chiếc khăn quàng cổ ấm áp vây quanh. Từ từ nhắm lại hai mắt tựa vào vai hần, hai tay vô lực buông thõng, nhưng không một chút sợ hãi sẽ bị ngã. —

~~

Mọi người ăn xong thì cùng nhau đi KTV.

Lúc này người cầm micro đang hát, chơi xúc xắc nào chơi xúc xắc*, tam quốc sát nào tam quốc sát*, mọi người trong phòng đều cười ầm lên. (... em xin kiếu, không hiểu cái chi)

Rồi cùng nhau uống rượu hoặc nước hoa quả các loại, vô cùng náo nhiệt.

Tăng Thác không tài nào thích nổi loại không khí này. Nếu chỉ là uống rượu, vậy còn được. Chứ còn ca hát quậy phá này kia, hần hoàn toàn không thể tham gia.

Nghe thấy nhạc dạo một ca khúc nào đó, có người hô lên: “Bài này của ai a ?”

Cái người “Tam quốc sát” là Trương Mân của khoa chính hình lên tiếng, “Ấy của tôi của tôi ! Hát giúp tôi một đoạn đi, từ từ đã.”

Người ngồi gần đầu máy hát nhìn Tăng Thác vừa uống rượu xong, hỏi: “Nè, Tăng Thác, muốn tham gia không ?”

Trương Mân với đôi tai mình mẫn sắc bén quay đầu qua, ném bài trên tay xuống, “Cậu ta hát hả ! ? Tôi không chơi không chơi nữa !” (đánh bài í)

Trong nhóm bằng hữu ai mà không biết Tăng Thác không thích hát, cùng ra ngoài đi chơi mấy lần mà hắn chưa từng hát lần nào. Chuyện đó đã sớm trở thành thói quen rồi, cũng giống như hắn đã quen mỗi ngày đều phải rửa tay thật nhiều lần ấy.

Tăng Thác liếc Trương Mân một cái, không cần nói gì cũng đủ thấy trên mặt viết một chữ “Cút” thật to.

“A, là của Đảo* ?... Để tôi để tôi, tôi hát cho !” Gia Y không biết từ chỗ nào chui ra. Lúc Tăng Thác chú ý tới cậu, người này đã cầm lên micro. Vừa rồi không biết là trốn trong góc nào uống bia, mà bây giờ mặt đỏ hết cả lên. (Đảo là nhóm nhạc nổi tiếng trong bối cảnh của các bộ truyện liên quan, nằm trong bộ Thiêu quang đảo tự)

“Cho tôi một chút ánh lửa, tôi sẽ thiêu đốt cho người thấy... Người gọi tôi một tiếng, trong mắt đọng đầy yêu thương...”

Không ngờ, hát cũng không tệ lắm.

Lâm Cát Cát nghe mà ngứa ngáy trong lòng, rút cục ngồi không yên nữa, lấy thêm một cái micro cùng song ca với Gia Y.

Hát xong, mọi người đều vỗ tay khen hay.

Hay người lại kẻ xướng người họa hát thêm bài «Rock U». Tăng Thác ngồi trên salon một bên lẳng lẳng xem. Lâm Cát Cát dường như uống nhiều quá, cuối cùng đương lúc cao hứng mà đứng lên bàn luận. Cô tính tình ngay thẳng không ngại ngùng, Tăng Thác cũng đã nghe qua, bởi vì đó chính là điểm đã hấp dẫn Trịnh Dịch Tắc.

Gia Y hát xong, giữa tràng vỗ tay ầm ầm nhìn Tăng Thác, híp mắt cười ‘hắc hắc’, “Tiểu Sách...”

Ngồi xuống bên người Tiểu Sách, một hơi uống hết lượng rượu còn lại trong ly, chợt nghe nam nhân nói, “Uống ít một chút.” Hắn cũng không bận tâm. Nếu thật sự say cũng tốt. Hắn nhìn phía bên kia Trịnh Dịch Tắc diu Lâm Cát Cát đến trên ghế salon. Cô nàng nghiêm nhiên đã say bí tỉ rồi, bên tai chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng nhạc cùng tiếng người ồn ào thôi.

Không biết đã là lần thứ mấy cậu tự rót rượu cho mình, Tăng Thác đột ngột giữ chặt cánh tay Gia Y lại, “Không thêm nước trái cây ?” Nãy giờ uống nhiều ly như vậy, mà đều không pha thêm nước chanh ! ?

Gia Y lắc lắc đầu, “...Ừm ?”

Tăng Thác không nói gì bĩu môi, trách không được uống đến mặt mày đỏ bừng.

Gia Y ra vẻ không hiểu, cau mày duỗi tay về phía bàn định lấy. Lúc này chợt nghe nam nhân bên cạnh thấp giọng la, “Không được uống liền.”

Gia Y không thèm để ý, mới vừa cầm lấy cái ly muốn uống, lại bỗng nghe nam nhân hung tợn mắng: “Có nghe tôi nói không.”

Đáng thương hề hề quay đầu lại, nhìn đến khuôn mặt hung thần ác sát của Tăng Thác. “Tiểu Sách...” Ý đồ nhỏ giọng muốn cầu tình, thế nhưng nam nhân lại không hề để ý tới, giọng điệu bình tĩnh cảnh báo: “Phó Gia Y !”

... Cái tay cầm ly ngoan ngoãn đưa về trước bàn, thả xuống lại.

Dưới ánh sáng mập mờ, Tăng Thác âm thầm có chút đắc ý.

Người nọ dịu ngoan như một con thú nhỏ, mặt người ngã vào trên sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

...

Rạng sáng hai giờ, trận cuồng hoan mới coi như hoàn toàn chấm dứt.

Suốt mấy tiếng liền, Gia Y gần như chỉ toàn ngủ trên sô pha. Có lẽ là vì ảnh hưởng của chất cồn, cho nên ngủ rất ngon giấc. Tăng Thác đứng trước mặt cậu, đá đá gọi, “Phó Gia Y.”

“...”

“Phó Gia Y, tỉnh tỉnh.”

“...”

“Chắc.” Uống với chả không uống, cho em uống. Cho em uống mà không thêm thêm nước chanh.

Tăng Thác nhìn Trịnh Dịch Tắc ôm Lâm Cát Cát nghiêng nghiêng ngả ngả đi tới, vừa định mở miệng bảo Trịnh Dịch Tắc lái xe đem cái tên “đầu lĩnh tai họa” Gia Y này về nhà, chợt nghe Trịnh Dịch Tắc mở miệng trước: “Này, cậu trông chừng phó Gia Y đi, tôi mang Cát Cát trở về.” Cười đến vẻ mặt quý dị.

Mang về ? Tăng Thác cứng ngắc một hồi, mới hiểu được ý Trịnh Dịch Tắc.

Hắn nhú mày, không nói gì.

Chờ đến khi tất cả mọi người đã đi hết, Gia Y vẫn còn nằm dài trên ghế sô pha của KTV.

Nam nhân từ trước đến nay không hề có kiên nhẫn, cũng sẽ không diễn trò ôn nhu dịu dàng. Đối mặt với Gia Y trước mắt, hắn tựa hồ đã không còn biện pháp.

“Này, phó Gia Y !” Chỉ có thể lớn tiếng gọi cậu. Sau khi gọi mãi mà không có tác dụng, hắn nhìn quanh trái phải, đành phải tiến lên ôm lấy vai cậu, dịu cậu đứng vững.

Đáng tiếc đôi chân sau khi nhuộm rượu kia dường như không còn chút lực, nhuyễn như một đồng bùn.

Tăng Thác vừa nghiêng mặt là có thể ngửi thấy cái mùi say rượu nồng đậm trên người cậu. Hắn cắn chặt môi, mất kiên nhẫn cảnh báo cái người đang say khướt: “Phó Gia Y, đứng vững. Cậu mà còn như vậy tôi sẽ bỏ cậu lại chỗ này đấy.”

Người trên vai giống như nghe lời, sau một hồi nháo loạn rớt cuộc cũng chịu an phận.

Kéo nửa ngày, mới kéo Gia Y ra được tới ngoài đường.

Rạng sáng mùa đông lạnh đến kỳ dị, hắn đứng bên lề đường đón xe.

Gió lạnh thổi qua, hắn thấy người trên vai hai má hồng lên, theo thói quen oán giận “Chắc” một tiếng, rồi kéo chiếc khăn quàng bằng lông của mình xuống, quấn hai vòng quanh cổ người kia.

34. Chương 34

— Tôi bỗng nhiên cảm thấy, có người nhìn qua thì lạnh lùng, lúc trêu cợt hiểm khi mới có thể thấy được vẻ khản trương trong ánh, tôi thích anh như vậy. Bởi vì những lúc đó, tôi mới có thể tự nói với mình, rằng anh có lẽ cũng thích tôi. —

~~

Cái người nửa tỉnh nửa say kia ngồi xổm trước bồn cầu trong buồng vệ sinh nhà Tăng Thác nôn mửa liên tục, hắn bắt đầu nhận ra, việc hảo tâm mang một con sâu rượu về nhà là một quyết định sai lầm cỡ nào.

“Phó Gia Y, trước khi nôn sạch sẽ thì đừng hòng bước ra có nghe không.” Đừng có biến nhà tôi thành một bãi bê bết.

Tăng Thác đứng ở cửa phòng vệ sinh nhìn cậu. Từ sau lưng nhìn tới, Gia Y gầy đến xương vai cũng muốn lộ ra.

Nam nhân đỡ trán, dường như đang nghĩ gì đó. Cuối cùng vẫn mất kiên nhẫn tiêu sái đi vào. Hứng một thau một nước ấm, sau đó ngồi xổm xuống kéo người kia lại.

Lấy khăn nhúng vào nước rồi vắt khô lau mặt người ta, dịu dàng. Hình như đã thanh tỉnh lại phần nào.

Gia Y trợn nữa con mắt nhìn hần, Tăng Thác lấy khăn mặt lau thêm một lần nữa, hỏi: “Đầu óc tỉnh táo chưa.” Gia Y vừa định quay đầu đi, lại bị nam nhân một câu quát trở về, “Quay lại.” Không kêu em động em động cái gì.

Độ ẩm từ khăn mặt lại truyền đến. Hai má, cái trán, thậm chí là lỗ tai, đều được lau rửa cẩn thận.

Sự cẩn thận chu đáo này, cũng giống như lúc nam nhân rửa chén vậy, một lần là không đủ. Ngay cả mình cũng bị anh ta coi như một món đồ mà tỉ mỉ chăm sóc.

Nghĩ đến đây, Gia Y liền ngậy ngốc bật cười.

“Phó Gia Y, cậu lập tức đi tắm cho tôi, thay bộ đồ dơ bẩn này ra đi.”

“...” Người này còn đang chờ người, hoàn toàn đắm chìm trong tư tưởng của mình.

“Phó – Gia – Y –” Nam nhân cố ý nâng cao âm điệu lên gọi cậu.

“... Ác.”

Từ trong tay nam nhân nhận lấy quần áo, cũng không thèm xem thử liền thuận tay đóng cửa.

Bồn tắm nhà Tăng Thác là một kiểu bồn tắm mang phong cách cổ. Tuy không lớn nhưng nhìn qua rất ấn tượng.

Gia Y thuần thục cởi bỏ quần áo bẩn trên người khiến cậu chán ghét, nhảy vào bồn tắm ngâm. Cậu không có say, chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Nhớ tới vừa rồi ở KTV nam nhân ôm cậu vào trong ngực, liền bất giác cao hứng. Cậu nghe rõ từng câu Tăng Thác nói, nhưng mệt quá nên lười trả lời thôi. Mà thực ra thì, nếu không giả bộ say mềm, nam nhân chắc chắn sẽ không trông nom cậu. Tuy bộ dáng lúc quát cậu của nam nhân rất đáng sợ, nhưng là... Gia Y nghĩ nghĩ, rồi lại cười “he he”...

Tăng Thác giờ phút này đang đứng trong bếp trầm mặc uống nước.

Trong đầu hần đang mừng tượng ra tất cả tình huống xấu nhất có thể phát sinh. Sớm biết vậy đã không mang tên kia về nhà, đã thế còn để em ấy đi tắm rửa... Phòng tắm chắc bị em ấy phá be bét hết rồi đi ? Bồn cầu phải rửa lại một lần, sàn nhà phải lau lại một lần, bồn rửa tay cũng phải... Cái chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế khiến hần thật khó chịu, nhưng vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc ly sứ người nọ mới mua cho hần.

Tâm Tăng Thác trầm xuống.

Hần lấy cái ly kia ra khỏi hộp quan sát một lượt, rồi cất trở vào. Cầm hộp đi vào phòng ngủ, nhét vào trong ngăn tủ ở dưới cùng.

Từ lúc trở về hệ thống lò sưởi đã được bật lên, khiến căn phòng trở nên ấm áp vô cùng.

Bên chân Tăng Thác còn đang để một lọ cồn cùng mấy túi đồ để làm vệ sinh, chuẩn bị chờ Gia Y đi ra thì vào tổng vệ sinh ngay. Nhưng đợi thật lâu, đến mức độ ẩm trong phòng cũng dần trở nên khô nóng.

Tăng Thác đi qua, gõ cửa phòng tắm: “Này.”

Không ai trả lời. Hần “Sách” một tiếng, phiên toái hỏi: “Phó Gia Y, cậu có sao không.”

“Phó Gia Y, lên tiếng đi. Có nghe hay không.” Cái này đã là ngữ khí của “tối hậu thư” ngày thường rồi. Mỗi lần Gia Y nghe thấy khẩu khí của hần như vậy là sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lần này lại không có.

Nam sưng sốt một lát, tông cửa phòng tắm vọt vào.

Hơi nóng trong phòng tắm bốc lên, chỉ thấy người kia nghiêng đầu, tựa vào thành bồn tắm. Thân mình ngâm trong dòng nước ấm, không có động tĩnh gì.

“Phó Gia Y !” Tăng Thác vội vàng đi tới lay cậu, “Này Phó Gia Y !... Chết tiệt !” Nam nhân mắng một câu. Hắn cho tới bây giờ rất ít khi chửi tục, cũng giống như cái tính khiết phích trong tính cách của hắn vậy. (ý là không chỉ ghét sự dơ bẩn bên ngoài mà còn ghét sự dơ bẩn trong cách hành xử)

Ngay lúc Tăng Thác định nâng cậu lên tiến hành hô hấp nhân tạo, Gia Y mơ màng mở to mắt, kinh ngạc nhìn hắn: “Ủm ? Tiểu Sách ?”

Động tác của nam nhân đông cứng lại, chưa đến hai giây, hắn rút tay trở về, trừng mắt mắng cậu: “

Thế nhưng người kia không biết rốt cuộc là chưa tỉnh ngủ hay là còn say, miệng bĩu bĩu than thở, “Tiểu Sách anh làm gì lớn tiếng như vậy...”

Thấy người kia còn đang ngâm mình trong bồn tắm, Tăng Thác không kiên nhẫn khoanh tay lại: “Đứng lên.”

“ ... ”

Nhìn thấy cái người trong bồn tắm vẫn không thềm nhúc nhích mở hai mắt nhìn hắn, Tăng Thác lại lên tiếng: “Cậu rúc trong bồn tắm làm gì chứ, cử động đi a.”

“... Anh định đứng ở đây sao ?” Đầu quả thật còn hơi choáng váng. Gia Y híp mắt, chỉ biết ngơ ngác đặt câu hỏi.

Mặt Tăng Thác hơi cứng ngắc rồi thôi, hắn nhìn chằm chằm cái đầu đang tựa nghiêng vào thành bồn, đành hết cách mà đi ra đóng cửa lại giúp cậu.

Ngượng ngùng ? Cũng không phải là chưa từng thấy.

Tăng Thác bất đắc dĩ nhún vai, chợt cảm thấy tên kia thật đáng yêu.

35. Chương 35

— Có lẽ trong mắt anh, tôi giống như một con quỷ nhỏ dựa vào chất cồn mà trở nên can đảm. Tiểu Sách, nếu em nói mình không say, anh có trách em không... ? —

~~

Thật sự là hết cách với người này, vừa ăn xong thì lại ngủ.

Lúc mặc bộ đồ ngủ không hợp người kia đi ra, vẻ mặt đó rõ ràng là vẫn còn say rượu chưa tỉnh.

Tóc mới gội xong, nước rơi lộp độp trên sàn nhà.

Tăng Thác nhìn mấy giọt nước trên sàn, nhẫn nại nói: “Làm khô tóc đi.”

Gia Y nghe xong, ngu ngơ gật gật đầu, rồi lại ngoan ngoãn quay về phòng vệ sinh.

Tăng Thác ngồi trên ghế salon, nghe tiếng máy sấy ồ ồ vang lên bên trong, nghĩ thầm, người này bản tính cũng được, uống rượu vào không ồn ào nháo loạn, vẫn là đáng vẻ dễ bảo.

Say khi Gia Y sấy khô tóc xong đi ra, Tăng Thác không nói hai lời cầm cây lau nhà vào nhà vệ sinh.

Lau dọn sạch sẽ rồi, hắn rút cục cũng được thư thả mà đi tắm một phen. Sau khi đi ra nhìn vào phòng khách không thấy ai, cánh cửa phòng kế bên phòng mình đóng kín, nghe không ra bất kỳ động tĩnh nào – ngủ rồi ? Nếu đã say thành như vậy, tối nay tạm thời cũng chỉ đành để em ấy ngủ lại một đêm. Tăng Thác đến mở cửa phòng ngủ của mình, bước vào, nhưng không ngờ cái tên kia lại đang giang người thành một chữ “Đại” mà ngủ khò trên giường mình ! Bản tính khiết phích cực kì miễn cảm của hắn lập tức trỗi dậy.

Hắn tức giận trừng to hai mắt, rồi chợt ý thức được, người nọ đang ngủ thì làm sao thấy được biểu tình của mình.

Vì thế chỉ có thể đi đến bên giường, hắng hắng cổ họng nói: “Phó Gia Y, đứng lên.”

Người kia vẫn chỉ lo khò khò ngủ như chết, hoàn toàn nghe không thấy cảnh cáo của hắn.

“Phó Gia Y !” Cau mày nâng chân lên đập một nhẹ một cước vào cái bụng nhỏ người kia.

Người kia vẫn bất động.

“Sách.” Hắn không thèm đoái hoài nữa, nặng nề mà thở dài... Ít ra cũng phải ngủ trong chăn a, cứ nhiên cũng không sợ lạnh.

Mất hết cả hứng, rút tấm chăn dưới người Gia Y ra, nhả nài nằm xuống bên cạnh cậu, lấy chăn đắp cho mình đàng hoàng, liếc mắt nhìn con lợn chết bên cạnh, nghĩ thầm: Cho em không đắp chăn, bị đông chết đi rồi biết.

Hắn vươn tay tắt đèn ngủ đầu giường, thoải mái nằm xuống.

Mặc dù Gia Y đang nằm trên nửa phần còn lại của tấm chăn mà ngủ, nhưng phải ngủ cạnh một người khác, vẫn khiến Tăng Thác cảm thấy không được thoải mái. Hắn trằn trọc mấy lần, nghiêng người đi, quay lưng về phía Gia Y, nhắm mắt lại.

Có điều nằm một hồi, cơn buồn ngủ vẫn không ập tới, lại cảm giác thấy người sau lưng nhanh nhẩu một cái chui tọt vào trong chăn. Tăng Thác mặt nhăn mày nhíu, vừa xoay đầu lại định xem, đã bị đoạt trước một bước ôm chặt lấy cổ từ phía sau. Động tác thành linh xảy ra này làm cho hắn thật hoảng sợ. Hắn theo bản năng bỏ cánh tay trên cổ mình ra, xoay người lại vừa định mắng to, liền đụng phải cặp mắt nửa mở nửa nhắm kia, cặp mắt trong đêm đen sáng long lanh, vô cùng gợi tình.

Gia Y rúc mặt vào ngực hắn cọ cọ, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Tiểu Sách, lạnh...” Mùi còn nồng đậm trước đó đã biến mất, chỉ còn lại hương bạc hà nhẹ nhàng thanh mát của sữa tắm.

“Này, Phó Gia Y !” Bị một người nằm thấp hơn mình ôm chặt lấy, Tăng Thác nhất thời cũng không biết làm sao, chỉ có thể bình ổn cổ họng che giấu: “Lo ngủ đi.”

Ai ngờ người trong ngực giờ phút này không thèm nghe lời, cọ hai cái vẫn chưa thỏa mãn, nghiêng đầu... ra tay với cái cổ của Tăng Thác, nhưng cũng chỉ là hôn hôn nhẹ, lung tung không có trật tự nhất định. Hai cơ thể gần kề, chỉ cần động đẩy một chút là đã dán chặt vào nhau. Miệng lại còn thủ thủ, quả thực là một kẻ đang say, nói: “Tiểu Sách... ưm... muốn...”

Toàn bộ động tác của Tăng Thác đồng loạt ngừng lại. Cùng là nam nhân, đối với cái thứ đã nổi lên phản ứng đang kề sát vào mình, hắn không thể không rõ ràng hơn – Cứ nhiên, đã cương rồi.

Có lẽ là cảm nhận được dự vọng của mình đối với nam nhân trước mắt, mặt Gia Y liền nóng như bị thiêu, cũng may đang tắt đèn nên không thấy rõ được. Cậu không phải vì đầu óc không tỉnh táo mà ngủ trên giường Tiểu Sách ; cậu cũng không phải vì đầu óc không tỉnh táo mới ôm lấy Tiểu Sách. Cậu hiện giờ rất thanh tỉnh. Chẳng qua là Tiểu Sách cảm thấy cậu say thôi. Như vậy cũng tốt, cứ cho là cậu say đi.

Cậu mạnh mẽ hôn lên cổ Tăng Thác, sau đó bật dậy, trực tiếp ngồi lên trên người hắn.

Hạ thân của mình đã cương lên, phảng phất cọ vào dự vọng vẫn chưa có phản ứng của Tiểu Sách, khiêu khích từ bên ngoài. Gia Y nhìn Tiểu Sách nằm bên dưới mang biểu tình hơi giật mình, si ngốc nở nụ cười. Cậu cởi cúc áo của mình ra, từng cái từng cái, cho đến khi cởi xong hắn bộ đồ trên người ra. Cậu không thể biết được bản thân trong lúc đó có bao nhiêu gợi cảm.

Tiểu Sách nằm bên dưới không nói gì, chỉ mang vẻ mặt hơi nhả nài.

Gia Y dường như có thể nhìn xuyên thấu vào tròng mắt đen láy của hắn, nhìn đến bản thân đang trần trụi bên trong. Cậu híp mắt, ngu ngơ cười, cúi người hôn nam nhân, từ ngực cho đến xương quai xanh, từ xương quai xanh cho đến hầu kết. Lúc ân cần chăm sóc nơi lỗ tai, hình như nghe thấy Tiểu Sách nghiêng đầu thở dốc một tiếng. Đến lúc hôn môi, Gia Y hơi do dự. Cậu biết Tiểu Sách không thích hôn môi, hoặc là, không thích cùng người mình không yêu hôn. Nhưng cậu vẫn hôn xuống, thật cẩn thận, nghĩ thầm, nếu bị đẩy ra cũng không vấn đề gì. Bởi vì, mình chỉ là đang say rượu mà thôi.

Hôn được một lát, ngoài ý muốn không bị Tiểu Sách đẩy ra, Gia Y càng mãnh liệt hôn tiếp, đầu lưỡi cả gan tiến vào trong miệng Tiểu Sách.

Đang lúc hôn sâu, cảm giác như có cánh tay khoát lên hông mình, thỉnh thoảng còn vuốt ve qua lại, nhất thời khiến cậu khản trương, đưa tay sờ xuống bên dưới của Tiểu Sách, đụng đến dục vọng đã bùng bùng phần chân kia, so với của mình còn giống “tên đã trên đây” hơn, liền cảm thấy khó chịu.

Gia Y cả người dựa trên mình Tăng Thác, tay còn đang cầm dục vọng của nam nhân, ma xát lên xuống vài cái, ở bên tai nam nhân vô cùng thân mật lên tiếng: “... Tiểu Sách, có muốn tôi không?” Trong mắt Tăng Thác, cậu tựa như một con quỷ nhỏ nhờ vào chất cồn mà trở nên can đảm, dùng hết mọi khả năng để khiêu khích lực nhấn nạy của mình, vành tai tóc mai chạm vào nhau mà thấp giọng câu dẫn: “... Cho anh đi vào đây...”

36. Chương 36

— Khi anh đi vào, tôi chỉ cảm nhận được sự hưng phấn không diễn tả được. Ban đầu tất nhiên không tránh khỏi bị đau, nhưng sau đó tốt lắm. Có lẽ yêu chính là như vậy, trước hết là đau đớn, sau đó mới có thể dần tốt hơn. —

~~

Lời nói khiêu khích nóng ầm phả bên tai từng câu lại từng câu, Tăng Thác vẫn nằm yên bất động rốt cục cũng nhịn không được, xoay người ngồi dậy áp lên cậu.

Đã hoàn toàn không còn để ý tới nguyên nhân hậu quả nữa, trong đầu chỉ còn biết để dục vọng nóng cháy chi phối, truy đuổi sự khoái hoạt nguyên thủy.

Lập tức bị Gia Y bên dưới không thèm bận tâm, hai tay ôm lấy cổ Tăng Thác. Hai chân vừa tách ra, Tăng Thác liền nhân cơ hội tiến vào.

Không hiểu sao, lúc bị liếm vào ngực luôn rất có khoái cảm. Gia Y nói không nên lời, chỉ có thể rên rỉ thở dốc. Đối với việc đó, Tăng Thác cũng không phát hiện. Cũng giống lần ân ái trước đó, chỉ cần chạm vào đầu vú của cậu, cậu liền run rẩy cả người. Cho đến khi đầu vú bị mút đến hơi phát đau, mới kháng nghị: “... A, anh... Đừng cứ lộn chỗ đó mãi a...”

Em chẳng phải cũng thích sao. Tăng Thác nhìn cậu một cái, nhưng không mở miệng. Chỉ mang theo con người vẫn lạnh băng nhưng đã nhuộm màu dục vọng mà nhìn, Gia Y nhìn mà nhất thời thất thần.

Kéo quần Gia Y xuống, Tăng Thác cầm lấy tính khí đã ngóc đầu của cậu. Ngón tay ôn nhu trên dưới vuốt ve, thỉnh thoảng lại lướt qua linh khẩu đã ướt át của cậu. Bàn tay vuốt ve lúc nhanh lúc chậm, nhìn người dưới thân bị mình khiêu khích đến sắp chịu không nổi, nghĩ đến cậu là vì mình mới trở thành như vậy, một cảm giác kỳ lạ liền nhanh chóng tràn lan.

Ngón tay đang sờ soạn mông Gia Y tiến vào cửa huyệt nhỏ nhỏ kia, dùng một ít gel bôi trơn nên không tổn mấy sức đã đi vào. Hai tay trước sau gần như hoạt động cùng một tần suất kích thích người dưới thân.

Gia Y vốn đã sắp đến, bị hấn kích thích như vậy, suýt nữa lập tức bắn ra.

“Ách... Ừ... Tiểu Sách, Tiểu Sách...” Cứ như muốn nói mà nói không rõ, chỉ biết gắt gao giữ lấy ra giường, gọi tên nam nhân, “Đủ, đủ rồi...”

Có lẽ là nghĩ tới “áo mưa” lần trước bị dính máu, cho nên Tăng Thác mới chậm rãi khuếch trương giúp cậu. Cho nên hiện giờ, sự kiên nhẫn là thứ hẳn không hề thiếu.

Gia Y ngửa đầu há miệng thở dốc, hai cái đùi đã bắt tri bắt giác khoác lên hông Tăng Thác. Đôi mắt ngập nước của cậu nhìn Tăng Thác, có chút không đợi được nữa: “... Đủ rồi, tiến vào... Nhanh lên...” Người cậu dẫn trước rõ ràng chính là mình, rồi lại cũng là người buông vũ khí đầu hàng trước.

Tăng Thác ngồi quỳ trên giường, cắn xé vỏ “áo mưa”, chỉ là một động tác nhỏ thế mà lại phá lệ gợi cảm.

Lúc để thứ nóng như lửa kia lên cửa huyết, Gia Y không khỏi nuốt một ngụm nước miếng. Ký ức đau đớn lần trước vẫn còn tồn tại, thế nhưng mình lại không chịu yên, còn liều mạng muốn ôm nam nhân này.

Là yêu sao ? – Chính là thứ có thể khiến con người ta từ nhất gan mà trở nên dửng dưng.

Nam nhân từng chút từng chút tiến vào, cứ nhiên lại không đau như lần trước. Gia Y ôm chặt lưng Tiểu Sách, nâng hạ thân lên chút để thứ lửa nóng kia càng dễ dàng đi vào hơn.

Phần eo bắt đầu đông đưa, lúc nông lúc sâu, Gia Y từ từ nhắm hai mắt lại, vặn vẹo vòng eo nhiệt tình hòa theo. Từng trận từng trận khoái cảm khiến đau đớn giảm bớt, chỉ còn khiến người ta biết run rẩy. Lúc vô tình xiết chặt nơi dưới kia lại, chợt nghe thấy Tiểu Sách nhin không được mà rên rỉ, sáng khoái nheo lại hai mắt.

Gia Y một bên bị thúc đẩy chịu muốn không nổi, một bên còn muốn mở miệng nói chuyện, “... A ưm... Thoải mái không ? Tiểu Sách... Anh có thoải mái không...”

Bị em kẹp chặt như vậy, ai mà không thoải mái. Cũng không biết học được từ đâu.

Tăng Thác ngoài miệng vẫn trầm mặc như trước, nhưng dưới thân cũng nhin không được đẩy nhanh tốc độ.

Lúc sắp bị khoái cảm bao phủ toàn bộ, Gia Y nhận ra một chân của mình bị khiêng lên vai, nơi mẫn cảm càng bị va chạm sâu thêm, ngay cả nơi giữa chân cũng được Tiểu Sách an ủi. Sắp đến cao trào, ngoại trừ không thể kìm nén tiếng rên, cũng chỉ còn biết gọi tên Tăng Thác.

“Tiểu Sách, Tiểu Sách... Sắp tới...”

Cái người sắp đạt cao trào hai mắt đã ướt ướt. Theo tốc độ ra vào mãnh liệt, Gia Y cuối cùng cũng run rẩy bất tỉnh. Ở chỗ sâu bên trong kịch liệt co rút cũng đồng thời khiến Tăng Thác đạt tới cực lạc.

Tăng Thác thở hồng hộc, cởi “áo mưa” xuống bỏ một chiếc khăn. Hẳn khi nào thì chú ý như vậy.

Vừa mới nằm xuống, Gia Y lại tiến lại gần hôn lên tai hắn.

Dùng tay không dò xét xuống phía dưới, đụng đến thứ vừa mềm nhũn xuống. Thế nhưng thứ kia chỉ vừa bị khiêu khích mấy cái đã lấy lại tỉnh thần ngay. Tăng Thác muốn đẩy cậu ra, rồi lại bị Gia Y nắm lấy. Người nọ còn thật sự ngồi lên ngang hông hắn, ngậy ngốc cười, “Thêm lần nữa được không ?”

Bị nhìn như vậy, quả thật là rất ngại. Nhưng Gia Y vẫn đỏ mặt làm.

Ngồi xuống dọc vụng đã cương của nam nhân, tiến vào thật sâu, Gia Y nhin không được ngửa đầu thở dốc. Mà Tăng Thác thì tựa vào đầu giường, nhìn thẳng chăm chú vào cậu, không hề nhúc nhích.

“Anh đừng có nhìn tôi...” Mặt đỏ đến mức sắp nhỏ máu.

“Không thích sao.” Bị tôi nhìn như vậy, em thấy không thích ?

Gia Y khẽ cắn môi, tự mình hoạt động. Cậu không biết mình phải làm thế nào mới có thể mang lại khoái cảm lớn nhất cho Tiểu Sách, toàn bộ đều dựa vào chính mình. Cao thấp đông đưa thất lưng giống như sóng nước, phiếm tình đông đưa, Tăng Thác nhìn mà nhất thời cảm thấy yết hầu khô khan, quên luôn cả việc mang “áo mưa”.

Lúc đạt cao trào, cậu thực bất ngờ.

Cậu có thể rõ ràng cảm nhận được hình dạng cái thứ của Tăng Thác phù hợp với mình bao nhiêu.

Thế xác được lấp đầy. Tinh thần cũng sẽ như thế.

37. Chương 37

— Một ý niệm dần bành trướng, muốn được yêu anh, cũng như muốn được thật sự ở bên cạnh anh, không cần phải ở trong mộng tưởng của mình nữa. —

Khi Gia Y tỉnh lại, trên giường chỉ còn mình cậu. Cậu mở cửa, ra khỏi phòng, nhìn thấy Tiểu Sách đang ngồi trong phòng khách uống trà. Nam nhân hiển nhiên cũng nhìn thấy cậu, nhưng không nói gì.

Gia Y đi đến, hai tay bắt chéo sau lưng, bỗng dừng tỏ ra quy củ: “... Buổi sáng tốt lành.”

“Sớm.” Tăng Thác lật trang báo trên tay, tiếp tục xem.

“Cái kia, ngày hôm qua... Cảm ơn.” Nói xong mới cảm thấy có chút kỳ quái, vội bổ sung một câu: “Ý tôi là, tôi đã say quá mức, cảm ơn anh đã chiếu cố...”

Tăng Thác cũng không ngẩng đầu lên nhìn cậu, chỉ nói: “Biết là tốt rồi.”

“Còn có, thực xin lỗi... Trong lúc mơ hồ, đã leo lên giường anh.”

“Khụ khụ — !” Tăng Thác bị sắc một ngụm trà, ho lên. Nghĩ thầm, cảm thấy thú vị: mơ hồ leo lên giường tôi, nói vậy là ý gì? Hắn miễn cưỡng nhịn xuống không cười ra miệng, nghiêm trang nói: “Quên đi, không trách cậu.”

“Còn có... Đã làm dơ nhà anh...”

“Phó Gia Y, còn dám dong dài xem.” Gia Y còn chưa dứt lời đã bị Tăng Thác một câu cắt ngang: “Đánh răng đi.”

“Ặc, được.” Xem bộ dáng nam nhân không một chút muốn tranh luận, Gia Y cũng nhẹ nhàng thở ra, thí diện thí diện đi vào phòng vệ sinh đánh răng. Thế nhưng, vừa chạy thất lưng lại đặc biệt lên cơn.

Càng ngày càng gần đến cuối năm, quan hệ của cậu với Tiểu Sách so với trước kia đã có chút tiến triển. Gia Y nhìn mình trong gương, chà chà răng, cao hứng huyết gió mấy điệu.

Cậu nghe thấy Tiểu Sách trong phòng khách nhận một cuộc điện thoại, hình như là từ bệnh viện gọi tới.

Quả nhiên, không lâu sau chợt nghe thấy tiếng Tăng Thác từ bên ngoài truyền vào: “Tôi phải vào bệnh viện một chuyến, không đủ nhân lực.”

Gia Y miệng còn đang ngâm bàn chải, một miệng đầy bọt chạy ra, gật đầu với Tiểu Sách.

“Trong tủ lạnh có đồ ăn.” Tăng Thác khoác chiếc ba-đờ-xuy vào, chỉ chỉ mớ bọt trong miệng Gia Y, “Đi vào súc sạch sẽ ngay !” Khẩu khí tuy là nghiêm túc, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, Gia Y không hiểu sao lại cảm thấy thật vui vẻ.

Nhanh chóng trở lại phòng vệ sinh, súc miệng sạch sẽ xong, đuổi theo trước khi Tăng Thác đi khỏi, từ phòng vệ sinh ngóc đầu ra: “Tiểu Sách !”

Nam nhân một bên mang giày một bên hỏi: “Làm gì.”

“Ngày 31 tháng 12, cùng đi chơi nhé !”

Nam nhân không trả lời ngay, chỉ chuyên chú sắp xếp mớ đồ phơi trên dây, rồi mới nhàn nhạt trả lời một câu: “Đã biết.”

“He he he he he...” Gia Y cười tới híp mắt.

Tăng Thác nhìn cậu một cái: “Cảng đốc.” Xoay người một phát, ra khỏi cửa.

Tăng Thác vừa đi, Gia Y càng hát hò say đắm hơn, đó là sự hưng phấn từ tận đáy lòng. Có thể cảm nhận rõ ràng hơn, rằng Tiểu Sách kỳ thực không phải là một con người xa cách, khó tiếp cận. Hắn có điểm đáng yêu của hắn, cũng có những lúc biết ôn nhu.

Mùi kem đánh răng bạc hà thật tươi mát, là mùi hấp thích. Hết thấy các thứ như nước rửa bồn, sữa tắm, đều là mang hương vị bạc hà thanh mát. Sự thanh mát ấy hiện đang tràn đầy miệng Gia Y, cậu mở tủ lạnh tìm tìm thức ăn. Muốn với tay lấy một cái ly từ tủ chén để rót nước uống, lại phát hiện không tìm thấy cái ly sứ màu trắng mình mua kia.

Tủ chén không có, trên bếp không có, trong tủ kính cũng không. Thế ở nơi nào a ?

Gia Y lại tìm quanh phòng khách một lượt, nhưng vẫn không phát hiện mục tiêu.

Cậu nhìn chằm chằm phòng ngủ Tiểu Sách – có nên vào xem một chút không ? Chỉ là tìm một cái ly thôi mà, hẳn là có thể ha ? Huống chi, mình cũng đã ngủ ở đây rồi, chắc là không có vấn đề đâu ha ? Trước khi mở cửa phòng, Gia Y mặc niệm trong lòng: Tiểu Sách Tiểu Sách, em cam đoan sẽ không làm dơ phòng đâu, thật đó !

Ngoại trừ tủ chén, tủ TV này kia thì còn chỗ nào có thể chứa cái ly nữa đâu, Gia Y chuyển mục tiêu vào cái tủ ba ngăn bên kia. Sẽ ở ngăn nào đây ? Gia Y thật cẩn thận mở ra ngăn thứ nhất, quả thực nhìn thấy cái ly sứ màu trắng đang an an ổn ổn bên trong. (ngăn thứ nhất không có nghĩa là ngăn trên cùng, bởi vì mấy chương về trước có nói Tăng Thác cất vào ngăn dưới cùng)

Hắc hắc. Gia Y lại vui vẻ, lại còn giấu trong ngăn tủ, rõ ràng trân trọng như vậy mà không thèm nói, Tiểu Sách anh cũng thật gian manh.

Bất quá cái từ “gian manh” trên là trăm triệu lần không thể nói trước mặt hắn. Nếu không thì không biết khuôn mặt kia sẽ trở nên hung tợn ra sao, rồi mắng mình đến thế nào đâu.

Cậu vừa mới mở ngăn tủ ra, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng chìa khóa tra vào cửa. Gian manh cũng để quên đồ sao ? Ai bảo để lung tung !

Gia Y nhanh chân từ trong phòng đi ra, lại phát hiện người mở cửa vào không phải Tiểu Sách.

Cậu nhất thời đứng người giữa phòng khách, không biết làm gì hơn, chỉ biết kinh ngạc trừng mắt nhìn người kia. Người bước vào nhìn thấy trong nhà có người, hiển nhiên cũng rất kinh ngạc.

“Cậu là...” Gia Y lảng lảng nhìn, nói cũng chỉ được nửa câu. Bởi vì cậu quen người đó.

“Cậu ở chung với anh ấy ?” Người tới đứng tại bậc thềm buông chìa khóa ra, từ trên kệ dép lấy xuống một đôi dép lê, rất quen thuộc.

“Tôi...” Gia Y cả người như muốn lão đảo, nhớ lại vấn đề vừa bị hỏi, vội vàng không để ý gật đầu.

“Tôi nói, cậu bây giờ là bạn trai của anh ấy ?”

Gia Y nghe vậy, nuốt một ngụm nước miếng. Muốn gật đầu, rồi lại không thể.

Người nọ như chế giễu nở nụ cười, tựa hồ đã sớm đoán được phản ứng của Gia Y, “Nếu không có gì, vậy mời cậu trở về đi.”

Vì sao.

Vì sao cậu ta lại có chìa khóa nhà Tiểu Sách.

Không phải đã chia tay rồi sao.

Không phải đã giải quyết rõ ràng rồi sao.

Trong đầu Gia Y chỉ còn có liên tiếp những chữ vì sao.

Cậu xiết chặt nắm tay, “Cậu tới đây làm gì, cậu gặp anh ta dưới lầu sao ? Anh ta đưa chìa khóa cho cậu ?”

“Không, tôi không có gặp anh ấy. Chìa khóa này là của tôi, rảnh rỗi về nhà cũ xem thử, bộ kỳ quái lắm sao ? Tôi chẳng qua là đến lấy lại vài thứ.”

38. Chương 38

— Càng để ý ai đó, sẽ càng đoán không thấu. —

“Anh ta lúc nào cũng vậy, trong lòng nghĩ gì, ngoài miệng sẽ không bao giờ nói, khó trách khiến cậu hiểu nhầm.” Người kia lúc nhắc tới Tăng Thác, cố ý tỏ ra rất am hiểu mà nói ra bản tính của hắn.

“Chẳng lẽ anh ta chưa từng đề cập chuyện cái ly với cậu sao ? Cái ly màu đen kia, anh ta còn dùng chứ ?” Người kia trong lúc vô tình nhìn đến cái ly trong ngăn tủ, đặc ý nói.

“Anh ấy hẳn là rất cô đơn. Việc chia tay của chúng tôi vốn là một sai lầm.” Người kia khi nói đến chuyện tình cảm của mình với Tăng Thác thì tỏ ra hơi đau buồn nhưng lại kiêu ngạo.

...

Cũng như vô số lần gặp mộng khác, lại lặp lại cảnh tượng như vậy. Vào cái hôm nào đó, cậu đã xấu hổ không nói nên lời, đến cuối cùng, chỉ có thể bỏ mặc im lặng xoay người rời đi.

Không thể tiến, cũng không thể lùi. Gia Y không biết bản thân mình đang vướng vào tình cảnh nào nữa.

Suốt cả một tuần.

Cậu không hề liên lạc với Tăng Thác, giống như muốn tự đông mình thành một khối băng. Mỗi buổi tối, luôn nằm trong bóng đêm áp chế sự tưởng niệm nam nhân kia. Thậm chí đầy đầu óc đều tràn ngập hình ảnh hắn, khát cầu, tịch mịch, vừa tưởng niệm vừa máy móc tự an ủi.

Người kia, bước vào trong nhà hắn. Lách người vào phòng hắn, lấy đi những ảnh chụp trong ngăn tủ... Chuyện gì rồi cũng không thể tránh khỏi, một người mẫn cảm như Tiểu Sách, hẳn là sẽ phát hiện nhỉ ? Nếu thế, thì vì sao vẫn chưa gọi cho em ? Gia Y nhắm mắt nghĩ.

Đêm Giáng sinh. Rốt cục cũng nhận được điện thoại từ hắn.

“Gần đây bạn trang hoàng cửa hàng ?” Nam nhân vẫn dùng giọng phổ thông khó nghe như trước.

“Không có gì.” Gia Y giờ phút này đang ghé vào khung cửa sổ, chiếc mũ len rộng gần như che khuất tầm mắt của cậu.

“Sao không gọi cho tôi ?” Không ngờ người hỏi ra câu này trước tiên, cư nhiên lại là Tiểu Sách.

“...” Gia Y cúi mặt, tâm tình hơi gợn sóng, không muốn nói chuyện.

“Ăn cơm chưa ?”

“Chưa.”

“Tối nay tôi tặng ca.” Vốn định qua đó tìm em. Nếu vậy nhớ phải ăn cơm đấy.

“... À.”

Tăng Thác dường như nhận ra có gì đó khác thường, tạm dừng một lát rồi nói, “Kế hoạch đêm 31 định đi đâu ?”

“Nói sau đi. Tôi có việc rồi, cúp trước.”

“Ừ.”

Lâm Cát Cát vừa trang điểm sửa soạn xong định ra ngoài thì thấy Gia Y đang dựa vào khung cửa sổ, đi tới xoa xoa cái đầu dưới cái mũ kia, “Nè, làm sao vậy ?”

“A, không có gì.” Hai mắt cậu vẫn tập trung nhìn về sắc trời vừa chuyển tối ngoài kia, không có tiêu điểm.

“Không có gì mà u ám thế sao. Cha Tăng Thác đâu ?”

“Anh ta tặng ca.”

“Hai người có chuyện gì hả ?”

Gia Y đóng cửa sổ, cởi mũ, hai tay đút vào túi áo ấm áp, lắc đầu đi vào phòng khách, “Chuẩn bị ra ngoài ?”

“Đúng vậy,” Lâm Cát Cát còn đang cuộn cuộn mái tóc xoăn của mình, nhìn là biết sắp hẹn hò với Trịnh Dịch Tắc, “Cậu nhớ tự chuẩn bị cơm chiều a.”

Gia Y cuộn người trên sofa, rầu rĩ ứng một câu.

Lâm Cát Cát mang giày vào, nhìn thoáng qua Gia Y, sảng khoái nói: “Coi cậu uể oải chưa kìa ! Chẳng phải cũng chỉ là một tảng băng thôi sao, thế mà khiến cậu mê thành như vậy ! Đợi tôi về rồi kể sự tình cho tôi, anh đây góp ý cho.”

Nghe ra ý đùa cợt trong lời Lâm Cát Cát, Gia Y cười tỏ vẻ khinh bỉ với cô: “Anh cái đầu cậu. Đi mau đi mau !”

Tám giờ tối.

Có người vẫn chưa ăn chiều rất cục cũng đói không chịu nổi, sau khi mở tủ lạnh lục lọi một hồi không thấy gì, cuối cùng quyết định ra ngoài mua. Gia Y thật không ngờ người giao thức ăn đến cho mình lại là Trác Dật, cậu suýt nữa thì quên bằng đi mất, cho nên khi nhìn thấy Trác Dật mang pizza xuất hiện trước cửa, cậu sững sờ cảm thán: “Sao lại trùng hợp như thế ! ?”

Trác Dật làm bộ như đang làm việc công nói: “Một phần pizza hải sản song hợp, hai phần bánh nướng Ý, thêm một phần salad, tất cả đều đủ. Mời ngài kiểm tra đối chiếu phần ăn.” (ta mù tên thức ăn @@)

“Tôi, tôi không có gọi nhiều như vậy...”

Trác Dật hí mắt cười, “Nè nè, là hai người ăn lận đó, cậu gọi thế kia sao đủ ăn ?”

Gia Y bấy giờ mới hiểu ra, ngơ ngác hỏi: “Cậu tan tầm rồi ?”

“Đúng vậy, đây là đơn hàng cuối cùng đó,” Trác Dật miết miết khay thức ăn trên tay, “Là phần ăn đặc biệt nhân dịp Giáng sinh nha, còn không mời tôi vào ?”

“À ừ, cậu vào đi.”

Trác Dật cởi giày, chà chà hai tay đã đông lạnh, “Hô, đói quá !”

“Giáng sinh không đi với bạn trai sao ?” Gia Y băng quơ hỏi, “Cậu ta chắc không ăn giấm chua với tôi chứ ? Hắc.”

Cậu không biết câu nói đùa của mình đã làm Trác Dật ngượng ngùng, “Không đâu, cậu ấy hôm nay phải tăng ca.”

“Vậy à, người tăng ca hôm nay nhiều thật nhỉ.”

“Hả ?”

“À, không có gì.” Gia Y mang toàn bộ thức ăn bày ra bàn cơm, lại lấy ra chai Ice Wine* mà Lâm Cát Cát thích nhất: “Ăn thôi !”

Trác Dật vẫn như trước kia. Cứ hi hi ha ha, nói chuyện thẳng tuột chưa bao giờ cố kỵ. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, kể về những chuyện gần đây của cả hai, Gia Y thì nói về tiến độ sang sửa cửa hàng, tất nhiên, cậu cũng hỏi ngược lại chuyện bạn trai mới của gã.

Không giống với Tăng Thác, mỗi lần trò chuyện với Trác Dật đều khiến Gia Y cảm thấy rất thoải mái. Không cần phải thật dè chừng, cũng không cần sợ làm sai cái gì.

“Cậu thật lòng muốn nghe ?”

“Đúng vậy, cho tới giờ tôi vẫn chưa gặp cậu ta a, có gì ngạc nhiên đâu.”

“Người đó à, cá tính tốt lắm...” Trác Dật nghĩ nghĩ, “Rất cởi mở, làm việc cũng nghiêm túc, cảm giác không giống với tôi... Tôi thích nhìn người ấy lúc cười lộ lên.”

Gia Y hút vài sợi mì, liếm liếm khoe miệng: “Không giống nhau cũng tốt, bù qua sót lại thôi...” Gia Y nói xong câu đó, đột nhiên lại nghĩ tới Tiểu Sách. Cậu với Tiểu Sách cũng giống vậy thì phải ? Lâu nay cậu cứ không ngừng nói đông nói tây, Tăng Thác thì không lên một tiếng mà chỉ lắng nghe, thì cũng không thêm phóng một cái (=|||); cậu thì luôn cười hì hì, Tăng Thác thì luôn lạnh như băng. Hai người tính cách bất đồng ở cùng nhau, thật sự có được không...? Bản thân Gia Y cũng không biết.

Rượu Ice Wine: Vang đá – Ice Wine (hay Eiswein trong tiếng đức) là loại rượu nho ngọt trắng miệng được làm từ nho đóng băng trên cây . Đường và các thành phần khác không bị đóng băng trừ nước, vì thế để sản xuất loại rượu này người ta cần đến lượng nho nhiều hơn quá trình sản xuất vang thông thường, cũng do đặc điểm này nên loại rượu này thường rất đậm đặc & khá ngọt .

Chi tiết (Đọc hấp dẫn lắm nha)

39. Chương 39

— Nếu vẫn còn hoài niệm quá khứ, vậy có nghĩa là quan hệ hiện tại của bạn không như ý. —

Sau khi ăn xong, Trác Dật rút một điều thuốc. Khi tro vừa rơi xuống sàn nhà, Gia Y phản xạ có điều kiện bay tới, lau tới lau lui sàn nhà, “Này, sàn nhà dơ hết rồi.”

Trác Dật cúi đầu nhìn cậu, lúc tỏ vẻ xin lỗi không quên cười nhạo cậu hai câu: “Ý, tôi không cố tình... Cũng không cần quá chú ý như vậy chứ ? Gì mà khiết phích thế.”

Gia Y nhất thời ngừng động tác trên tay lại. Đúng ha. Mình nào giờ có khiết phích thế này đâu. Tiểu Sách chết tiệt, cũng tại anh hết.

Đang uống Ice Wine được nửa chai, Trác Dật bỗng nhiên nói: “Hey, tôi chưa nói chuyện của Nam* với cậu nhỉ ?”

Gia Y lắc đầu: “... Nam ?”

Trác Dật meo meo cười, không còn láu cá như ngày thường: “Tôi đã thích người đó năm năm, suốt năm năm liền.”

Dòng rượu đỏ thẳng tiến vào cổ họng, đắng đắng, nhưng cũng mang chút vị ngọt. Gia Y không mở miệng, chỉ tập trung nghe Trác Dật nói cho hết: “Còn nhớ râu chuối hạt lúc trước chứ ? Là người đó tặng đấy.”

“Vẫn chưa nói cho người ta biết sao ?” Về tâm ý của cậu.

Trác Dật nhàn nhạt cười, như là tự giễu, “Tôi với người đó không có kết quả đâu. Người đó với tôi không giống nhau, người đó là thẳng, đã có bạn gái, căn bản không chấp nhận được đồng tính... Người đó học cũng rất giỏi, tiền đồ rất lớn, không như tôi... Nếu tính cách bất đồng, thì còn có thể bù trừ cho nhau, nhưng cuộc đời của tôi với người đó hoàn toàn khác biệt, căn bản là hai con người ở hai thế giới khác nhau.”

“Nhưng mà ! Nếu không nói cho người ta thì làm sao người ta biết được a ?” Gia Y thẳng thừng nói.

“Nói sao bây giờ ?”

Gia Y sững sốt. Đúng vậy, phải nói thế nào đây ? Cậu đã không biết bao nhiêu lần biểu đạt tâm tình của mình với Tiểu Sách, không được đáp trả có lẽ là cảm giác như vậy nhỉ. Thế nhưng, nếu không nói ra với người ta, thì ngay cả một tia hy vọng cũng không có. Tại sao phải cứ như vậy mà tự tay chấm dứt tình cảm của mình ?

“Thật đáng thương, suốt một khoảng thời gian đó...” Gia Y hạ mắt, dường như đang bị lay động.

Năm năm. Không ngờ cậu ta đã đợi năm năm rồi, đợi một người không bao giờ đáp lại.

“Thật ra về sau tôi cũng quen rồi. Không chiếm được thì thôi, dù sao thì cuộc đời mà, không phải thứ gì mình thích cũng có thể đạt được. Có thể còn được thấy người ấy cười, cũng là tốt lắm rồi... So với việc không bao giờ được gặp người ấy nữa thì tôi đã cảm thấy mình rất may mắn.”

“Nam... Cậu ta hiện giờ ở đâu ? Hai người còn liên lạc không ?”

Trác Dật lắc đầu, “Người ta mấy năm trước đi Mỹ rồi, tôi không ra sân bay tiễn. Cũng không biết người ta còn về hay không...”

Nhìn ánh mắt trống trải của Trác Dật, Gia Y ước hỏi: “Trác Dật, cậu có đang cãi nhau với bạn trai không ?”

Nghe đến vấn đề đó, Trác Dật có vẻ giật mình: “Sao lại hỏi thế ?”

“Nếu vẫn còn hoài niệm quá khứ, vậy có nghĩa là mối quan hệ hiện tại không như ý. Huống hồ vào một ngày như hôm nay, lẽ đương nhiên là phải đi cùng bạn trai nhỉ...”

Đó là vì tôi căn bản không có bạn trai a, đồ ngốc.

Trác Dật âm thầm mắng Gia Y không nhạy bén, rồi lại nói một câu chả liên quan: “Nè, cậu có thích ai chưa ?”

“... A ?”

“A cái rắm ! Nói mau.”

Nghĩ nghĩ một hồi, Gia Y thành thực gật đầu.

“Ồ, là người thế nào ?”

“... Người đó a... Làm việc ở khoa cấp cứu.”

“Nữ y tá ?”

“Ấy ! Không phải không phải...” Gia Y vội vàng xua xua tay.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện liên quan đến Tiểu Sách, đầu óc Gia Y sẽ trở nên ngờ nghệch, chậm chạp: Đúng rồi, vẫn chưa từng nói với Trác Dật... Cậu ta hẳn vẫn chưa biết mình thích nam nhân đi ?

“Người đó, là bác sĩ... Là nam nhân...” Cho dù thanh âm ngày càng nhỏ, Trác Dật vẫn nghe rõ rành rành. “Phụt” một tiếng, một miệng đầy rượu phun ra ! Mặc dù trước đây có nghĩ ngờ nhưng chưa từng chính tai nghe cậu ta nói. Đã vậy còn nói là yêu một người khác, nghe thật sốc.

“Ai cha cậu có cần phản ứng lớn như vậy không, tôi còn chưa nói xong mà...” Gia Y oán giận đứng lên.

Đầu Trác Dật bỗng như ngừng vận hành, nhìn Gia Y đang không ngừng cầu nhàu, vừa thấy đáng yêu lại vừa thấy tuyệt vọng.

“Không phải chứ... Sao trước giờ chưa từng đề cập với tôi ?”

“... Tại cậu không hỏi a.” Ai đó về mặt vô tội nói.

“Hai người chính thức quen rồi ! ?”

“... Chắc là... Chưa.” Nhỏ giọng mấp máy miệng.

“Thế nào là ‘chắc chưa’ a ?” Trác Dật một bộ nghiêm trang, “Phó Gia Y, tôi hỏi cậu, cậu xác định mình yêu hẳn chứ ? Không phải là hẳn thì không được sao ?”

Gia Y nghĩ nghĩ, nhưng chưa kịp nói Trác Dật đã thúc giục, “Này, còn gì phải nghĩ ngợi nữa sao ? Có thì có, không thì không a.” Gã có chút sốt ruột, phải nói là sốt ruột một cách bất thường. Gã đang nôn nóng muốn nghe chính miệng Gia Y nói ra đáp án.

Cái đầu tóc đen trước mặt gật gật. Chân thành mà ngượng ngùng.

Trác Dật lập tức buồn bã cúi mặt.

Tại sao lại thế.

Hóa ra chuyện trước kia cũng chưa hoàn toàn là bi ai a. Chuyện bi ai nhất không phải là bạn yêu phải một người không cùng tính hướng với mình, mà là bạn biết hẳn cũng thích nam nhân, nhưng người hẳn yêu lại nhất định không phải là bạn.

*Nam: Thật ra nguyên gốc là Tam = số ba, nhưng mình thấy chả giống tên người, thậm chí chắc cũng hiếm ai lấy số ba làm tên lắm, cho nên mình mạn phép sửa lại thành Nam. Mình cũng không nghĩ là mình hiểu sai QT, bởi vì từ này ghép vào mấy câu thoại chỉ có thể là chỉ tên người.

40. Chương 40

— Con người ta một khi bùng nổ lòng tự trọng, thì một người hiền lành cũng trở nên đáng sợ. Nhiều khi, muốn âm thầm lặng lẽ, không tranh không đoạt, lại cứ không thể buông bỏ lòng tự trọng của bản thân, buộc lòng phải ra mặt tranh đấu một phen . —

Giữa trưa một hôm thứ sáu ở bệnh viện, vầng thái dương ấm áp rọi nắng vào, chiếu lên tấm lưng của Tăng Thác. Dù vậy, Trịnh Dịch Tắc vẫn cảm nhận được từng trận khí lạnh.

“Tút — tut —” Sau khi điện thoại được gọi đi, Tăng Thác dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân. Đột ngột, trong điện thoại truyền đến một giọng nói: “Xin lỗi, số điện thoại bạn đang liên lạc hiện đang bận, xin vui lòng gọi lại sau...”

Đã là cuộc thứ ba... Cả tuần nay bị Gia Y trực tiếp cắt liên lạc.

Trương Mân không biết có chuyện gì mà tươi phơi phới, vừa đi vào văn phòng thì ngay lập tức đánh hơi được hơi thở âm trầm không bình thường của Tăng Thác. Vừa thấy hẳn bình tĩnh đặt di động xuống liền gỡ cái thói nhiều chuyện ra, “Ái chà, chuyện gì đây ?”

Trịnh Dịch Tắc ngồi đối diện vuốt trán. Cái tên Trương Mân này nói chuyện không biết suy nghĩ gì hết, tới đây chắc cũng chả có chuyện tốt lành gì, “Chán sống rồi hả ? Rảnh rồi quá hay sao...”

Trương Mân cột nhả từ đầu đó lấy ra mấy trái quýt để lên bàn, tự mình lột một trái bỏ vô miệng, “Nào có. Tới thăm bọn cậu một lát thôi mà ~ Ôi dào ăn quýt đi ~ Tăng Thác, cùng ăn nào.”

“Cậu ta không có tâm trạng...” Trịnh Dịch Tắc nhỏ giọng trả lời thay Tăng Thác.

“Tại sao ?” Trương Mân hí hóp mắt, nhắm về phía thùng rác xa xa, chuẩn xác quăng vỏ quýt vào không chệch một độ, “Chuyện gì ? Có bệnh nhân nào cho cậu ăn thuốc nổ hả ?”

Tăng Thác không nói chữ nào.

Hắn thường ngày hận nhất là lúc tâm tình không được tốt mà còn có người ở bên cạnh lỗ tai lại nhải. Đã vậy còn trùng hợp chính là, khuyết điểm lớn nhất của tên Trương Mân là không biết xem sắc mặt người khác. Trong số những bạn bè của Tăng Thác, Trịnh Dịch Tắc với Trương Mân trước mặt có thể xem như “gà mẹ” nhất, nhưng Trịnh Dịch Tắc còn hiểu chuyện hơn Trương Mân: Lúc hắn trưng bản mặt khó chịu ra, cậu ta còn biết điều mà câm miệng.

Giờ khắc này, Tăng Thác bị Trương Mân liên tục lăm nhăm mấy lời vô nghĩa mà tâm trạng càng thêm không vui.

Ba cuộc điện thoại. Gọi một cuộc tắt một lần. Phó Gia Y, em cũng lì thật. Tăng Thác lạnh lùng nhếch miệng, như là trào phúng.

Bình thường không cần biết tên kia ra sao, nhưng sau khi bị từ chối liên tiếp ba cuộc điện thoại, trong lòng bỗng nhiên phát hoảng, làm gì mà vẫn chưa hết giận.

Trương Mân cũng không quan tâm sự khó chịu của Tăng Thác, tiếp tục lải nhải sang tới Trịnh Dịch Tắc: “Ê biết gì không ? Có tin tức tốt !”

“Hừm ?” Trịnh Dịch Tắc sửa sang lại các thứ trên bàn cho có lệ.

“Còn nhớ Gia Nhất lần trước ở căn tin không...”

“Ồ ?” Trịnh Dịch Tắc vừa há miệng chữ O, cặp mắt lạnh băng như có thể giết chết người khác của Tăng Thác cũng đồng thời phóng tới, nhìn về bên này.

“Đều quên rồi sao ? Chính là mỹ nữ thực tập sinh Trình Gia Nhất trong khoa chúng ta ấy !”

“Ặc...” Trịnh Dịch Tắc hít vào một hơi, trong lòng nhẹ nhõm hẳn: Hóa ra không phải nói tới người kia của Tăng Thác, nếu không có lẽ mà vuốt ngược vẩy lên, Trương Mân cậu cứ chờ nhật xác đi.

Ánh mắt của Tăng Thác lại một lần nữa hạ xuống, không thêm để ý tới nữa.

“Nè, tôi nói, tối nay mỹ nữ đi ăn tối với tôi đó.” Hẹn lâu rồi mới thành công a ! Trong giọng điệu của Trương Mân mang theo chút kiêu ngạo.

Hẹn được mỹ nữ cùng ăn tối, tất nhiên phải là chuyện đáng tự hào nhất rồi, chẳng qua hai người không có tâm tình thôi. Một tên thì đang thăm thiết với bạn gái, còn tên kia, thì đang bị cho ra rìa mà bức tức.

“Các người thật đúng là chẳng thú vị gì hết... Cuối tuần này là giao thừa rồi đó, một chút cũng không buồn high...” Trương Mân khó hiểu nhún nhún vai.

Giao thừa.

Tăng Thác nghe tới hai chữ này, Trương Mân vừa rồi nói như vô tình nhưng lại giống như cố ý.

Hắn nghĩ nghĩ, quả thật là vậy, hết hôm nay, đến cuối tuần đã là ngày 31.

Nghĩ đến đây, chân mày hắn lại nhíu chặt, dưới góc độ khó có ai có thể phát hiện bức dọc lăm lăm: Còn nói cái gì là giao thừa, thế mà ngay cả điện thoại cũng không muốn bắt. Rốt cuộc là sao nữa đây ? Tôi mỗi ngày chỉ lo sống nghiêm túc đảng hoàng, chẳng lẽ có thể đắc tội em điểm nào sao, nếu thật sự có thì cứ đơn giản nói ra đi cần gì ôm trong lòng như thế ?

Tăng Thác càng nghĩ càng nghiêng rằng. Chỉ cảm thấy mình hết như một oán phu. Hắn “Sách” một tiếng, vươn tay lấy điện thoại qua: Gọi thêm lần nữa, chỉ một lần cuối cùng !

Còn chưa ấn gọi thì lại không chút luyến tiếc thả điện thoại lại trên bàn: Hừ tôi không làm gì sai thì sao tôi phải gọi cho em nhiều lần như vậy bị em xoay vòng vòng như vậy.

Những điều trên tuy đọc là thế, nhưng đều là âm thầm xảy ra dưới lớp da mặt không chút biểu cảm của hắn.

Hắn cũng có lòng tự trọng mà, cư nhiên lại vì một tên không có phân lượng khiến cho đầu đầu thành thế này.

Hắn nhìn lên trần nhà khinh thường một cái, nhìn đến tường cũng muốn thủng một lỗ mới cảm ly nước buồn bức đi ra văn phòng. Chỉ để lại Trương Mân còn đang đần mặt, ngạc nhiên nhỏ giọng hỏi Trịnh Dịch Tắc: “... Này, cậu ta hôm nay bị sao vậy ?”

Tăng Thác mặc áo blu dài đi trên hành lang nhỏ hẹp của bệnh viện có lẽ vẫn chưa nhận thức được, nhiều khi một con người hiền lành cũng có thể trở nên đáng sợ. Muốn âm thầm lặng lẽ, không tranh không đoạt, cho dù có biết rõ người kia đối xử với mình rất tốt, xem mình là người quan trọng nhất, nhưng vẫn buộc lòng ra mặt tranh đấu một phen.

Có điều Gia Y mà biết Tiểu Sách trong lòng mắng mình nhiều lần như vậy, có lẽ cũng sẽ không giận mà ngược lại còn cảm thấy thích thú, nhỉ.

41. Chương 41

— Đường như đây là lần đầu tiên hắn thấy mình vụng về như vậy, đó là không thể tập trung thao tác với dao giải phẫu, lúc kê đơn cũng không thể linh hoạt. Hắn vốn không phải là một người thẩu đáo, làm tổn thương người mình yêu mà mãi không biết. —

Sau khi tan tầm, hắn bắt đầu quét tước phòng ốc.

Mấy chuyện như quét tước, vốn dĩ chỉ có thứ sáu mới làm. Nhưng từ sau khi tên kia xuất hiện, chuyện này liền kéo dài sang tới thứ bảy, thậm chí chủ nhật cũng phải làm lại. Bởi vì mỗi thứ sáu, Phó Gia Y sẽ không cần nhắc mà luôn đúng giờ xuất hiện trước mặt hắn.

Tăng Thác vừa lau nhà vừa nghĩ, rốt cuộc là hắn đã làm gì ? Lại đó nấu cơm, sau đó cùng nhau ăn ; hay là mua một món đồ mới đến chơi, cùng nhau nghiên cứu ; hoặc là rảnh rỗi thì ngồi trên ghế salon cùng nhau xem TV ; hay hoặc là... Nghĩ thế nào cũng chỉ là những chuyện bình thường, chẳng lẽ chính vì vậy cho nên bình thường hắn mới không đặc biệt lưu ý sao ? Cũng giống như tên kia, ngoại hình chỉ cao hơn một mét bảy, ăn mặc bình thường thoải mái, tóc tai chỉnh tề, tuy không tính là đẹp trai nhưng ngũ quan cũng rất gọn gàng, còn có cái miệng cứ nói liên miên không ngừng, hai mắt thì hệt như hai bông hoa biết cười... Nếu lần vào đám đông là không thể nào tìm thấy.

Sau khi lau xong lần thứ ba, Tăng Thác vào phòng vệ sinh giặt một chiếc khăn, bắt đầu lau đến bàn ghế.

Nguyên nhân lại lần nữa quét dọn vào thứ sáu là vì tên kia không xuất hiện.

Hôm nay ở bệnh viện gần như là không nói chữ nào, dọa bọn nhỏ khóc thét không ngừng, mà nguyên nhân vẫn là vì tên kia không xuất hiện.

Nguyên nhân suốt tuần nay tinh thần không yên, cảm xúc xáo trộn là vì tên kia không xuất hiện.

Tất cả mọi thứ đều bởi vì... tên kia không xuất hiện.

Tăng Thác nhíu mày.

Bình thường cái tên kia rảnh rỗi một chút là chít chít ngay bên tai, nghe mãi hắn cũng sinh ra hệ miễn dịch. Giờ bên tai bỗng yên ắng, cảm thấy thật không quen.

Lúc sửa sang lại phòng ốc, tinh tường phát hiện trong ngăn kéo dường như thiếu mất thứ gì.

Cẩn thận nghĩ một hồi mới kịp phản ứng, là hai bức ảnh chụp cùng bạn trai cũ. Tăng Thác tới lui lòng sục toàn căn phòng cũng không nhớ ra đã để chúng ở đâu.

Thế nhưng, so với chuyện đó, hiện tại Tăng Thác càng muốn biết hơn, là cái người tên Phó Gia Y kia hiện đang ở đâu, đang làm những gì.

Thứ sáu.

Tên kia đã từng dạy, nói trong tiếng Nhật, thì hình như gọi là... Kim Diệu Nhật.

Tăng Thác ngửa đầu ngồi trên ghế salon một hồi, nghe đồng hồ trên tường phòng khách từng giây từng giây trôi qua, tích tắc.

Ngay khi kim đồng hồ chỉ vào đúng chín giờ, Tăng Thác đứng lên, nhanh nhẹn khoác áo khoác vào, ra ngoài.

Đến trước cửa nhà Gia Y, Tăng Thác bất ngờ khi thấy người ra mở cửa là Trịnh Dịch Tắc.

Người nọ đứng trước cửa ngậm một miếng thuốc, kinh ngạc nói: “A, thật tình cờ !”

Chân mày Tăng Thác nhăn thành một chữ ‘xuyên’, “Tên kia có ở nhà không ?”

“Hừm ?”

Một giọng nói truyền ra từ phòng bếp: “Gia Y về rồi hả ?” Bưng bữa ăn khuya vừa làm xong còn nóng hôi hổi ra, thấy Tăng Thác đứng trước cửa mặt vô cảm xúc, Lâm Cát Cát cười cười, “Thì ra là Tiểu Sách a.”

Tiểu Sách.

Nghe tiếng xưng hô như thế, thần kinh trên người Tăng Thác lại run lên một chút, nhưng mặt vẫn cứng nhắc hỏi: “Người đâu ?”

“Anh nói Gia Y sao, cậu ta vẫn chưa về.” Lâm Cát Cát đặt nồi súp ngũ quả xuống bàn cơm, “Hay là anh vào trong chờ cậu ấy đi, cùng ăn uống một lát.”

Trịnh Dịch Tắc đi tới ngửi ngửi mùi hương ngọt ngào của súp ngũ quả, chưa ăn đã cảm nhận được vị ngọt của nó, “Oa, bảo bối em thật giỏi.” Cánh tay vừa lợi dụng ôm lấy eo Lâm Cát Cát nháy mắt bị hất ra, “Bỏ cái móng heo ra !”

Tăng Thác giờ này cũng không có tâm tình nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình, chỉ hỏi tiếp: “Cậu ta đi đâu ?”

“Đi chơi với bạn.” Đi với Trác Dật, nhưng Lâm Cát Cát ngậm miệng không nói ra câu đó, nếu mà nói, e rằng chỉ càng làm cục diện thêm hồng hét thôi, “Anh vào trong chờ đi, chắc cũng sắp về rồi.”

“Không được, tôi đi đây.” Đối với ý tốt của Lâm Cát Cát, Tăng Thác hoàn toàn không để ý.

Bây giờ đầu óc hắn buồn bực vô cùng, một lòng muốn tìm đến người kia.

Phải biết là Tăng Thác khôn khéo như thế kia, ngay cả tin tức về “Quán bar” Lâm Cát Cát cũng không cần phải nói. Mặc dù không biết Gia Y bình thường đến pub nào chơi, không biết cậu giao lưu với những người ra sao, nhưng nơi duy nhất hắn biết được, cũng chỉ có 1924.

Lúc tìm được Gia Y trong 1924, cậu đang cùng một đám bạn ngồi trên sofa chơi xúc xắc, cả một bàn chơi tới quên hết trời trăng.

“Bốn ba.”

“... Năm ba !”

“Bảy sáu.”

“Bảy sáu ? Được lắm, xoay nè !”

Từng trận nháo loạn truyền tới.

“Phó Gia Y, đứng lên.” Tăng Thác đi tới trước mặt cậu. Dưới ánh sáng tối mờ nhìn không rõ biểu tình.

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc lạnh như băng kia, trong lòng Gia Y theo phản xạ hồi hộp một chút, vội vàng ngẩng đầu lên, Tiểu Sách...

Mấy người bạn trên bàn của cậu cũng không vì một “vị khách không mời mà đến” mà dừng lại, chỉ có Trác Dật ngồi một bên nhảy bèn ngừng xúc xắc trên tay lại, nhìn qua.

Ánh mắt Gia Y giật giật, “Anh tới làm gì ?”

Trong bầu không khí lạnh lẽo, chợt nghe Trác Dật ghé vào tai hỏi một câu: “Gia Y, bạn cậu hả ?”

Tăng Thác nắm lấy cánh tay Gia Y, lên tiếng chào Trác Dật, “Xin lỗi, mượn nói chuyện một lát.” Lập tức lôi kéo Gia Y ra ngoài.

Tay nam nhân dụng lực rất lớn, Gia Y bị hắn nắm đến có chút đau. Nhưng cậu lại không nói gì. Chỉ tùy ý Tăng Thác kéo vào WC nam, sau khi kiểm tra trong WC không có ai mới mạnh mẽ đóng cửa lại.

“Anh muốn nói gì ?” Lúc nói chuyện Gia Y cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn.

“Sao không nghe điện thoại ?”

“... Không thấy.” Bộ dáng tỏ ra lạnh nhạt của cậu là lần đầu tiên Tăng Thác được nhìn thấy. Gia Y lúc này cùng với cái người ngày thường hay nói đùa hi hi ha ha thật cách biệt quá lớn.

“Phó Gia Y, nói chuyện đằng hoàng.” Nhưng nam nhân vẫn giữ nguyên dáng vẻ hung bạo, ngay cả loại ngữ khí như ra lệnh vẫn không hề thay đổi.

“Đã nói là không thấy.” Gia Y ngược mắt lên nhìn hắn, trong ánh mắt hiện lên sự quật cường không chịu thua kém.

Thật kỳ quái, rõ ràng là sợ hãi như vậy, sợ hãi nam nhân sẽ giận dữ, sẽ chán ghét cậu, nhưng vẫn cố chống đối.

Tăng Thác bỗng nhiên cảm thấy bí bách. Trầm mặc một lát rồi lôi kéo Gia Y, “Theo tôi về.”

“Không cần.”

Cánh tay vừa hất ra lại bị Tăng Thác nắm chặt lấy, Gia Y cau mày dùng toàn lực giãy giụa.

“Phó Gia Y ! Tôi nói trở về cậu có nghe hay không !”

“Đừng đụng tôi tôi không muốn nhìn thấy anh a !”

Tăng Thác ngoài ý muốn nhìn người trước mặt lần đầu tiên rộng to với mình, đột nhiên không hề báo trước mà rơi nước mắt.

42. Chương 42

— Trong tình yêu, có những người cứ thích mập mờ giấu giếm, mà có một số người thì chỉ muốn rõ ràng một câu. —

Trong WC không có ai, cho nên mỗi câu đều nghe được rành mạch, lúc lớn giọng rộng to còn cảm thấy như nghe được tiếng vang.

WC này. Lần đầu tiên cậu gặp Tiểu Sách chính là ở nơi này.

Khi đó cậu đỏ mặt, hồ đồ tông vào ngực Tiểu Sách, tay nắm chặt lấy áo thun của hắn, sững sốt hồi lâu mới buông ra.

Đã qua lâu như vậy rồi, nhưng vẫn chẳng hề thay đổi. Căn bản là chẳng có gì thay đổi.

Tăng Thác nhìn Gia Y trước mắt mà có chút hoảng hốt, “Sách” một tiếng, sau đó thấp giọng nói tiếp: “Phó Gia Y, rốt cuộc có chuyện gì, nguyên nhân là sao, cậu nói kĩ càng ra đi.” Vẫn như trước không chút khách khí, nhưng ngữ điệu hiển nhiên đã mềm mỏng hơn nhiều.

Gia Y đứng trước mặt hắn không nói một tiếng, hai tay tức giận siết chặt.

Tại sao.

Anh hỏi em tại sao.

Nén những giọt nước mắt yếu đuối vào trong, “Anh có phải vẫn không bỏ cậu ta được hay không ?”

“Cậu nói gì ?”

“Tôi hỏi anh anh có phải còn thích cậu ta hay không, hỏi anh có phải không bỏ cậu ta được hay không a !”

Tựa hồ cuối cùng đã hiểu Gia Y đang nói cái gì, Tăng Thác hít một hơi, “Không có.”

“Đừng dối.” Người trước mặt oán hận nói.

Tăng Thác bị cậu nói mà sốt sắng, “Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì ?”

Sự không kiên nhẫn vào thời khắc này càng bị phóng đại vô hạn, Gia Y càng nghĩ càng thấy ủy khuất, “Anh chắc chắn còn thích cậu ta, anh hối hận đã chia tay với cậu ta, có phải không ? Nếu không sao có thể để mặc hắn giữ chìa khóa nhà ; nếu không sao có thể trân trọng cái lý kia như vậy ! !” Nghe cậu đề cập tới cái lý, Tăng Thác kinh ngạc há miệng, vừa định nói gì đó lại bị Gia Y chen vào: “Đúng là tôi muốn làm rõ vấn đề đây, còn giống như một đứa ngốc mua cho anh một chiếc giống như đúc, một lòng muốn làm anh vui vẻ, tôi...”

“Tôi không biết tại sao cậu ta lại có chìa khóa... Cậu ta vào trong nhà ?”

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Tăng Thác, Gia Y không tự chủ được lui về sau vài bước: “Bị tôi vạch trần không giải thích được nên không cam lòng phải không... ?” Cậu không hề biết bộ dáng sắp khóc của mình bản như một con mèo nhỏ, đưa tay lên lau mặt, “Tăng Thác, lúc anh thấy cô đơn, tôi cũng có thể ở cùng anh. Tôi có thể ăn cơm nói chuyện phiếm với anh, cùng anh dọn dẹp phòng ở, thậm chí làm tình... Những chuyện đó tôi đều cam tâm tình nguyện, đó là bởi vì tôi muốn được ở bên anh, là vì tôi thích anh ! Thế nhưng thích người như anh, lúc nào cũng chỉ có mình tôi là có cảm giác không phải sao ? Tôi thậm chí không trông đợi anh sẽ lập tức yêu mình, chỉ xin anh có thể nào toàn tâm toàn ý hay không ? Anh nếu không quên được người khác thì cự tuyệt tôi đi chứ ! ! Tại sao còn giữ tôi lại, hay là anh cảm thấy đùa giỡn tình cảm của người khác thú vị lắm ? ?...”

Có thể anh cảm thấy những điều này chỉ là chuyện nhỏ, có thể không cần bận tâm ; nhưng với em mà nói, đó lại là một chuyện cực lớn. Bởi vì đã đặt anh vào trung tâm quả tim, cho nên chỉ quan tâm đến những chuyện liên quan đến anh, thật sự muốn tin tưởng anh, gạt qua từng chuyện một. Thế nhưng, kết quả người ngu ngốc cũng chỉ có mình, ngốc đến quên mất vị trí của mình là ở đâu.

Nghe cậu vừa khóc vừa nói ra một đoạn dài như thế, Tăng Thác chỉ cảm thấy đầu ong ong vang lên, như muốn ngừng hoạt động.

Muốn an ủi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ trầm mặc vươn hai tay, muốn ôm lấy cậu, ôm chặt vai cậu, rồi lại bị Gia Y nặng nề đẩy ra. Chưa bao giờ hắn cảm thấy bất lực như thế này.

Bởi vì khóa cửa lâu quá, bên ngoài đã có người đang gõ cửa.

Không bao lâu sau, chợt nghe thấy thanh âm của Trác Dật, có phần lo lắng gọi: “... Gia Y cậu ở bên trong phải không ? Phó Gia Y ! ?”

Gia Y hít hít cái mũi, cúi mặt xuống trước bồn rửa tay, dùng nước lạnh tạt lên, cuối cùng lau lau mặt, rồi mở cánh cửa bị khóa trái ra, đi qua người Tăng Thác, làm như không có việc gì, nhưng hai mắt đỏ hồng đã không che giấu được. Trác Dật ngoài cửa vừa nhìn thấy đôi mắt cậu, liền hiểu ra.

Tăng Thác nhìn Gia Y bước ra ngoài. Trác Dật bên ngoài WC quay đầu, yên lặng liếc nhìn Tăng Thác một cái, rồi lập tức đuổi theo.

Mẹ nó.

Tăng Thác hai tay xoa thất lưng, có chút khó thở.

Mấy ngày nay đã buồn bực cùng phiền muộn còn chưa kể, hôm nay tốt xấu gì cũng đã mặt dày đi tìm cậu, lại còn bị cậu mắng ngược về mấy câu như thế, một chút cảm tình cũng không nể. Tăng Thác bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ vì bị đảo lộn “vị trí”. Nhưng hắn vẫn không hiểu được, trong tình yêu chẳng có ai đáng phải nghe theo người khác. (câu cuối ta thật sự không hiểu nổi, thứ lỗi)

Có những người cứ thích mập mờ giấu giếm, mà có một số người thì chỉ muốn rõ ràng một câu.

43. Chương 43

— Nhiều khi, người có thể khiến ta cười ở ngay trước mắt, thế nhưng người trong lòng ta, lại là người luôn khiến ta phải khóc. —

“Này, trong kia buồn quá, ra ngoài đi dạo với tôi một vòng đi.” Trác Dật phát giác tình huống không đúng, nhìn Gia Y chỉ lo cúi đầu rầu rĩ đi phía trước.

Cậu không nói gì, chỉ buồn thanh đi nhanh ra ngoài. Lúc đẩy cửa 1924 ra, gió lạnh buổi đêm thổi ập tới, đôi mắt hồng hồng của cậu hơi nheo lại.

“Để tôi kể cho cậu một truyện cười.” Trác Dật đi bên cạnh cậu, cười hì hì nói: “Có một con khỉ, một con dê núi và một con rùa đang chơi cùng nhau, chơi một lúc thì bỗng thấy khát. Chú khỉ với dê núi bởi vì lười biếng, cho nên bàn tính kêu rùa đi mua nước, kết quả đợi hai ngày vẫn chưa thấy về, đều nén giận mắng cái đồ ngu ngốc chậm chạp kia. Cậu đoán tiếp theo sẽ ra sao ?”

Gia Y miễn cưỡng lắc lắc đầu.

“Khà khà.” Trác Dật nhìn khuôn mặt nghiêng của Gia Y, “Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của cậu rùa: ‘Còn dám nói xấu tôi là tôi không đi à...’”

Bên tai chỉ có tiếng xe cộ lui tới trên đường cùng bước chân của một vài người đi đường. Cây ngô đồng xơ xác đã rụng hết lá cây, không còn phát ra bất kì âm thanh nào.

“... Không buồn cười ?” Trác Dật nhúc nhích đầu, “Đúng rồi, có chuyện này buồn cười nè ! Có một mục sư hỏi một đôi vợ chồng già: ‘Nếu năm phút sau là tận thế, hai người muốn làm chuyện gì ? Ông chồng hưng trí bồng bồng trả lời: ‘Muốn làm tình’. Bà vợ trợn mắt nhìn chồng, đoán xem bà ta nói gì nào ?”

Gia Y lại lắc đầu.

“Đoán một chút thôi.”

“Người vợ nói: ‘Ông đúng là không có tiền đồ...’”

“Không phải.”

“Đoán không được.”

“Bà vợ nói: ‘Thế bốn phút còn lại thì làm cái gì ?’ ha ha ha.” (theo mình thì nghĩa là bà vợ ý bảo ông chồng chỉ ‘kéo dài’ được có một phút)

Gia Y nghe xong, có chút không nhịn được mà nhợt nhạt cười, cậu biết Trác Dật muốn làm mình vui lên.

Thấy cậu nở nụ cười, Trác Dật đánh nhẹ một cái vào ót cậu, nói một câu “Cảnh độ.” (ngốc). Rồi đứng như dự đoán nhìn thấy biểu tình ngỡ ngàng trong nháy mắt của Gia Y, vì thế gã cũng nở nụ cười. Thật thỏa mãn. Muốn làm cho cậu vô cùng vui vẻ mà thôi.

Hai tay trong gió lạnh đến muốn đông cứng, Gia Y nắm chặt hai bàn tay với nhau, chà xát. Trác Dật bỗng nhiên có một loại xung động muốn đến nắm lấy đôi bàn tay kia, nhưng đang lúc do dự, Gia Y đã rút hai tay vào túi áo khoác. Cả người lạnh đến mức muốn co rúm lại, mái tóc đen nhánh, cái mũi đỏ, hai mắt cũng đỏ, nhìn qua thật nhỏ bé. Ở bên cạnh cậu Trác Dật có hơi thất thần.

Không biết đã đi bao lâu, Gia Y mới mở miệng: “Trở về thôi, bọn họ có thể đang tìm chúng ta.”

Trên đường về, thấy tâm tình cậu đã bình phục không ít, Trác Dật làm như không để ý rồi lại cẩn thận hỏi: “Người vừa nãy... cậu thích hẳn sao ?”

Đầu Gia Y lại cúi thấp hơn. Không nói gì, cũng không gật đầu, càng không lắc đầu.

Giờ phút này, Trác Dật rất muốn nói với cậu: Nếu thấy không vui, thấy ủy khuất, thì cứ tới tìm tôi. Gã rất muốn nói: Tôi không có tiền đồ gì lớn lao, cũng không có tiền nữa, có thể sẽ không lo cho cậu được chu toàn, nhưng nếu được tôi sẽ tặng cả trái tim này cho cậu, đối xử với cậu hết lòng, thật đấy. Gã nhớ tới không lâu mới đây, Gia Y đã nói, ‘Nếu không nói cho người ta thì người ta làm sao biết.’

Tôi đã nghĩ sẽ không để vì một khắc do dự của mình mà làm vụt mất người quan trọng của bản thân. Trác Dật đang tập trung suy nghĩ, vừa định lên tiếng lại nghe thấy Gia Y vừa đi vừa hỏi: “Lúc đau buồn, nên

làm gì để cảm thấy tốt hơn đây. Khi ấy... ý tôi là, lúc biết mình không chiếm được người đó, cậu có đau không ?”

Trác Dật ngẩng đầu, bất đắc dĩ nhìn màn đêm ngày càng ngủ sâu, đương nhiên rồi a, đồ ngốc.

Gã không biết phải trả lời như thế nào, “Lúc đau buồn... Thì kể truyện cười a. Giống như vừa rồi ấy.”

“Tự kể cho mình ?”

“Cũng có thể kể cho người khác nghe, nhìn người khác cười thì mình cũng sẽ không còn khó chịu nữa.” Đó cũng là vì người ấy là cậu thôi.

Nhìn thấy ánh mắt bối rối của Gia Y khi nhắc tới người kia, Trác Dật mấp máy miệng, nhưng lời muốn nói cuối cùng cũng nuốt xuống.

Giống như cái cảm giác đã từng có.

Chẳng khác chi vẻ mặt của Nam năm đó khi kể ra sự yêu thích của mình với một cô gái, có thể cảm thấy mình còn chưa ra tay tranh giành thì đã thất bại thảm hại. Nếu bạn hỏi tôi khi biết mình không có được người ấy, có đau khổ hay không. Thì tôi sẽ trả lời: Có, đau khổ hết như bây giờ vậy.

Trở lại 1924, bên trong vẫn là một mảnh náo nhiệt.

Ánh mắt Gia Y nhìn không được đảo quanh bốn phía, chỉ để tìm một thân ảnh, xem hán đã đi chưa.

“Ái chà, về rồi hả ? Vừa rồi đi đâu vậy ? Đến đến, chơi giùm tớ hai vòng đi, tớ đi ngoài một lát !” Một người bạn tiến lại lôi Trác Dật đi chơi xúc xắc. Gia Y thì vẫn đang tìm, sau khi tìm một lát vẫn không có kết quả mới yên lặng đi theo, ngồi xuống một vị trí trống.

Gia Y dùng sức vò vò đầu mình, cho đến khi nó trở thành một cái ổ quạ mới thôi. Lần này thì tôi là cái chắc rồi, anh ta nhất định sẽ không muốn gặp mình nữa. Lúc anh ta không nói một chữ mà trừng mắt nhìn người ta, chính là lúc anh ta đang giận dữ. Theo phỏng đoán của mình đối với Tăng Thác, Gia Y cả người mềm nhũn, chậm rãi trượt xuống sofa... Quên đi, nếu chuyện đã thành như vậy rồi, thì có thể ai oán gì nữa. Có lẽ là, nên về nhà ngủ một giấc, qua đêm nay sẽ tốt hơn thôi. Nếu, nếu như... Gia Y nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ thầm: Nếu như, thật sự không buông tay được anh ta, thì cùng lắm là vác cái mặt dày đi tìm anh ta trở về là được.

...

Tình yêu nó rắc rối như vậy đấy.

Có một người, người đó có thể dễ dàng khiến ta vui vẻ ; một người khác, lại chỉ có thể mang đến cho ta những đau khổ và ưu sầu. Thế nhưng ta lại cứ không buông tay với cái người luôn làm ta đau khổ kia được. Vậy nên mới nói —— Nhiều khi người có thể làm ta cười ở ngay trước mắt, nhưng người trong lòng ta, lại người luôn khiến cho ta phải khóc.

44. Chương 44

— Trong đám đông, chợt nghe thấy có người gọi tên anh, tôi lập tức miễn cưỡng tìm về hướng phát ra tiếng gọi. Tôi nghĩ, bất luận lúc nào nếu có ai gọi tên anh, người đầu tiên quay đầu lại sẽ luôn là tôi. —

Vừa chớp mắt được một lát, tỉnh dậy đã là giữa trưa. Gia Y mở mắt, nhìn trần nhà trắng xóa, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Tiểu Sách —— cái mặt y chang tấm bảng.

Quả thực a, sau khi trở về một ngày cũng chưa hề gọi tới một lần. Gia Y nhìn nhìn di động, cũng không phát hiện những cuộc gọi nhỡ trước đó. Cậu nhìn vào gương, liếc mọng chà chà răng, dùng sức đến độ làm bọt kem văng lên tấm gương. Vừa nhìn thấy, cậu liền đưa tay cẩn thận lau đi. Lúc rửa mặt, có nước vẩy

lên thành bồn, cậu cũng theo thói quen lấy khăn vội vàng lau khô. Cuối cùng, có chút ảo não mà đem khăn lau đến sáng bóng, cậu nghĩ thầm: Nếu không phải yêu anh ta như vậy, thì mọi đau khổ cùng thương tâm bây giờ cũng không có. Bất đắc dĩ cảm thấy cảm giận khó hiểu, vì thế Gia Y xông lên giẫm đạp cái khăn vừa mới dùng để lau: Tiểu Sách chết bầm ! Cho anh dám ỷ vào em thích anh mà khi dễ ! !

“Này này, cái khăn đâu có thù hằn gì với cậu đâu ?” Lâm Cát Cát dựa vào cửa nhà vệ sinh.

Gia Y yên lặng hừ một tiếng, đi ra, “Có gì ăn không, đói quá.”

“Đệt, ngủ thẳng tới giữa trưa mới thức, tôi còn tưởng dạ dày của cậu chết luôn rồi chứ.” Lâm Cát Cát đi theo sau cậu, tay cầm một miếng bánh mì gặm, “Bánh mì với cà phê trong bếp ấy, có sữa nữa.”

Gia Y vừa ngồi xuống bàn ăn, giây tiếp theo Lâm Cát Cát cũng ngồi xuống đối diện.

“Nè, hôm qua Tiểu Sách đi tìm cậu ?”

“Ai kêu cậu cho anh ta biết tôi ở 1924, phiền chết được.”

Đối mặt với ánh mắt làm như oán hận rồi lại như không có của Gia Y, Lâm Cát Cát vô tội biện bạch: “Ê tôi không có nói à nha, là tự anh ta đi tìm đó.” Giải quyết xong miếng bánh mì trên tay, Lâm Cát Cát cúi sát người lại, “Sau đó thì sao ?... Như thế nào, chọc cậu giận hả ?”

“Sau đó, anh ta đi về a.”

“Cậu mắng đuổi người ta về ?”

“...” Đôi khi Gia Y thật oán giận sự nhạy bén của Lâm Cát Cát, bởi vì cô luôn giống như vừa rồi, đã nói là trúng.

“Chắc chắc,” Lâm Cát Cát bỗng kỳ quái, không biết là đang cảm thán cái gì, rồi nói tiếp: “Đúng rồi, tối nay đi Tân Thiên Địa* xem đêm ngạ quỷ với tôi đi.”

“Tại sao ?”

“Không tại sao hết, cậu muốn đi hay không ?”

“Không cần.” Trực tiếp rõ ràng.

“Bạn Phó Gia Y, kính nhờ cậu nể tình bạn bè một chút được không...”

Gia Y miết mắt nhìn cô một cái: “Để làm gì ? Trịnh Dịch Tắc đâu, chết mất xác rồi ?”

“Hi hi, cũng tại anh ấy không rảnh thôi, tôi đi một mình buồn chết, cậu đi ăn cơm cùng tôi đi.”

Gia Y liếc cô, “Người đàn ông của cậu không rảnh mới nghĩ đến tôi ? Muốn chết lắm hả...” Kỳ thật trong lòng cậu đang nhớ lại ước định với Tiểu Sách khi đó, nguyên bản còn hứa sẽ cùng nhau trải qua. Thế nhưng... vừa nghĩ tới đêm hôm qua, cậu liền không dậy nổi cái gì tinh với chả thần, liếc đi động trong tay, “... Được rồi, đi với cậu.”

“Quyết định rồi nha, tối nay 7 giờ gặp nhau trước cổng Paulaner** ở Tân Thiên Địa.”

“Paulaner ?” Gia Y tròn to hai mắt, một bộ thắc mắc ‘Cậu nhiều tiền quá không biết đi đâu hả ?’.

“Đúng vậy, mời cậu ăn cơm a.”

“Thế còn, sao không cùng đi ?”

“Không được, lát nữa tôi phải đi chơi với đứa bạn.”

... Thật đúng là đại tiểu thư. Gia Y đáng thương nghĩ: Nhiều người hẹn như vậy mà còn tìm tôi làm gì chứ, “Được rồi, vậy tới đó gặp...”

Lâm Cát Cát cười tươi như đóa hoa, thấy Gia Y chuyên tâm ăn bánh mì, cô liền chạm đến di động bên cạnh, lén lút nhắn hai tin.

Một tin thì nhắn: Anh yêu, chốc nữa nhớ ở dưới lầu chờ em, không được muộn đó.

Tin kia thì: Đã thu phục. 7 giờ. Paulaner.

Đương nhiên, là nhấn cho hai số khác nhau.

Gia Y bần thần giải quyết xong bữa sáng.

Cậu nghĩ, vị thợ mộc phụ trách trang hoàng cửa hàng hôm nay nghỉ, ba ngày sau cũng không làm việc. Nếu không thể vào cửa hàng thì cả một buổi chiều này nên tiêu như thế nào đây.

Không lâu sau, Lâm Cát Cát ra khỏi nhà.

Gia Y ở nhà một mình, càng thêm không biết nên làm gì để giết thời gian — ngoại trừ nghĩ đến người kia.

Cả một buổi chiều xem DVD, gì thì gì rồi cũng đến sáu giờ.

Gia Y thay quần áo rời khỏi cửa. Lúc đến Paulaner ở Tân Thiên Địa, so với giờ hẹn còn sớm nửa tiếng.

Đạo quanh cồng một vòng. Bỗng nhiên nghe thấy trong đám đông có người la lên một cái tên như là Tăng Thác. Gia Y theo bản năng nhìn về phía phát ra tiếng gọi, phát hiện cũng chỉ là một cuộc gặp gỡ bình thường giữa người và người mà thôi.

Vào Paulaner tìm một vị trí xem như khá đặc biệt ngồi xuống, Gia Y nhấn một tin cho Lâm Cát Cát, nói: Tôi mới đến, đến rồi thì vào đi.

Trong quán có phần ồn ào. Bên ngoài thì có vài hàng ghế dành cho Bavaria***, có người ngồi ở bên kia nói chuyện phiếm uống rượu cuồng hoan. Có cả những người ngoại quốc đến từ Đức, vừa nói chuyện bằng giọng Đức gượng gạo, vừa nhấm nháp hương vị quê nhà.

Náo nhiệt, thực ra đều là người khác.

Thức ăn trên menu rất phong phú, từ thịt ngỗng cho đến xúc xích Bavaria, hay là giò heo nướng kiểu Đức, tất cả đều tràn đầy hương vị Đức. Biết bia đen là đặc sản, cho nên khi nhân viên đến hỏi, đương nhiên trước tiên là phải gọi một ly đó.

Lâm Cát Cát vẫn chưa trả lời tin nhắn. Mặc dù cách giờ hẹn là bảy giờ còn chút thời gian, Gia Y đang nhàm chán sắp chết do dự có nên gọi một cú cho cô hay không, thì chợt thấy ai đó đẩy cửa đi vào. Nam nhân quét tầm mắt, chuẩn xác không lầm dừng trên người cậu, Gia Y bỗng nhiên hiểu ra tất cả, trong lòng chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi ghi hận: Cát Cát cậu dám bán đứng tôi.

* Tân Thiên Địa – Thượng Hải: Là khu phố đi bộ đông vui và nhộn nhịp cả ngày lẫn đêm với san sát những quán bar và nhà hàng mang đủ loại phong cách hiện đại lẫn cổ kính. Tân Thiên Địa được chia thành hai khu vực bắc và nam. Khu vực nam hiện đại hơn với những quán rượu, quán cà phê và nhiều trung tâm thương mại lớn cũng nằm trên khu này. Còn khu vực phía bắc là những quán ăn, cửa hàng nhỏ được thiết kế nhằm tạo sự tương phản giữa truyền thống và hiện đại, giữa văn hóa Đông và Tây. Vào buổi tối khách du lịch và cả người dân địa phương cùng đổ xô ra đường phố tạo nên một không khí nhộn nhịp bận như sống lại trong không khí Trung Hoa cổ xưa.

** Paulaner: Là tên một hãng sản xuất bia nổi tiếng của Đức, cho nên các quán bia có tên Paulaner khỏi cần giải thích hen.

*** Bavaria: Hay còn được biết là Bayern, là một bang của nước Đức.

45. Chương 45

— Một lần cùng bay lượn, mãi mãi làm bạn. Thật hy vọng rằng, anh có thể là Icaran dũng mãnh của em.

Paulaner vào buổi tối sẽ có một dàn nhạc sống biểu diễn, còn có cả ca sĩ hát nhạc cổ điển Đức.

Từ lúc Tăng Thác đẩy cửa tiến vào cho đến khi hắn ngồi xuống trước mặt cậu, toàn bộ quá trình vồn vện chỉ mất mấy chục giây mà thôi. Trong lúc này, đầu óc Gia Y cũng dùng một tốc độ thần kỳ mà vận hành: Nếu anh ta mở miệng đàng hoàng, giải thích đàng hoàng, thì mình cũng không nên ác ôn đối với anh ta. Tâm bình khí hòa nói chuyện, sau đó, còn có thể tha thứ cho anh ta...

Ấy nhưng, cậu chợt nhớ ra phải tìm cách khiến Tiểu Sách chủ động mở miệng —— Có lẽ là vì Tiểu Sách hôm nay hơn phân nửa là mang theo cảm giác có lỗi mà đến, cho nên chỉ cần bản thân cậu nhún nhường một chút, anh ta sẽ chủ động lên tiếng thôi, dù cho anh ta có không quen làm như vậy.

“Đến bao lâu rồi?” Nam nhân dùng một vấn đề không thích hợp nhưng lại thể hiện sự quan tâm để đánh vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

“A, vừa mới.”

“...” Tăng Thác trầm mặc một trận, lại hỏi: “Tối hôm qua, mấy giờ về?”

Biết hắn không giỏi đối đáp, giống như đầu lười cứ thất lại. Nhìn hắn không được tự nhiên, Gia Y trong lòng cảm thấy muốn cười, bĩu môi uống bia đen, “Không nhớ rõ.”

Cậu vừa thấy đã hiểu được nguyên nhân hắn hạ mình, cũng hiểu được ý đồ của hắn. Kỳ thật, ngay cái lúc cậu nhìn thấy Tiểu Sách đến gần bàn ăn, cơn giận trong lòng Gia Y đã vơi hơn phân nửa. Bất quá, dù vậy thì Tiểu Sách vẫn thiếu cậu một lời giải thích.

Một bữa ăn diễn ra mau tích tắc. Có lẽ là vì không nói chuyện, cho nên gà nướng trên bàn không bao lâu đã bị càn quét sạch sẽ. Cầm ly bia một lít, uống ừng ực xong một hơi cuối cùng, sảng khoái lan tràn.

Tăng Thác tính tiền xong, rầu rĩ hỏi: “Muốn đi quảng trường chờ đếm ngược không?”

“Nhưng còn cách 12 giờ lâu quá.” Gia Y tò mò, Tiểu Sách sẽ giải thích như thế nào về lời chất vấn hôm qua cậu nói với hắn. Mặc dù chuyện này cũng không còn quá thiết yếu nữa.

Lúc được Tiểu Sách im lìm dẫn đến trước cửa rạp chiếu phim ở Tân Thiên Địa, mặc dù cao hứng, nhưng vẫn nhin không được quả thâm trong lòng: Chiêu bài cũ rích!

Hiện tại đang có những bộ phim bom tấn hot nhất, hai mươi phút trước khi mở màn, may mắn cướp được hai cái trong số ít ỏi vé ngồi còn lại. Nhìn hàng chữ in rõ dãy ghế cuối cùng trên vé, Gia Y khó chịu bĩu môi, “Phải cố rướn người rồi...”

Đây là một bộ phim khoa học viễn tưởng bom tấn. Một tộc người hiền lành dũng cảm vì bảo vệ hành tinh của mình mà phải đấu tranh với loài người tham lam. Một thú cười màu xanh biếc phun lửa đỏ rực là Icaran đang chở nhân vật chính bay lượn dọc theo vách núi dốc đứng, phiêu du và tự do. Cây cỏ cứ như những sinh vật diệu kỳ lấu lỉnh nhảy nhót rồi xoay vòng, vừa chạm vào thì liền co rúm lại, còn cả những gốc cây có linh hồn thánh khiết... Tất cả đều là những sinh vật có linh hồn còn biết bao dung hơn cả nhân loại.

Một lần cùng bay lượn, mãi mãi làm bạn.

Nhìn Icaran cực kì hùng mãnh nhưng một khi phục tùng thì liền vô cùng trung thành, Gia Y bỗng nhiên nhớ tới giấc mộng mới đây của mình. Cũng gần giống như thế này, có được một thú cười vừa đẹp mã vừa trung thành cùng rong ruổi thiên hạ, chẳng khác chi một anh hùng.

Đang xem đến nhập thần, Gia Y cũng không nhận ra bàn tay đang đặt trên tay vịn của mình đã bị Tiểu Sách cầm. Đợi đến khi phát giác, cậu trong bóng tối trợn to hai mắt, mặt đỏ ra... Liếc xem động tĩnh bên Tiểu Sách một cái: nam nhân tựa hồ rất thông dong, biểu tình trên mặt cũng rất bình thường, ánh mắt còn đang dán dính vào màn ảnh, cũng không phát hiện Gia Y nhìn trộm.

Nắm chặt tay mình như vậy, anh ta chưa lần nào... Chỉ có như thế, mà cư nhiên đã thấy vui vẻ thế này. Thật sự là không có tiền đồ mà... Gia Y cắn cắn môi, không cam lòng việc mình không biết kiềm nén.

Thế nhưng trái tim lại cứ cố đập cho mạnh vào, có khi bàn tay phải sẽ để lộ tâm tình mất.

“... Tiểu Sách.” Trong bóng tối, cậu nhỏ giọng gọi một tiếng.

Tăng Thác không nói gì, chỉ nghỉ hoặc xoay đầu nhìn cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, liền giống như tâm sự bị nhìn thấu mà trở nên khấn nguyện: “Không, không có gì hết !” Thấy ánh mắt của nam nhân vẫn chưa chịu dời đi, nhin không được thấp giọng rống lên, “... Anh nhìn cái rắm !”

Hắn dường như nở nụ cười. Gia Y nhất thời càng thêm bồn chồn, thậm chí còn nghĩ đến Tiểu Sách muốn hôn mình. Vừa nghĩ đến ý niệm đó, cả người lập tức liền đổ đến tận mang tai.

Tăng Thác đúng là đang cười, chỉ là ánh mắt của hắn đã nghiêm túc trở về với màn ảnh.

Gia Y vốn còn đang mừng thầm, trong rạp chiếu phim tối như vậy, hắn hẳn sẽ không thấy mình yếu thế mà đỏ mặt đâu. Nhưng cậu đã quên mất, thị lực của Tiểu Sách là đạt mức tuyệt đối, cho nên hắn đương nhiên cũng có thể nhìn tốt trong ban đêm.

Kéo dài thêm khoảng hai tiếng rưỡi nữa thì bộ phim kết thúc, đã gần 0h.

Vô cùng thỏa mãn, bỗng nhiên ý thức được nam nhân vẫn ngậm miệng không đề cập tới chuyện hôm qua cậu nổi bão với hắn.

Tiểu Sách thối, anh đừng nghĩ rằng tùy tiện dụ dỗ em như thế là xong, tốt xấu gì em cũng là người có đầu óc nha. Muốn qua mặt quan à ? Không có cửa đâu !

Gia Y cố gắng chú ý thật kỹ, cố gắng không để bị Tiểu Sách “lừa gạt”.

Kỳ thật, đối với cậu mà nói, người này giống như một cơn lốc xoáy vậy, một khi bị hút vào rồi thì chỉ có thể thuận theo dòng xoáy đó, càng xoáy càng sâu.

Cậu rốt cuộc thì đã rơi vào ‘lốc xoáy mang tên Tiểu Sách’ từ khi nào nhỉ ?

Câu đề chương, thật ra ta đã lược bỏ cụm từ “phun lửa”. Chữ đề nguyên thì tưởng tượng hại não quá. Không biết em nghĩ sao mà có thể muốn anh giống như Icaran – biết phun lửa =)).

46. Chương 46

— Tiếng lòng ảm náu nơi hắn, chỉ cần thông qua vài chữ ngắn gọn là đã có thể trực tiếp xuyên vào tim cậu. Nó so với bất kỳ lời tâm tình nào cũng đều có sức nặng hơn cả. Nếu thật sự được anh coi là người quan trọng nhất, thì đây quả là một chuyện hạnh phúc nhường nào a. —

Gia Y từ trước đến nay chưa bao giờ chờ mong ngày thứ sáu như dạo này. Hiện tại, ý nghĩa của ngày thứ sáu đối với cậu mà nói đã không còn tầm thường nữa, nó không chỉ đơn thuần là một ngày cuối tuần, mà còn là ngày mà cậu với Tiểu Sách nhất định phải gặp nhau.

Cũng thật kỳ lạ. Không hề ước hẹn gì cả, nó cứ như là chấp nhận một thói quen dần được hình thành.

Gia Y xòe ngón tay ra đếm, đã vô số lần nghĩ đến: Một năm chỉ có năm mươi hai ngày thứ sáu.

Nè, Tiểu Sách, anh yêu em vào năm mươi ngày thứ sáu ấy — trong những ngày đó, em xem như là anh yêu em — nhưng em thì yêu anh vào cả ba trăm sáu mươi lăm ngày. Thế nhưng như vậy vẫn chưa đủ, em còn hy vọng có thể có thêm thật nhiều cái ba trăm sáu mươi lăm ngày nữa. Ba trăm sáu mươi lăm ngày của anh, em đều muốn.

Cho nên, khi Tiểu Sách vẫn đang nắm tay cậu đi dạo trên quảng trường Tân Thiên Địa, Gia Y bỗng nhiên cảm thấy đây giống như không thật.

Phương thức biểu đạt tình cảm của nam nhân hình như rất khác so với người thường. Hắn sẽ không thổ lộ với bạn theo chiều hướng lãng mạn, rồi sau đó hôn bạn ; hắn cũng sẽ không trực tiếp thăng thấn, trẻ con nói rằng muốn nắm tay bạn, mà hắn đứng trong gió lạnh run run một chút, rồi ca cẩm một câu: “Lạnh chết được, cậu có thấy vậy không ?” Sau đó mượn cớ vươn tay đến thăm dò nhiệt độ trên tay đối phương, mặc kệ có thể nào đi nữa, hắn vẫn chặt chẽ giữ lấy tay người ta. Hắn chỉ cần có một cái cớ thôi, mặc dù cái cớ đó rất sứt sẹo. Gia Y đứng trong gió lạnh đến chóp mũi ửng đỏ cả, nề tình mà đáp lại: “Đúng vậy, lạnh quá đi.” Lập tức, liền cảm thấy Tăng Thác càng nắm chặt tay mình hơn.

Càng gần đến sáng, người tụ tập trên quảng trường càng đông. Đêm ngược vẫn chưa bắt đầu mà đám người chung quanh đã trở nên khá dày đặc.

Cũng giống như bản tính của mình, Tăng Thác đối với những chi tiết nhỏ nhặt kia rất là để ý. Hắn vừa nắm chặt tay Gia Y, vừa quan sát dòng người càng lúc càng đặc kín bên cạnh. Tình tự của mọi người dần dà càng khó mà khống chế, giống như là sợ bị chen lấn quá mức, thế là Tăng Thác đề nghị: “Chúng ta lùi ra sau một chút.”

Khi tháp đồng hồ cao cao sáng đèn lên, cũng là lúc cách năm mới chỉ còn một phút.

Tiếng hò reo của đám đông trở nên đình tai nhức óc, theo tiếng đồng hồ đếm ngược sáu mươi giây mà vang dội. Mặc dù đứng ở vị trí không gần, nhưng vẫn có thể cảm nhận được làn sóng nhiệt tình kia. Nhưng hoàn toàn không hòa hợp với bầu không khí náo động chung quanh, là Tăng Thác vẫn giữ nguyên khuôn mặt vô biểu cảm của mình. Tuy rằng việc hắn tỏ ra vui vẻ trước nay luôn là một thứ xa xỉ, nhưng vào thời khắc đếm ngược đến số 0, khi những chùm bong bóng đeo ruy băng được thả lên trời, Gia Y vẫn nhin không được mở miệng: “Nếu cảm thấy vui thì nên cười mới phải chứ ?”

Vấn đề này nói ra giống như không có ý nghĩa, thế nhưng đối với Tăng Thác thì nó đích xác là một vấn đề đấy.

“Cái đó cũng phải xem là chuyện gì.” Tôi hôm nay có cười mà, chỉ là em không nhìn thấy thôi.

“Vậy phải gặp chuyện gì mới có thể cười ?”

“...” Tăng Thác trầm mặc không trả lời, chỉ nói: “Này, về nhà.”

“Anh muốn đưa tôi về sao ?” Gia Y đi theo sau hắn, nhỏ giọng hỏi.

Tăng Thác sững sờ một hồi, cước bộ cũng không giảm bớt, bàn tay kéo người phía sau cũng không có ý định buông ra, “À, đúng vậy.”

Kết quả là đưa Gia Y về luôn nhà mình.

Tăng Thác móc trong túi ra một chiếc chìa khóa, đưa cho Gia Y, “Mở cửa.”

Nhìn Gia Y không rõ ý mình mà đứng yên bất động, lại thúc giục nói: “Mở cửa đi, Cẩn đốc.”

Tiểu Sách anh làm cái gì vậy... Gia Y nói thầm trong lòng, bất giác hoài nghi trong nhà hắn có phải ẩn giấu cái gì kinh hỉ hay không. Lúc tra chìa vào ổ khóa, tay cũng đều run lên — không được, hôm nay tay bị anh ta nắm chặt cả một đường, chuyện đó đã đủ khiến Gia Y kinh ngạc rồi. Bây giờ lại còn có gì nữa đây... ?

Trong nháy mắt cửa mở ra, Gia Y như muốn ngưng lại hô hấp. Sau khi nhìn thấy bên trong hết thấy đều bình thường, căn bản không có cái gì gọi là “kinh hỉ” hết, Gia Y mới chột đau đầu, đúng vậy, có thể trông cậy người này làm ra chuyện gì kinh hỉ chứ, mình thật đúng là...

Gia Y theo Tăng Thác vào nhà, vừa mới thay dép lê xong, thấy nam nhân liếc liếc chìa khóa còn cầm trên cửa: “Chìa khóa.”

“À à,” Suýt nữa quên mất... Gia Y rút chìa khóa ra, ngoan ngoãn đặt lên kệ tủ cạnh lối vào.

Bất chợt lại nghe thấy Tăng Thác không hề quay đầu mà nói một câu: “Giữ.”

Cái gì ? Gia Y ngơ ngác nhìn quanh, “... A ?”

Tăng Thác nghiêm nhiên đã đi vào tới bếp, không còn thấy bóng dáng. Nhưng giọng nói vẫn truyền tới từ bên trong: “Cái chìa khóa, giữ đi.”

“ ... ”

Cho đến khi Tăng Thác bưng ly nước nóng ra khỏi bếp, nhìn thấy Gia Y còn đứng yên ở lối vào, liền nhủ mày: “Cậu định đứng đó luôn hay gì ?”

Chìa khóa bị Gia Y gắt gao nắm trong lòng bàn tay. Cậu không thể thốt nên lời, cậu không dám giữ lấy, cậu sợ mình đoán sai ý của Tiểu Sách.

Tăng Thác ngồi xuống ghế salon. Hắn không buồn nhìn ánh mắt bởi vì tình cảm phập phồng mà phát sáng của Gia Y. Hắn chỉ chuyên tâm uống trà nóng, thuận tiện nói ra ba chữ. Âm lượng không cao, chỉ là như chen qua kẽ răng mà ra.

Không phải là anh yêu em. Cũng không phải là anh thích em. Nhưng giờ phút này Gia Y nghe được, quả thật còn hơn bất cứ câu gì khác.

Tiểu Sách chỉ liếc một cái về chiếc chìa khóa mà cậu thanh niên đơn thuần lại cố chấp kia vẫn giữ, thản nhiên nói: “Đã đổi khóa.”

47. Chương 47

— Hắn chính là như vậy. Mạnh miệng mà mềm lòng, trong lòng nghĩ gì sẽ không bao giờ muốn nói ra. Thế nhưng mà, cậu lại thích hắn ghê gớm. —

“Gì đây, không cần sao ?” Biết rõ cậu chỉ là nhất thời kích động mà nói không nên lời, Tăng Thác lại làm bộ, “Không cần thì trả lại cho tôi.”

“Không được ! Anh đã nói cho tôi rồi, đồ đã cho nào có chuyện đòi lại ! ?” Cuối cùng cũng hoàn hồn lại, Gia Y ngồi xuống bên cạnh Tăng Thác, xem chiếc chìa khóa như là bảo bối mà xâu vào chung với chìa khóa nhà mình.

“Phó Gia Y.” Tăng Thác gọi cậu một tiếng, không biết suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau mới mở miệng: “... Trước đây, cậu ta có giữ một chìa khóa. Lúc chia tay, tôi đã lấy lại. Nhưng tôi không biết cậu ta đã lên lấy đi...”

“Được rồi,” Gia Y nắm chầm chìa khóa trong tay đã có thêm một chiếc, cắt lời Tăng Thác, “Tôi biết... là tôi lòng dạ hẹp hòi.”

“Khụ, cậu chùng nào rảnh thì...” Nam nhân lông mày cũng không thềm nhả một chút, tỏ ra đứng đắn nói: “Thì mua thêm hai cái ly đi.”

“Để chi ?” Bấy giờ mới để ý, cái ly trên tay cậu không phải là cái ly sứ màu đen kia, “Cái kia đâu ? Anh vứt rồi ?”

“Cái kia cũ rồi, tôi muốn đổi một cái.” Hao hết tâm cơ mới nghĩ ra được một cái cớ.

“Cái tôi tặng anh cũng vứt luôn rồi ! ?”

“... Khụ, không.”

Gia Y cười đến ánh mắt cũng cong lên, cười he he rướn người lại gần: “Thật chứ ? Trên bàn trong bếp không phải còn rất nhiều ly thủy tinh sao, cần gì lãng phí vậy.”

Nam nhân giật giật khóe miệng, vẻ mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc: “Để ở ngoài suốt nên không còn sạch sẽ.”

Đi chết đi chứ không sạch sẽ. Gia Y nghĩ thầm, trong nhà anh có cái gì không sạch hả ? Mỗi một cái ly thủy tinh đều sáng bóng y như mới mua.

Anh ta chính là như vậy.

Mạnh miệng nhưng mềm lòng, trong lòng nghĩ gì sẽ không bao giờ muốn nói ra.

Mặc dù là muốn hẹn tôi, mà còn phải quanh co lòng vòng nhờ Cát Cát ra tay, thật đúng là không có tiền đồ.

Thế nhưng mà, cậu lại thích hấn ghê gớm.

Nhìn gương mặt nghiêng của hấn, bỗng cảm thấy hấn đẹp trai hơn bất kỳ một ai khác.

Gia Y vô thức ôm lấy cổ Tăng Thác, chặt chẽ ôm lấy.

“Tiểu Sách.” Chôn mặt vào bên cổ hấn, Gia Y mở miệng hỏi: “Nếu hôm nay tôi không nhận lời Cát Cát, nếu tôi không tới thì sao?”

Nam nhân cảm giác mình bị người ta ôm mà ngẩn người, trên lưng có một đôi tay ấm áp đang ôm lấy mình, “Đi tìm cậu.”

Giọng nói trầm thấp của nam nhân, gần như vậy, ngay sát bên tai. Mọi khát vọng bấy lâu cứ như trong nháy mắt đều tràn dâng chỉ qua một cái ôm này. Rõ ràng không phải là tình cảnh kích thích tình gì, nhưng lại thấy muốn đến tận đỉnh.

Gia Y hơi buông Tiểu Sách ra, lập tức chủ động dâng môi lên. Chỉ như thế im lặng hôn hấn, cảm nhận được cánh tay của Tiểu Sách thong thả di chuyển trên lưng mình, an tâm, và ôn nhu.

Có phải chỉ cần nhắm mắt lại, thì nước mắt sẽ không chảy ra?

Lúc buông hấn ra, Gia Y hí mắt cười, “Tiểu Sách anh xong rồi, có phải đã yêu tôi rồi không?”

Trên mặt Tăng Thác không nhìn ra biểu tình vui vẻ nào, nhưng cũng không phải là vẻ mặt lạnh như tảng đá. Hấn cũng không nói yêu, chỉ là giữ lấy cái ót Gia Y tiếp tục hôn lên. Không cần tốn nhiều sức đã mở được môi đối phương, đầu lưỡi như một con rắn linh hoạt xâm nhập khoang miệng. Bàn tay cũng bắt tri bất giác chuyển từ sau lưng Gia Y về trước người, tiến thẳng xuống bộ phận trọng yếu.

Nụ hôn kéo dài đến mức thiếu hụt ô xy, mãi cho đến khi bị hấn mở khóa quần ra. Gia Y bị kích thích mà nhẹn không được, lúc rời khỏi môi hấn hô hấp đã bắt đầu rối loạn, hai mắt đen láy có chút ướt át, “... Tiểu Sách anh chơi xấu...”

Tăng Thác giờ phút này nhìn ánh mắt của cậu, thấy thế nào cũng đầy thâm tình. Hấn không để ý sự kháng cự yếu ớt của Gia Y, kéo cậu vào lồng ngực của mình. Trong chớp mắt kia, khóe miệng hấn hiện lên một đường cong vi diệu, vừa lúc bị Gia Y nhìn thấy.

Anh cười.

— Nếu cảm thấy vui thì nên cười mới phải nhỉ?

— Cái đó cũng phải xem là chuyện gì.

— Thế phải gặp chuyện thế nào thì mới có thể cười?

Khi đó hấn không trả lời, chỉ nói là: Đây, về nhà.

Trong lúc thất thần, thứ giữa hai chân đã bị Tiểu Sách nắm trong tay.

Tiểu Sách nửa dựa trên ghế sa lon, tùy ý để Gia Y không mấy nặng tựa vào trên người hấn. Gia Y lúc này mới đột nhiên ý thức được, hai người đang dùng tư thế như vậy mà ngã vào trên ghế salon.

“A ưm... Tiểu Sách, Tiểu Sách... Ngừng ngừng ngừng...”

Nhìn phần đỉnh đã nhô ra chút dịch lỏng, tay Tăng Thác lại ra sức thêm.

Gia Y ngã đầu vào ngực hấn, kháng cự không được Tiểu Sách, từ trước tới nay đều kháng cự không được. Nhưng mà salon rất hẹp, khó có thể hoạt động thoải mái, cậu chỉ còn biết thở dồn dập, “... A a, chờ một chút... Đi, đi lên giường được không...”

Cánh môi của Tăng Thác ở sát bên tai, lỗ tai hồng thấu của cậu rất dễ dàng liền bị tập kích. Nam nhân trầm thấp lên tiếng, như muốn hấp dẫn: “Hiện giờ chờ không được nữa?”

Nghe thấy lời đó, cả người Gia Y lại run lên. Tiểu Sách khốn kiếp, anh có cần dùng thanh âm như vậy thối bên tai em mà nói chuyện không a.

Đành cam chịu để nam nhân muốn làm gì thì làm, thân dưới truyền đến khoái cảm khiến người ta quên hết tất cả. Hình như đã sắp đến cực hạn. Cúi đầu tựa vào vai hắn thở, rồi lại ngoài ý muốn nghe Tăng Thác cố ý tuôn một câu: “Phó Gia Y, tôi cảnh cáo cậu, không được làm dơ ghế salon của tôi.”

“...” Cặp mắt xấu xa ! Hóa ra là anh ta cố ý, thế nhưng sau khi nghe câu đó liền dường như bị kích động, “... Không được, a a... Dừng...”

Sau khi bắn ra trong tay Tiểu Sách, Gia Y bình phục hô hấp lại, hai tay cố gắng chống đỡ trên ngực hắn, liếc nhìn chiếc salon vẫn sạch sẽ như trước, thở phào một hơi.

Tăng Thác không nói lời nào, hắn nhìn đáng vẻ cậu lúc này mà cảm thấy buồn cười.

Thật sự để ý như vậy sao, đồ ngốc.

48. Chương 48

— Cậu không biết tại sao mình lại chảy nước mắt, lại còn khóc nhiều như vậy. Chỉ cảm thấy nơi trái tim rất nhói. Khi thấy hạnh phúc cũng sẽ rơi lệ, thì ra cảm giác ấy là như thế này. —

Phần bụng bằng phẳng cùng xương sườn gầy gò, còn cả bộ ngực không có gì nữa, đều bị đầu lưỡi của nam nhân liếm qua không biết bao nhiêu lần.

Cứ như vậy bị Tiểu Sách ôm ngồi trên người, cơ hồ là hoàn toàn bày ra thân thể mặc nam nhân muốn gì làm nấy, không biết làm sao chỉ đành biết ôm chặt lấy cổ hắn. Lúc cúi đầu, còn có thể ngửi thấy mùi hương sạch sẽ trên tóc Tiểu Sách, là vị bạc hà thanh mát.

Ngón tay tham nhập vào huyết khẩu phía sau ra vào lặp lại, sau một hồi quen dần thì không còn đau nữa. Khoái cảm dần chiếm ngự đại não, Gia Y thậm chí đã không còn phân biệt rõ là thứ đang rút ra – cắm vào dưới thân mình là hai ngón tay hay ba ngón.

Tăng Thác vẫn rất tập trung. Bất kể là lúc khám cho bệnh nhân hay hiện tại.

Hắn có lẽ là vẫn chưa quên lần đầu tiên làm – cái ‘áo mưa’ bị dính máu sau khi làm tình. Mỗi khi đối đãi với vết thương của bệnh nhân đều phải làm theo quy tắc, cho dù là một chỗ rất nhỏ cũng phải xem xét trị liệu thật kĩ cho người ta. Việc chữa lành miệng vết thương cho người khác giống như đã trở thành bệnh nghề nghiệp của hắn. Nguyên nhân xuất hiện máu, nguyên nhân vì sao lại ra máu. Chính vì lo suy nghĩ chuyện đó, cho nên động tác mới bỗng nhiên chậm lại, làm cho người cười trên mình phải rên rỉ thúc giục hắn.

“Ai... Tiểu Sách anh còn cọ cái gì nữa, có phải nam nhân không vậy ? A... Nhanh lên...”

Có phải nam nhân hay không ? “... Vậy cứ thử thì biết.”

Nhìn Gia Y hai mắt hồng hồng, thần tình phiếm sắc đục, nhưng không thấy gợi cảm mà chỉ thấy đáng yêu. Cặp mắt đen láy kia giống như sắp khóc. Thì ra, ngẫu nhiên ý nghĩ muốn khi dễ em ấy cũng có thể nảy ra.

Sau khi rút ngón tay ra khỏi, hắn liền ôm thắt lưng Gia Y ngồi ngay ngắn lại, đặt thứ đục vụng kia ngay trước lối vào. Có điều còn chưa vào hoàn toàn đã nghe thấy Gia Y trên người nhả không nổi mà lớn tiếng rên rỉ. Hai cánh tay vốn đang ôm lấy mình càng siết chặt hơn, ôm chặt hơn nữa.

Hai chân người này cũng không ngừng run rẩy, như là không khống chế được vậy. Vừa chạm vào mặt cậu định hôn, lại chợt phát hiện cậu đang nhắm chặt mắt khóc.

Tăng Thác cũng không lập tức động. Ngón cái đưa đến dưới mí mắt cậu lau, đôi mắt kia liền mở ra, có chút ngây dại, cũng nhìn không thấy tiêu điểm. Biểu tình như hơi ủy khuất, trông thế nào cũng thấy giống như con mèo hoang nhỏ bị bỏ rơi.

Cảm giác tốt như vậy sao ?

Nam nhân cũng không hỏi ra miệng, chỉ là vừa hôn lên mắt cậu vừa cười.

Gia Y thấy thụ sủng nhược kinh, giống như nếu cứ như vậy sẽ dễ dàng bị nam nhân lạnh lùng này nắm trong lòng bàn tay. Hôm nay cậu đã ba lần nhìn thấy Tiểu Sách cười, thì ra anh cười lên ôn nhu như thế. Phải chi có thể nhìn thấy nhiều hơn nữa.

Nam nhân chôn vào hõm vai cậu, không hề nể tình thúc lên. Tiến vào thật sâu, mỗi một lần đều như muốn chạm đến cái nơi khiến người ta sung sướng kia.

Đã không thể khống chế được nữa, cứ khát vọng thêm một chút, thêm một chút nữa là sẽ chạm đến. Hai tay vô lực chống đỡ trên ngực Tăng Thác, toàn bộ sức nặng đều dồn hết vào nơi giao hợp kia, nhịn không được tự thân vận động. Tốc độ càng lúc càng nhanh cũng báo trước là sắp đến cực hạn của cơ thể. Gia Y nói không rõ lời, chỉ biết ư a rên rỉ. Tuyến lệ hôm nay hình như phá lệ dồi dào, phần nước mắt vừa mới lau khô cứ nhiên lại lần nữa tràn ra ngoài.

“... Tiểu Sách... Tiểu Sách !” Khi gần tới cao trào, trong đầu chợt trống rỗng, duy nhất có thể làm chỉ là mở miệng gọi tên nam nhân. Sau khi nhịn không được bắn ngay bụng Tăng Thác, nam nhân vẫn còn đang động. Không lâu sau thì nghe thấy hần ắn nhần thổ dốc vài tiếng, biết hần cũng sắp tới rồi.

Bởi vì biết không mang bảo hộ, ý thức được Tăng Thác muốn rút ra trước khi bắn tinh, Gia Y lớn mật ôm chặt lấy hần, ương ngạnh không muốn cho hần cử động. Trong một cú thúc, cảm thấy nam nhân chậm rãi phóng thích hết trong cơ thể mình. Cái loại cảm giác bị lấp đầy này, trước đây chưa từng có.

“Tôi không mang.” Tăng Thác đẩy mặt cậu ra, muốn dùng ngữ khí nghiêm túc nói cho cậu biết chuyện đó. Hần chạm vào hai má thắm ửng của Gia Y, nhỏ giọng nói: “... Khóc nhiều như vậy.”

“Tôi biết anh không mang a.” Gia Y rất thản nhiên nói, nhìn Tiểu Sách cười híp mắt. Thế nhưng, những lời như ‘là muốn anh bắn bên trong thôi’ nói ra miệng như thế nào cũng rõ ràng.

Nằm một lát, nghĩ đến tính khiết phích của nam nhân cùng mệnh lệnh “không được làm dơ salon” vừa rồi, liền nhanh chóng thức thời bật người dậy, “... Ừm, tôi đi tắm trước.”

Vừa muốn đứng lên, lại đột nhiên bị kéo ngược trở về. Bàn tay đặt trên ót thật ấm áp. Thanh âm kia lại dùng ngữ khí như thường lệ mà nói: “Đợi lát nữa.” Ngữ khí bá đạo, rồi lại ôn nhu đến kì diệu. Gia Y bỗng nhiên cảm thấy thật thú vị, sao lại có người mâu thuẫn như thế này nhỉ ?

Giờ khắc này, bộ dáng tựa vào lồng ngực Tiểu Sách của cậu quả thật rất giống một con mèo.

Cũng không biết mình vì sao lại chảy nước mắt, chỉ cảm thấy nơi trái tim rất nhói. Khi thấy hạnh phúc cũng sẽ rơi lệ, thì ra cảm giác ấy chính là như thế này.

49. Chương 49

— Lòng bàn tay đặt lên phần bụng đau đớn của cậu, hần nói nếu có đau đến chịu không được, thì cứ đánh thức hần. Khó mà tưởng tượng được sự dịu dàng này là đến từ hần, giống như cậu chỉ là đang nằm mơ. —

Lúc leo lên giường Tiểu Sách thì đã gần hai giờ sáng. Không ngờ lại dây dưa lâu như vậy... Nhưng trong lòng Gia Y vẫn cảm thấy thoải mái, thậm kỳ vọng năm mới này nhất định phải tốt thật là tốt, không thể cô phụ cái ngày đầu tiên tươi đẹp này được.

“Năm mới vui vẻ, Tiểu Sách.” Cậu hướng về phía Tiểu Sách, nhìn hẩn nói.

Tăng Thác từ từ nhắm hai mắt, bình ổn nằm trên giường, cách Gia Y một khoảng thật gần, hô hấp đều đặn, “Ngủ đi, Càng dốc.”

...

Thịt nướng ở Paulaner ngon như vậy, bất tri bất giác đã ăn quá nhiều.

Một cảm giác khó tiêu rất cục phát tác vào lúc rạng sáng. Mới đầu chỉ là dạ dày không thoải mái, đến lúc chừng bốn giờ sáng thì rất cuộc cơn đau dờn sang túi mật. Thật ra cũng đã sớm dự đoán được, nếu là bình thường Gia Y nhất định sẽ uống hai gói thuốc tiêu, nhiều lắm là uống thêm một viên thuốc thanh mật rồi ngoan ngoãn về lại giường. Thế nhưng, đối mặt với Tiểu Sách lúc này... Cậu làm sao dám đi uống thuốc rồi ngủ.

Tăng Thác ngủ rất an ổn.

Gia Y nằm trong bóng đêm cứ thế mà nhìn hẩn, nhìn thật lâu. Cuối cùng vươn tay chạm vào hẩn, lại nhích người vào gần hẩn một chút. Không biết đã qua bao lâu, thầm nghĩ muốn ngủ một lát nhưng cứ nằm mãi cho đến khi trời sắp sáng... Đang lúc mơ mơ màng màng, chợt cảm thấy người bên cạnh giật giật — hẩn dường như tỉnh.

Gia Y nhắm mắt không lên tiếng, chỉ cảm thấy nam nhân đặt tay lên trán mình sờ sờ, thì ra là toát mồ hôi. Một lúc sau, bên tai liền truyền đến tiếng Tiểu Sách cúi đầu xuống nói, “Này, này.”

Bởi vì đau cho nên hai hàng chân mày cũng châu lại, mà chính Gia Y lại không biết. Cũng có lẽ, nhiều năm qua cậu đã quen với việc nửa đêm bị túi mật quấy phá, gây sức ép đến giấc ngủ.

“Phó Gia Y, dậy dậy.”

Mở to mắt ra, nhìn thấy Tiểu Sách đang ngồi dậy nửa người xem xét cho cậu. Vẻ mặt tỏ ra khẩn trương, Gia Y bỗng nhiên thấy vui vẻ khôn xiết.

“Có đau không ?” Làm thế nào mà đổ mồ hôi đến nông nỗi này. Theo bản năng, hẩn bày ra tư thái bác sĩ hỏi, “Túi mật à ?”

Vừa định mở miệng trả lời thì phát hiện miệng lưỡi khô khốc, cho nên chỉ đành gật đầu.

Tăng Thác “Sách” một tiếng, xoay người xuống giường. Không bao lâu sau, nam nhân lại vào phòng. Bật cái đèn đầu giường, để ly nước với viên thuốc lên chiếc tủ nhỏ cạnh giường, “Đứng lên.”

Đầu Gia Y có phần hỗn loạn, nghe thấy Tăng Thác bảo mình đứng lên thì ngoan ngoãn xốc chân chuẩn bị xuống giường.

“Phó Gia Y, cậu làm gì vậy.” Tăng Thác thấy cậu muốn xuống giường, vội vàng bước tới buộc cậu ngồi lại, kéo chăn một lần nữa đắp lên giúp cậu. Đang mùa đông mà em mặc áo ngủ chui ra để làm chi chứ ?

Nhìn ánh mắt trách cứ của hẩn, Gia Y mới “ơ ờ” phản ứng lại. Tiếp nhận viên thuốc nam nhân đưa tới, yên lòng nuốt vào. Khi uống nước, liếc mắt nhìn Tiểu Sách trước mặt một cái, trong lòng thầm nói: Anh chẳng phải cũng mặc áo ngủ sao, chẳng lẽ anh không biết lạnh à...

Nước trong ly không lạnh cũng không nóng, độ ấm vừa phải. Cậu nghĩ là với bản tính cẩn thận của Tiểu Sách, thì chắc đã phải hòa nước sôi với nước lạnh mới có thể có được ly nước ấm này, nhưng không biết là nam nhân đã tự mình thử qua mới yên tâm mang vào cho cậu.

Uống thuốc xong, nhìn Tăng Thác ra khỏi phòng không biết làm gì, cậu liền nằm xuống.

Lúc nam nhân trở lại, trong tay cầm theo một cái khăn. Thấy Gia Y tự ý nằm xuống thì nói, “Phó Gia Y tôi có cho cậu nằm xuống chưa.”

Ngoài tấm chăn chỉ còn một đôi mắt lộ ra, vô tội chớp chớp, lại ngồi dậy.

“Lau mặt.”

“Ồ.” Gia Y cầm lấy khăn mặt, lau sơ mặt với trán xong rồi trả lại.

“...” Mây Tăng Thác cau lại, nhận lấy khăn mặt rồi lau cẩn thận vùng cổ Gia Y một lần, “Được rồi.”

Cũng không lâu sau, liền cảm giác được nam nhân nằm xuống bên cạnh mình. Tắt đèn đầu giường đi, căn phòng vì đã vào rạng sáng nên không còn tối như ban đêm nữa. Sau rèm cửa là ánh nắng sớm nhẹ nhàng như ẩn như hiện, làm cho Gia Y có thể nhìn rõ Tiểu Sách từng ly từng tí.

“Tiểu Sách, mấy giờ rồi ?”

“Còn sớm.”

Nhìn Tăng Thác một lần nữa nhắm mắt lại, Gia Y liền xoay người đi đưa lưng về phía hắn, chuẩn bị ngủ.

Tăng Thác làm việc gì cũng rất nghiêm túc, tính khiết phích khiến cuộc sống của hắn trở nên cẩn thận và quy củ. Từ lúc ở cạnh hắn đến nay, Gia Y phát hiện rất nhiều thói quen đã thành quy luật của hắn. Tỷ như, hắn khi ngủ sẽ luôn nằm thẳng, đó là tư thế không hề chèn ép nội tạng nào, giúp cho cơ thể khỏe mạnh ; lại tỷ như, tiền trong ví của hắn đều gọn gàng đồng nhất, ngay cả hướng xếp cũng đồng nhất... Một cá tính như vậy khiến cho hắn có vẻ vô cùng chấp nhất.

Mặc dù đau đớn vẫn chưa tan hết, nhưng ly nước cùng viên thuốc vừa rồi đã giúp cho tình trạng tốt hơn nhiều.

Biết rằng Tiểu Sách đang nằm ngay sau lưng mình, cho nên thật an tâm.

Gia Y nhắm mắt lại, xê dịch thân thể, thay đổi thành một tư thế ngủ thoải mái hơn. Vừa mới ổn định xong, lại rơi vào một cái ôm không xa lạ. Gia Y lập tức mở mắt. Có một bàn tay đặt lên trên bụng cậu, giống như an ủi mà nhẹ nhàng xoa xoa. Cậu biết đó là Tiểu Sách, nhưng thân thể lại cứng ngắc không dám động dẩy dù chỉ một chút.

Tăng Thác cũng không mở mắt ra, vẫn dùng ngữ điệu bình thản muôn phần của hắn mà nói: “Nếu đau thì đánh thức tôi.”

Người Gia Y vốn đang hơi khom còng thêm cuộn lại, vì thế càng lui dựa sát vào trong ngực Tiểu Sách. Đường như nhớ tới điều gì, Gia Y vỗ hai cái thật mạnh lên mặt mình, khiến cho nam nhân sau lưng vốn đang yên ổn nhắm mắt phải “Chặc” một tiếng, hỏi: “Làm gì đấy ?”

Ui da mặt đau quá... Cậu không lên tiếng, nhưng môi đã nhếch lên nở nụ cười, cơn đau cũng dường như bị quên lãng đi.

Cái đầu gối trên gối nằm mềm mại lắc lắc, trả lời rằng không có việc gì.

50. Chương 50

— Người đang yêu, cũng không hẳn là họ không biết giữ tỉnh táo. Chỉ đơn giản là, họ cam nguyện đi theo bước chân của người kia mà thôi. Bởi vì yêu hắn, cho nên mới chấp nhận tin tưởng hắn. —

Nếu một người đang tắm mà còn ngâm nga ca hát một mình, vậy thì đủ để nhìn ra tâm tình của người này đang rất tốt. Mà Gia Y chính là một ví dụ điển hình.

Lúc ra khỏi phòng tắm, thấy Lâm Cát Cát đang đứng trong phòng soi gương làm tóc.

“Hát xong rồi ?”

Gia Y lấy khăn tắm lau lau tóc, phớt lờ vấn đề cô hỏi, “Vẫn còn làm tóc sao ?”

Trước khi Gia Y bước vào phòng tắm, Lâm Cát Cát đã bắt đầu “chơi” với cái đầu tóc xoăn của mình, mà không ngờ đến giờ này cô vẫn chưa buông tha.

Phụ nữ có khi rất thiếu kiên nhẫn, chưa làm gì đã vội vàng nôn nóng xao động, chẳng hạn như khi phải ứng đáp với một đàn ông thiếu hiểu biết. Nhưng cũng có khi, phụ nữ lại có vẻ kiên nhẫn vô cùng, chẳng hạn như có phí bao nhiêu thời gian cũng không chút nào đau lòng để làm các việc như: mua sắm, làm tóc, hoặc là tán gẫu bà tám.

Nhóm cái tình hình này thì, Lâm Cát Cát chắc là muốn kéo thẳng cái đầu tóc xoăn của mình đây.

Nguyên nhân của việc này chính là: “Ông xã hôm nay trên đường khen một nhóc tóc thẳng xinh đẹp a.”

Ặc, ông xã... Trịnh Dịch Tắc sao.

Gia Y ngậy ra một lúc mới kịp phản ứng.

Chỉ sợ Trịnh Dịch Tắc chẳng qua chỉ là thuận miệng khen, nhưng lòng ghen tị với hiếu thắng của thì rất mạnh, thí dụ như Lâm Cát Cát. Gia Y quay đầu lại tự ngẫm, mà phải rồi, cô từ khi nào thì cam nguyện hạ mình như thế ? Lòng tự trọng còn cao hơn đàn ông mấy lần cơ mà.

“Này Gia Y, cậu bình thường gọi anh ta là gì ?”

“Ai ?” Gia Y bất an, ngồi trong phòng khách lật xem quyển tạp chí được giao tận nhà. Việc sửa sang cửa hàng về cơ bản đã kết thúc, chỉ còn mỗi sơn tường thôi, còn lại là vấn đề bày trí các vật.

“Đương nhiên là Tiểu Sách a.” Cát Cát kéo chùm tóc xoăn cuối cùng của mình.

Gia Y bị vấn đề cô thỉnh linh hỏi khiến cho há hốc mồm, trong lúc nhất thời không hiểu rõ ý cô, “... Gì cơ ? Đã gọi là Tiểu Sách rồi mà. Chẳng lẽ còn biệt danh nào khác để gọi sao ? Tăng Thác... Ặc, khó nghe chết được.” Gia Y bĩu môi, biểu tình ra vẻ ghét bỏ.

“Ôi chà thật không thú vị, không gọi là ông xã sao ?”

Gia Y bây giờ mà đang uống nước, bảo đảm sẽ phun ra toàn bộ. Ngữ khí nói lời này của Lâm Cát Cát quả thực thoải mái tự nhiên tựa như đang đàm luận “Hôm nay bộ không ăn cơm chiều hả” vậy.

“Cái, cái gì ! ! ?” Gia Y đỏ lừ cả mặt. Có làm không chứ ! ? Bảo tôi gọi cái tên mặt than kia là ông ~ xã ! ?

Lâm Cát Cát đại công cáo thành làm xong bộ tóc thẳng mượt đi ra, rồi như suy nghĩ điều gì lại ngồi vào cạnh Gia Y, tự nhảm: “Đúng rồi, nói không chừng là ngược lại thì sao...” Trong cô như lóe lên một tia sáng, rướn đến trước mặt Gia Y hỏi, “Phó Gia Y, tôi nghiêm túc hỏi cậu này... Cậu có phải thụ không ?”

Cơ thể Gia Y nhịn không được lui lui về sau, nuốt nước bọt, “... Cái, cái gì thụ...”

Lâm Cát Cát không chịu thua tới gần, vỗ vỗ mặt cậu, “Khỏi giả bộ ngây thơ, ... bộ cậu chưa từng bị công sao ?”

Rốt cục cũng hiểu được ý của Lâm Cát Cát, Gia Y chớp mắt xoạch xoạch, “Này Cát Cát, cái đó, cái đó không cần phải...”

“Thôi được, không cần phải nói đâu —” Cát Cát ngồi thẳng người lại, làm bộ đứng đắn nói: “Tôi biết ngay là cậu không làm ăn được gì rồi mà, cậu quả nhiên là bị chiếm thế thượng phong.”

“Cái gì chứ... Ai nói tôi không làm được gì...” Khi Gia Y lúc nói ra câu này âm lượng đặc biệt to.

Lâm Cát Cát an ủi vỗ về vai Gia Y, vô cùng trịnh trọng nói: “... Việc này thì đừng nên miễn cưỡng.” Xem cái bắp tay gầy yếu của cậu này ~ tất nhiên là phải bị người ta “cưỡi” thôi.” Cô gian tà giễu cợt: “Nè, Tiểu Sách có gọi cậu là... bà xã không ?”

“Biến đi !”

“Chứ sao ?”

“Thì... ‘Này, Phó Gia Y.’ như vậy a.” Rõ ràng đơn giản, mà Gia Y lại còn bắt chước khẩu khí lạnh như băng của Tiểu Sách nữa.

“Lúc gọi cậu mà cũng hung như vậy sao ? Chắc chắc, một chút cũng không ôn nhu.”

“... !” Không phải, anh ấy không phải không ôn nhu. Vừa mở mồm định vì hấn tranh cãi, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng. Cũng đúng, cả ngày chỉ toàn lộ ra bộ mặt đáng sợ, cứ như ai cũng mắc nợ anh ta từ kiếp trước vậy. Nhưng mà...

“Tiêu rồi tiêu rồi, Phó Gia Y cậu tiêu đời rồi.” Cát Cát đứng lên khỏi ghế salon, “Nói đến Tiểu Sách là vẻ mặt cậu lại chìm đắm ngay, cậu hết thuốc chữa rồi.”

“... Cậu mới hết thuốc chữa thì có ! Người ta mới nói một câu cậu đã động kinh tiêu nửa ngày để làm tóc, không nói chuyện với cậu nữa, tôi đến cửa hàng đây.”

“Nhớ đem chìa khóa, lát nữa tôi có thể sẽ ra ngoài đó.”

“Ai~ biết rồi.”

...

Kỳ thật, cuộc tán gẫu cười cợt nhau vừa rồi cũng chỉ là vô nghĩa thôi.

Người đang yêu mà, còn có thể liếc mắt một cái là phân rõ phương hướng ngay sao ? Cũng không phải là không thể giữ sự tỉnh táo, mà chỉ là cam nguyện đi theo bước chân của đối phương thôi. Bởi vì yêu hấn, cho nên mới chấp nhận tin tưởng hấn.

Sau một vòng, giống như đã từng ước định, cậu với Tiểu Sách đã hợp tác hoàn thành xong công việc sơn lại cửa hàng.

Xong công việc, Gia Y ngồi trên cầu thang nhìn chiếc áo sơ mi trắng bị vấy bẩn ô ւế mà nhúu mày oán giận, “... Dơ chết được.” Một tháng trước, nam nhân cũng là với bộ dáng này, nói là không muốn, bảo mình ghét nhất là bị bám mùi nước sơn, ghét bị dính bẩn.

Nước sơn dính vào cổ tay áo rồi lăn xuống cánh tay, kể cả mu bàn tay cũng bị dính phải nước sơn.

Nhưng một chút cũng không thấy lòi thôi, mà ngược lại còn phải công nhận rằng, anh ta rất tuần tú.

“Tiểu Sách.” Gia Y ngồi trên cầu thang, hai cẳng chân gầy gầy tinh nghịch đung đưa.

Cậu cười, nói với Tăng Thác đang đứng ở cửa: “Em thích anh .”

Nam nhân không quay đầu, nhưng một động tác rất nhỏ đã để lộ chút bối rối trong nháy mắt của hấn. Có điều ngay sau đó, chút tình tự thật nhỏ bé ấy liền biến mất theo ánh mắt của hấn. Hấn nghiêng đầu lại, nhìn Gia Y ngồi trên cao, không hề thú vị lại nghiêm túc cảnh cáo về sự nguy hiểm của hành động kia: “Phó Gia Y cậu bao nhiêu tuổi rồi, xuống ngay.”

51. Chương 51

— Mùa đông, nhìn những hạt dẻ rang được đảo tới đảo lui trong chảo, nghĩ đến cảnh tượng giúp anh bóc vỏ từng hạt một. Về sau mỗi khi nhìn thấy hạt dẻ rang, trong lòng anh sẽ nghĩ đến em. Anh sẽ biết, hương vị ngọt ngào kia là một thứ không thể nào quên trong kí ức chung. —

Tăng Thác rót một tách trà nóng, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay. Cũng đến giờ rồi.

Xuyên qua những ô cửa sổ bằng kính ở hành lang tầng hai bệnh viện, có thể cảm nhận được rõ ràng cái ngán ngủ của ban ngày về đông. Chưa đến sáu giờ, màn đêm đã bắt đầu kéo xuống.

Uống xong hai tách trà, vừa định về văn phòng thu thập một chút, liền nhìn thấy Trịnh Dịch Tắc toàn thân trắng toát từ đầu kia hàng lanh hấp tấp đi tới.

“Bên dưới có một nhóm người vừa được đưa tới, xem bệnh trạng hình như rất nghiêm trọng, có thể là trúng độc cấp tính.”

Tăng Thác không hề nghĩ ngợi, bê ly nước nhanh chân đi về phía văn phòng, “Lập tức đi xuống.”

Hơn bốn mươi người, đều có dấu hiệu nôn mửa đi tả, thậm chí có người sốt cao đến 40 độ, hoài nghi là bị ngộ độc thực phẩm tập thể.

Có lẽ là vì danh tiếng của công ty này, cho nên bên ngoài phòng cấp cứu đã có nhiều phóng viên linh thông tin tức vây quanh.

Công tác vệ sinh ở căn tin công ty không thực hiện tốt, còn gây ảnh hưởng đến con của một công nhân vừa đến ăn, đó là một đứa trẻ nhiều nhất chỉ có tám tuổi.

“Có đau đầu choáng váng không ?”

“Đau rất đau... Muốn ói, này giờ đã ói hai lần rồi.”

“Có đi tả không ?”

“Cũng có... Đường dạ dày không khỏe.”

“Đo nhiệt độ, xong đi thử máu.”

Bác sĩ khoa cấp cứu cùng một vài thành phần bác sĩ đang trực ban có vẻ hết sức bận rộn. Vốn cũng không phải vào lúc “cao điểm” của bệnh viện, thế mà vẫn đông nghịt.

“Cô bé kia đâu ?”

“Người nào ?” Đối mặt với vấn đề đột ngột của Tăng Thác, Trịnh Dịch Tắc hơi bị chóng mặt.

“Đứa nhỏ tám tuổi.”

“Ồ, chắc được đưa vào trường hợp khẩn rồi.” Trịnh Dịch Tắc rút cục đã hiểu được nên tùy ý ngồi xuống một dãy ghế ở hành lang, “Sao vậy ?”

“Không có gì.”

Chỉ là vì việc trúng độc cấp tính đối với một đứa nhỏ thể chất kém sẽ nguy hiểm hơn bình thường, có thể xuất hiện cơn sốc, thậm chí còn đe dọa đến tính mạng. Cho nên, mới hỏi thêm một câu.

Lúc trở lại văn phòng vừa lúc bảy giờ rưỡi.

Tăng Thác bảy giờ mới phát hiện tin nhắn Gia Y gửi tới. Đó là tin hồi âm sau khi cậu biết bệnh viện phải bận rộn một chập, chờ cho đến khi tan tầm thật muộn mới gửi. Cậu nói: Tôi vừa đi IKEA [1] mua mấy thứ cho nhà mới, lát nữa đến bệnh viện tìm anh nhé. Cùng ăn cơm đi, chắc anh cũng đói bụng rồi ha ?

Sau khi điện thoại được thông vang lên vài tiếng tí tí, đầu bên kia liền nghe máy, “A, anh tan tầm rồi sao ?”

“Cậu ở đâu ?”

“Ở bệnh viện.”

Động tác cởi áo blu của Tăng Thác vẫn không ngừng, “Đâu ?”

“Ngồi ở đại sảnh tầng trệt ấy.”

“Sao không lên.” Tốt xấu gì cũng nên chờ trong phòng làm việc chứ, để còn có thể mở hệ thống sưởi.

“Tại anh đang bận mà... Vậy giờ tôi tôi lên ngay !”

“Không cần. Đợi ở đó, một phút sau tôi xuống.”

“A, được.” Gia Y lại ngồi xuống, đặt thứ gì đó mang theo xuống chân.

Không lâu sau, Tăng Thác quả thực từ trên lầu bước nhanh xuống. Hắn lúc này đã thay áo blu ra, mặc một chiếc ba-đờ-xuy sẫm màu thật dày.

“Chờ bao lâu rồi ?”

“Cũng tạm... Chiều nay tôi đi IKEA, mua xong các thứ thì trở lại cửa hàng một lần.”

“Ăn cơm đi.”

“Ok !” Gia Y xách túi đồ nhanh nhẹn đuổi theo.

“Cái gì vậy ?” Tiểu Sách nhìn thứ trong tay Gia Y hỏi.

Gia Y cúi đầu nhìn thoáng qua, hai mắt cong lên: “Là thứ anh bảo tôi mua đó, tôi chọn lâu lắm nha.”

Bàn tay cầm túi đồ bị gió lạnh tạt đến hồng hồng, ánh mắt Tăng Thác hơi ngạc nhiên, sau đó mở miệng: “Cho tôi xem một chút.”

“Về nhà xem, đang trên đường mà.”

“Phó Gia Y, đưa đây.” Cái ngữ khí như ra tối hậu thư này, sau khi nghe quen thì lực sát thương cũng sẽ giảm bớt.

“Không được, đã nói về nhà mới cho anh xem.”

“...” Có vẻ như, không có cách nào lấy được... Tăng Thác thanh thanh cổ họng, “Để tôi xách một lát.”

Gia Y ngây ngẩn, “Gì chứ, không có nặng đâu.”

Tăng Thác cả nhìn cũng không thèm, trực tiếp giật lấy cái một. Khi tên kia há mồm muốn cãi bướng thì giành trước cầm lấy bàn tay lạnh như băng của người ta. Mặc dù ánh mắt vẫn nhìn thẳng về con đường phía trước, nhưng trong lòng lại đang nghĩ: Tôi cũng đâu phải sợ em xách không nổi. Càng dốc.

Mỗi lần tay bị bắt lấy thì y như rằng miệng lại bị nghẹn, trong lòng lặng lẽ vui sướng: “Tiểu Sách, anh có một thói quen.”

Không đợi Tăng Thác hỏi lại, Gia Y đã tiếp tục: “Nếu như nói lần lượt ý A, B, C cũng có thể đến được ý D, anh lại bày đặt trực tiếp không nói A, cố tình chọn ý khó hiểu nhất là B, sau khi không đạt được mục đích mới dùng đến ý C.”

Thật ra biết cậu đang nói cái gì, nhưng hắn vẫn nghiêm trang đáp: “Đang nói gì vậy.”

Ăn xong bữa tối ở chỗ gần bệnh viện, để ý thấy ven đường có một chỗ hàng rong bán hạt dẻ rang. Gia Y giống như tìm được kho báu mà chạy tới mua ngay nửa kí hạt dẻ nóng hổi hấp.

Nhìn bộ dáng này của cậu, Tăng Thác giật mình trong nháy mắt. Nhưng lập tức bị che đậy: “... Thích hạt dẻ ?”

“Đúng vậy. Có gì kỳ quái sao ?” Gia Y cà rỡn, xoay đầu lại cười cười với hắn.

“Không phải, chỉ là bóc vỏ rất phiền phức thôi.”

“Có kỹ xảo là được.” Nhận lấy túi hạt dẻ từ tay chủ sạp, Gia Y cầm trên tay nói: “Trở về tôi bóc cho anh ăn, tôi bóc siêu cấp nhanh đó.”

[1] IKEA (Ingvar Kamprad Elmtaryd Agunnaryd): Là một doanh nghiệp tư nhân Thụy Điển, tập đoàn quốc tế chuyên thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà. Hiện nay, đây là tập đoàn bán lẻ đồ nội thất lớn nhất thế giới.

52. Chương 52

— Sự đơn thuần này, ngây ngô này, tốt đẹp này, đều sẵn sàng dâng tặng cho mình mà không hề luyến tiếc, nếu không phải yêu thì là gì ? Nhưng lòng người luôn khó mà nhìn thấu, tôi cần phải giấu lòng như thế nào, đáp lại như thế nào, và làm như thế nào mới có thể có thêm can đảm đây. —

Tuy không phải thứ sáu, nhưng cũng đã theo Tiểu Sách về nhà.

Trên đường, Gia Y gửi cho Lâm Cát Cát một tin nhắn: ‘Đêm nay ở lại chỗ Tiểu Sách, không về nhà’. Không lâu sau liền nhận được tin hồi âm của Lâm Cát Cát cố ý trêu chọc: ‘Không sao... Có rảnh nhớ bớt chút thời giờ về nhà mẹ đẻ là được.’

Tăng Thác nhìn cậu bằng biểu tình kỳ quái, hỏi nguyên do. Gia Y chỉ tức giận nói: “Không có gì !”

Cởi giày, vào cửa, thay dép, rửa tay. Đã thực hành nhiều lần đến mức thuần thục, giống như đã thành thói quen.

“Ăn hạt dẻ dẽ...”

Nam nhân có thói quen uống nước mỗi khi vừa về nhà, cho nên lấy hai cái ly từ trong túi đồ của Gia Y ra: “Tôi uống nước.”

“Cái màu xanh da trời là của tôi !” Gia Y mở túi hạt dẻ ra, nhanh chóng phản ứng.

Tăng Thác hai tay cầm hai cái ly một trắng một xanh, “Tại sao.”

“Tại anh bạch bản*.” (bạch bản hình như liên quan đến mặt chước, mình không rành lắm, nhưng đại khái nó đã từng được nhắc tới trong những chương đầu = “thể trắng”, theo mình nghĩ nó cũng giống như ‘mặt than’, nếu ai biết thì đừng chửi mình ngu nha)

“...” Mặt nam nhân hơi run rẩy một chút: Phó Gia Y, xem như em lợi hại. Em cứ đợi đấy.

Lúc đứng trong bếp uống nước, trộm nhìn cái tên kia đang ăn hăng say trong phòng khách. Thuận tiện cũng rót cho cậu một ly nước, đặt trước mặt cậu, rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Thích chứ, cái ly ấy ?”

“À.” Tăng Thác bắt chéo chân, thích ý uống trà.

“ ‘À’ cái gì nữa ?” Gia Y bắt mân bĩu môi, tiếp tục ăn hạt dẻ.

Tăng Thác bị vụ ABCD của Gia Y lúc trên đường về vạch trần nên canh cánh trong lòng. ‘À’ tất nhiên chính là ‘Cũng không tệ lắm’ a, không phải em hiểu lắm sao, chặc.

“Để tôi chỉ cho anh.” Gia Y nhặt lấy một hạt dẻ, móng tay bấm vào một vết nứt, sau đó dùng sức banh ra, vỏ hạt liền tách ra nhanh chóng, “Như vậy sẽ rất đơn giản.”

Tăng Thác ngay lập tức liền thuần thục bóc ra một hạt, khiến Gia Y phải bất ngờ: “Tiểu Sách năng lực tiếp thu của anh tốt nhỉ.”

“...”

“Nè, thưởng cho anh.” Gia Y đưa một hạt vừa mới bóc đến trước miệng Tiểu Sách, giống như muốn đợi hần há miệng.

Tăng Thác rõ ràng cảm thấy có chút không được tự nhiên chần chờ một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn phương án tiếp nhận, cắn vào miệng.

Hạt dẻ. Vẫn ngọt như vậy, thơm như vậy, không hề thay đổi.

Hắn chỉ là có một chút bất ngờ.

Thì ra, hạt dẻ được bóc sạch sẽ rồi đưa tới trước mặt người khác, người được nhận thật sự sẽ có cảm giác hạnh phúc. Loại cảm giác ấm áp và thận trọng lo lắng thể này, cứ như là cho ta ăn một quả táo sẽ không đủ, mà còn muốn gặm sạch sẽ mới tạm được.

Chẳng lâu trước kia, chính mình cũng đã làm chuyện như vậy... Thế nhưng trí nhớ lại xa xôi đến thế, nghĩ mãi mà không nhớ ra. Muốn dồn hết tâm tư để làm cho một người vui vẻ, làm không được thì liền vì hắn mà tập dãn. Bởi vì đã ở bên nhau, nên dường như mọi thứ đều không bận tâm nữa. Người kia cũng thích hạt dẻ như thế này, khi hắn đòi mình bóc vỏ cho hắn, cũng sẽ cam tâm tình nguyện mà làm, đưa đến trước

mặt hần... Phải chăng khi còn thật sự yêu chỉ là qua loa cho xong việc, rồi sau đó sẽ không có tâm tình làm như thế nữa ?

Thú thật không phải là chưa từng có những suy nghĩ ích kỉ như vậy: Ở bên cạnh người yêu mình, có lẽ sẽ rất thoải mái. Ít nhất khi bắt đầu và kết thúc, mình còn có quyền không chế.

“Này, phát gốc cái gì ?” Gia Y miệng cắn một hạt dẻ, nghiêng đầu cười.

Tăng Thác nhìn hạt dẻ thứ hai mà mình bóc được, cuối cùng, lại đưa vào miệng của mình.

Rõ ràng, không nên như thế này.

Rõ ràng, vẫn còn chưa hiểu hết nhau.

Rõ ràng,...

Tăng Thác cúi đầu thấp xuống, tay phải vươn sang phía bả vai Gia Y. Sau khi ôm chặt lấy thì liền kéo vào ngực mình. Gia Y cứng người, tinh thần vẫn chưa hồi phục đã bị hôn lên.

Quá đột ngột, đột ngột đến mức Gia Y cũng chưa kịp nhắm mắt.

Miệng lưỡi bị mứt vào thật mạnh. Trong miệng, có hương vị ngọt ngào của hạt dẻ.

“A...” Một bàn tay ấm áp tham nhập vào bên trong áo lông, lúc chạm vào làn da, nhẹn không được phát run. Miễn cưỡng đẩy nam nhân đột nhiên động dục ra, Gia Y nói nhỏ: “Đừng ở trên ghế salon, được không...”

Hình như đã tỉnh táo lại đôi chút.

Nhìn cái người trước mắt. Lần nào cũng như vậy, luôn ngượng ngùng đến lỗ tai cũng đỏ thắm.

Sự đơn thuần này, ngây ngô này, tốt đẹp này, đều sẵn sàng dâng tặng cho mình mà không hề luyến tiếc, nếu không phải yêu thì là gì ?

Tăng Thác ôm lấy người trước mắt, tốn không ít sức lực mới vững chắc ôm được vào lòng.

Đối mặt với sự bất thường của nam nhân, Gia Y tựa hồ cũng cảm thấy kỳ lạ. Ngửa mặt tựa đầu vào vai hần, bất an gọi tên hần: “Tiểu Sách... ? Tiểu Sách, anh làm sao vậy ?”

Tăng Thác không trả lời, trong lòng lại nói: Hừ, để tôi ôm một hồi đã. Sẽ tốt ngay thôi.

Cái loại tình cảm này, chính là chỉ cần hần muốn cậu chắc chắn sẽ cho, bất kể có khó khăn cách mấy.

Cũng giống như, mỗi lần ôm cậu ngồi bên trên làm, mặt của cậu sẽ luôn rất đỏ, đôi khi bởi vì có cảm giác mà còn có thể bật khóc. Vì cảm thấy ngượng cho nên luôn muốn kháng cự. Chỉ là cuối cùng, vẫn thuận theo đáp ứng.

Thế nhưng lòng người luôn khó mà nhìn thấu.

Nếu như một cái ôm cũng có thể tăng thêm dũng khí và kiên định cho người ta, vậy thì tôi sẽ ôm em thật lâu thật lâu.

Đã đi tới bước này rồi, thì làm gì còn cách nào quay đầu lại. Thế nhưng vì sao, tôi cứ nhiên lại sợ bị em phụ lòng đến vậy.

53. Chương 53

— “Nếu gặp được người mà mình yêu, nhưng lại sợ không thể giữ chặt thì phải làm sao bây giờ ?”

“Ở bên người ấy, làm những việc vui vẻ. Đừng hỏi gì cả bởi duyên kiếp là như thế.” —

Từ lúc bắt đầu tìm kiếm mặt tiền cửa hàng, rồi trang hoàng, cho đến sau cùng là mua các loại hoa với các loại đồ trang trí... Chuẩn bị một khoảng thời gian dài như vậy, cửa hàng bán hoa cuối cùng cũng vào một hôm thứ bảy – cũng chính là ngày mai, treo biển khai trương.

Tên cũng giống như ý tưởng ban đầu của Gia Y, Thủ Chỉ Tịch Thiêu*. Cái tên nghe thật kỳ quái, nhưng sau khi hiểu được ý nghĩa lại cảm thấy nó rất ấm áp. (Cái tên Tịch Thiêu đã được đề cập ở c29 = hoàng hôn/nắng chiều, Thủ Chỉ ~ ‘xem như’, ghép lại thì... :| Tóm lại ta mù tịt *-*)

Hiện tại cách Tết âm lịch hai tháng, cuối tuần đoạn đường này người người qua lại đông nghịt. Ngày mai, Cát Cát với Trịnh Dịch Tắc sẽ đến cửa hàng, có lẽ sẽ rất náo nhiệt. Nhưng lúc này cậu bạn Gia Y đang nằm ịch trên chiếc giường vĩ đại đã có chút khó chịu.

Tăng Thác tắm rửa xong xốc một góc chăn lên ngồi vào. Gia Y vẫn như cũ nằm úp sấp ngược hướng, mặt dán lên ra trải giường, cả người hệt như một quả cầu bị nghẹn khí. Thứ sáu, vốn dĩ là ngày mà cậu thích nhất mới đúng.

“Có định ngủ hay không.” Mặc áo ngủ như vậy nằm úp trên giường, cẩn thận không túi mặt làm em đau đến chết đi sống lại bây giờ.

Khi Tiểu Sách gọi cậu thêm lần nữa, Gia Y rốt cục mới đổi chiều nằm, chui vào trong chăn.

Rõ ràng đã đồng ý ngày đầu tiên khai trương sẽ cùng nhau, thế mà hôm qua lại thành linh tuyên cáo là bắt chọt phải trục ban. Kỳ thật... kỳ thật, bản thân Gia Y cũng biết chứ, chuyện này không thể nào giận hờn được, công việc mà, không làm đâu được. Nhưng mà từ khi bên nhau, đã biết Tiểu Sách bề bộn như thế vẫn nén không được muốn chờ mong càng nhiều. Minh thật đúng là tham lam.

“Quay lại đây.” Sau lưng, là Tiểu Sách đang gọi cậu.

Cho dù đang đưa lưng lại, nhưng Gia Y dường như vẫn cảm nhận được ánh mắt phóng tới của nam nhân đang ngồi trên giường.

Sau khi quay lại vẫn không ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn. Giống như đã phạm phải chuyện gì khủng khiếp lắm. Nhưng cũng vì yêu như thế nên muốn được ý lại, muốn được ở cạnh nhau thêm một chút lại thêm một chút.

Tăng Thác vẫn như thông thường, không lập tức mở miệng. Chỉ đưa tay chạm vào tóc Gia Y, xoa xoa, “Nghe Trịnh Dịch Tắc nói, buổi tối cùng ăn cơm đúng không?”

Cái đầu đã gần như chui tọt vào trong chăn giật giật, xem như khẳng định.

“Tan tầm xong đi tìm cậu.” Đây chính là một kiểu an ủi điển hình, nó có thể hiểu là “Không thể cùng em, thật xin lỗi” ; cũng có thể là “Anh sẽ không bỏ lỡ cơm tối.”

Bởi vì hiểu rõ ý tứ trong lời hắn nói, cho nên cái đầu xù dưới lòng bàn tay lại giật giật nhẹ nhàng.

“Mệt lắm sao?” Định gạt tóc tên kia sang để xem thử gương mặt đỏ đến tột cùng mang theo biểu tình gì, lại ngoài ý muốn chỉ nhìn thấy một cái trán trơn nhẵn.

“Này, chui ra.” Không biết ngộp thở à.

Không nhận được phản ứng gì, Tăng Thác theo thói quen ra cảnh cáo lần hai: “Phó Gia Y, có nghe hay không?”

Người nọ lá gan hình như rất lớn, Tăng Thác dỗi mãi vẫn không thềm nhúc nhích. Đang ngủ? Nhưng mà tiếng hô hấp cẩn thận áp chế đã tiết lộ thiên cơ.

Muốn cố tình giở trò à.

Chỉ nghe Tiểu Sách “Chặc” một tiếng, ngay sau đó một bàn tay liền tiến vào trong chăn.

“... ! Ai đừng, đừng !” Hồng bị cù lét chịu không nổi, Gia Y ở dưới chăn nhện không được phá lên cười. Tăng Thác nhanh nhẹn xốc chăn lên, một khuôn mặt tươi cười hé ra.

Thấy cậu giống như đứa con nít, Tăng Thác cũng đành giơ lên khóe miệng, “Cậu quả thật là giả bộ a.”

“... Ôi cha Tiểu Sách, anh cười lại một cái đi.” Gia Y ngửa đầu nhìn hân.

Kỳ thật, cảm thấy hân cười lên là đẹp trai nhất, nhưng Tăng Thác bấy giờ hiển nhiên đã thu lại ý cười hoàn toàn, vẻ mặt trở về đứng đắn: “Ngủ.”

Gia Y không an phận, giống như chưa đạt được mục đích thế sẽ không bỏ qua, cậu cọ cọ người Tiểu Sách, xuất ra ngữ khí dẻo quẹo: “Một chút thôi mờ ~”, nhưng không ngờ là với sự “cầu xin gian nan” của mình mà vẫn bị Tăng Thác liếc mắt một cái: “Khỏi vô nghĩa.” Nam nhân giơ tay tắt đèn, sau đó nằm xuống.

Biết hân không phải thực sự giận, chỉ là cố ý làm ra bộ mặt lãnh đạm hung dữ thôi.

Người này là vậy đấy.

Trước đây đối với con tim luôn đóng chặt và khép kín kia, cứ luôn cảm thấy khó nắm chắc. Tuy nhiên, có một câu nói như sau: “Chỉ cần thế gian này có tình yêu, thì ở trên đời, hết thảy thiên biến vạn hóa đều có dung khí để đối mặt.” Ở bên người mình yêu, hãy cứ làm những việc khiến ta vui vẻ, đừng hỏi gì cả bởi duyên kiếp là như thế.**

Sáng hôm sau, cửa hàng rớt cuộc trong tiếng pháo nổ long trọng khai trương. Những lẵng hoa rất đặc biệt được đặt ngay trước cửa hàng, hơn nữa còn thêm nhiều người quen đến ủng hộ, quả thật là náo nhiệt vô tận.

Cửa hàng mới mở nên cũng không quá lớn, nhưng sự bố trí tinh tế cùng phong phú các loại hoa đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Bên này Gia Y đang bận đến khí thế sục sôi, bên kia Tiểu Sách lại đang như thường lệ sầm mặt khám bệnh.

Năm giờ rưỡi. Tăng Thác theo thói quen trước khi tan tầm đến quầy bán nước tự động lấy một cốc trà nóng.

Vừa định mở cửa văn phòng thì có người gọi lại.

Tăng Thác nghi hoặc nhìn một đồng sự mặc một chiếc áo blu, chỉ nghe hân nói: “Cái người mới đưa vào viện sáng nay muốn gặp anh.”

“Người nào.”

“Chuyển cấp cứu mới vào lúc 11 giờ trưa nay, nhớ không ? Hiện giờ đang nằm ở phòng bệnh lầu bốn, vừa tỉnh. Nói là quen anh, nhất định phải gặp được anh.”

11 giờ trưa... Tăng Thác nhớ lại, quả thật có một chút ấn tượng. Là một bệnh nhân được xe cấp cứu của bệnh viện chở vào, hình như là ở nhà gặp chuyện không may, sau khi được phát hiện thì đưa ngay vào cấp cứu.

Tăng Thác nhíu mày, “Tên gì ?” Muốn gặp mình ?

“...”

...

Gần bảy giờ. Gia Y cầm điện thoại lên, không biết đã bấm bao nhiêu lần mà có thể ần lờ lờ dây số kia, nhưng điện thoại vẫn luôn không có người nghe máy.

Chẳng phải đã nói tan việc sẽ tới đây cùng ăn cơm sao ?

“Vẫn không ai nghe à ?” Lâm Cát Cát ngồi cùng bàn thân thiết hỏi.

“Ừ...” Gia Y cúi đầu nhìn nhật ký cuộc gọi trên di động. Sao lại thế này, vì sao gọi lâu như vậy mà chưa có ai bắt máy, Tiểu Sách anh rốt cuộc ở đâu.

“Bệnh viện các anh không phải năm giờ rưỡi chiều là thay ca sao ?” Lâm Cát Cát khều khều Trịnh Dịch Tắc bên cạnh hỏi.

“Bình thường thì vậy, có điều cũng không thể nói chính xác. Giống như lần trước bỗng nhiên đưa vào một đám người bị ngộ độc thức ăn ấy.”

“Không sao,” Gia Y buông điện thoại trong tay xuống, “Anh ta có thể là đang trên đường đến, không nghe điện thoại được. Chúng ta ăn trước đi.”

Chiếc điện thoại di động trên bàn làm việc bên kia, màn hình sáng tắt liên tục, cứ như vậy nhiều lần. Nhưng chủ nhân của nó vẫn thủy chung chưa trở về.

** Nằm trong bài thơ “Vấn Phật” của Thương Ương Gia Thố* (Các bạn có thể search GG tìm hiểu thêm, thơ của vị này cũng khá nổi tiếng và hay):

Ta hỏi Phật: Làm sao để trái tim không còn cảm thấy cô đơn nữa?

Phật nói: Mỗi trái tim sinh ra vốn dĩ cô đơn lại khiếm khuyết, đa phần đều mang theo loại khiếm khuyết này mà vượt qua cả đời, chỉ vì khi gặp được một nửa có thể khiến nó viên mãn, nếu không là sợ sẩy đánh mất thì cũng là mất đi tư cách sở hữu nó.

Ta hỏi Phật: Nếu như có thể gặp được người thương, lại sợ không thể nắm chắc được, phải làm sao đây?

Phật nói: Chỉ cần thế gian này có tình yêu thật sự, thì ở trên đời, hết thấy thiên biến vạn hóa đều có dừng khi để đối mặt. Hai người yêu nhau được bên nhau, bất luận làm việc gì đều thấy vui vẻ, bởi duyên kiếp là như vậy.

Ta hỏi Phật: Vì sao mỗi khi con đau khổ thì tuyết lại rơi?

Phật nói: Mùa đông rồi sẽ qua đi, chỉ còn hồi ức lưu lại.

54. Chương 54

— Đến tận cùng phải làm gì mới có thể từ biệt, có thể cắt đứt tất cả, để chân chính đến với chân trời mới... —

Bảy giờ rưỡi, Tăng Thác cuối cùng cũng vội vàng tới nơi.

“Đồ chậm chạp.” Trịnh Dịch Tắc cố ý oán giận.

“Đột ngột có bệnh nhân...”

“Được rồi biết rồi, tôi đã giải thích với họ,” Trịnh Dịch Tắc vội ngắt lời, nói: “Đây, ngồi đi.”

Gia Y vẫn như thường cười hì hì, chỉ mở miệng hỏi: “Đói không ?” sau đó không hỏi gì thêm. Nếu đã đến thì tốt rồi, chỉ lo lắng anh trên đường gặp phải chuyện gì thôi.

Tăng Thác hơi bất ngờ, bởi vì trên đường tới đây đã suy nghĩ cẩn thận xem phải giải thích ra sao về chuyện mình đến muộn. Sau khi ngồi xuống bên cạnh cậu, vươn tay sờ đầu Gia Y một chút, mang theo ý muốn tạ lỗi.

Ăn uống xong, nam nhân cư nhiên hiếm có đưa ra lời mời, mời Gia Y đến nhà hắn.

Mặc dù vẫn là dùng khẩu khí lạnh như băng kia, nhưng xét cho cùng vẫn là một lời mời.

...

Trong chiếc bồn tắm cổ điển trắng, Tăng Thác ngồi vào rồi đưa tay kéo cậu xuống.

Tư thế mặt đối mặt khiến người ta phải ngượng ngùng. Vốn chỉ là tắm rửa đơn thuần thôi, nhưng hôm nay Tăng Thác lại nhiệt tình đến thần kì.

Ôm cổ Tiểu Sách, Gia Y cảm giác thân thể mình như đang bị dẫn dắt, ý đồ muốn để mình tiếp nhận dục vọng đã đỉnh ngay lối vào bên dưới.

Khi còn sót lại một chút lý trí cuối cùng, Gia Y đẩy nam nhân chợt bất thường hôm nay ra, “Tiểu Sách, từ từ... Mũ...” Biết hẳn đa phần đều muốn dùng thứ đó, có lẽ là do vấn đề tính cách, nên cậu phải nhắc nhở điểm này.

“Không thích tôi bắn bên trong sao.” Trong làn nước nóng hổi, vốn dĩ đã bị tình dục gây sức ép đến cả người nóng lên mà còn nghe được câu đó từ người yêu, hít thở lại càng không thông.

Bị dòng nước nhấp nhô vây quanh, trải qua một cuộc kiên nhẫn khuếch trương xong.

Phía sau bị Tăng Thác từng tắc từng tắc thông thả tiến vào, thắt lưng cũng bị hắn ôm lấy, đó là sự tiếp xúc thân mật mà chỉ có những đôi yêu nhau mới có. Khoái cảm vẫn chưa đạt đến mà lỗ tai đã đỏ hết cả.

Lập tức, Gia Y liền cảm thấy có một ngón tay chạm đến nơi giao hợp của hai người, ần ần cọ xát. Tay trái của nam nhân hơi bá đạo niết cầm cậu, môi đặt lên cánh môi vì sức nóng mà trở nên khô khốc của cậu, chậm rãi ve vãn.

Rõ ràng đã thông thuận tiến nhập, nhưng nam nhân vẫn như trước không hề động đậy. Gia Y bị hắn hôn đến khát cầu rục rịch, vãn vẹo thân mình muốn giải phóng dục vọng không thể phát tiết.

“Khó chịu ?” Biết rất rõ cậu đang thấy rất khó chịu, lại còn dùng ngón tay kích thích phân thân mẫn cảm sắp bùng nổ của Gia Y.

“A a... Anh, Tiểu Sách... Anh động một chút đi... Nhanh lên...” Trong lúc bị cố tình tra tấn, ý thức vẫn còn sót lại đôi chút: Tiểu Sách hôm nay thật kỳ quái...

Tăng Thác nhìn Gia Y mặt mày đỏ bừng, nơi đang thủ thế bắt đầu thúc mạnh lên trên. Tiếng rên rỉ loáng thoáng vang ra từ phòng tắm.

Trong phòng tắm trần ngập hơi nóng, tình dục cũng không kém gì hơi nước, nhanh chóng bành trướng lan tràn.

Cuối cùng, Gia Y run rẩy bắn ra, kích thích đến dục vọng vẫn còn bên trong của nam nhân. Tăng Thác mạnh mẽ thúc đẩy vài cái, chôn tính khí vào thật sâu bên trong rồi bắn tinh. Nơi bí mật bị chạm đến, Gia Y nhắm mắt từ từ kêu rên, cả người vô lực ôm lấy vai Tăng Thác.

Nhiệt tình như lửa nóng.

Ngày hôm nay, không ngờ lại đặc biệt mãnh liệt. Là một cao trào chưa bao giờ đạt đến.

Sau khi Tăng Thác rút dục vọng của mình ra, Gia Y có thể cảm nhận được có gì đó chảy ra từ trong cơ thể. Tinh dịch cả hai pha lẫn vào trong nước, mang theo chút xúc cảm sền sệt. (.....)

“Tiểu Sách...” Lời ra khỏi mới phát hiện, cổ họng cứ nhiên đã có chút khản đặc, “Anh làm sao vậy ?”

Nhìn gương mặt không nhận ra chút tâm sự nào của Tăng Thác, Gia Y áp người lại gần, như một con mèo ngoan ngoãn: “Hôm nay, có chuyện gì không vui sao, có thể nói cho tôi biết chứ ?”

Tăng Thác ngậy người một lát, rồi lập tức ôm lấy Gia Y, “Không có. Chỉ là muốn cậu mà thôi.”

Khuôn mặt tựa vào đầu vai hắn bởi vì xấu hổ mà hồng hồng, cười ôm chặt lại Tiểu Sách.

Nam nhân từ trước đến giờ vẫn hay nói đùa những câu vụn vặt.

Cả hai đều biết việc này là không thể nói ra, nếu cứ nghi ngờ mà hỏi tới thì tuyệt đối sẽ không chỉ là tự tìm phiền phức, hơn nữa, bọn họ cũng thường đặt quan niệm “Không để cho đối phương lo lắng” lên hàng đầu.

Hắn đâu sao cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi. Mà một nam nhân bình thường thì sẽ có tâm bệnh, hẳn cũng không thể buông xuống được.

Người nam nhân bởi vì tự cắt cổ tay mà được đưa tới bệnh viện cấp cứu đúng thật là người kia, hẳn không kể cho Gia Y biết. Mà chuyện hắn gặp mặt y cũng không đề cập một chữ.

Chỉ là một khi mằm móng lỗi giác được gieo xuống, thì khi đối mặt với người yêu của mình, liền kìm không được muốn vắt hết sức để bồi đắp, cho dù chỉ là thêm một cái ôm, một cái hôn. Vừa áy náy, cũng vừa là sợ hãi.

55. Chương 55

— Cậu lúc nào cũng không hề che giấu mà nói “Thích Tiểu Sách, thích Tiểu Sách”, hóa ra đó cũng là một loại dũng cảm. —

Hình ảnh kia, Tăng Thác có lẽ sẽ khó lòng mà quên được.

Còn chưa vào phòng bệnh, chỉ đứng nhìn xuyên qua tấm kính ngăn cách, đã nhìn thấy một thanh niên vừa được cứu về từ ranh giới sống chết đang an tĩnh nằm trên giường, nơi cổ tay bị thương được quấn băng gạc thật dày, đáng vẻ yếu ớt đến như vậy. Bác sĩ nói rằng cảm xúc của cậu ta không ổn định, như là bị rối loạn thần kinh nhẹ. Những vết tiêm hút, trên mu bàn tay trái vẫn còn để lại mờ nhạt.

Nam nhân nằm trên giường bệnh tĩnh lại, trước khi Tăng Thác đi vào đã nhìn thấy hắn trước.

Ánh mắt của cậu vẫn nhìn Tăng Thác, xuyên qua lớp kính, không muốn dời đi.

Tăng Thác nhìn mặt cậu, có chút không dám tin. Cậu trước đây đã từng thuộc về mình, là một thanh niên kiêu ngạo thế kia, vậy mà...

Ngồi xuống bên giường y, Tăng Thác trầm mặc, khi cúi đầu tầm mắt vừa vịn rơi xuống phần cổ tay quấn đầy băng gạc.

“Tại sao ?”

Nam nhân trên giường dường như nở nụ cười, như là tự giễu, “Sớm biết vậy, đã vào phòng tắm. Người ta nói, nếu ngâm mình trong nước nóng, máu sẽ không thể ngừng chảy.”

“Tại sao ?” Hắn lại hỏi ra một lần nữa. Nghe người trước mắt nói như vậy, Tăng Thác chỉ cảm thấy lồng ngực buồn khó tả.

“Anh sẽ đau lòng chứ ?” Người nọ nhìn Tăng Thác, giọng nói chuyện rất nhẹ, “Nếu em chết, anh có cảm thấy đau lòng hối hận không ?”

“Cậu cho là nhìn cậu như vậy tôi sẽ vui lắm sao ? Tạ Tử Minh, cậu đừng khẳng khẳng làm chuyện ngu xuẩn nữa.”

Đã lâu lắm rồi không kích động nói chuyện thế này, cũng đã thật lâu không gọi lên cái tên đó.

Tạ Tử Minh.

Đã từng hao hết tâm tư muốn vấn hồi quan hệ của cả hai, một người mình không muốn buông tay hơn tất cả.

Nhưng chuyện đời trêu người. Cậu lại chọn ngay lúc mọi hồi tiếc đã chấm dứt, ngay lúc tôi đã quên được cậu thì cầu xin tôi quay lại.

“Em đã bỏ thuốc lá, mỗi ngày đều quét tước nhà ở hai lần, cũng ăn uống đầy đủ, em đã nghĩ là mình sẽ trải qua rất tốt... Nhưng thủy chung vẫn không vui, em luôn nhớ tới lúc chúng ta còn ở bên nhau nó vui biết nhường nào. Em lấy đi những tấm ảnh của chúng ta lúc trước, cả ngày nhớ đến anh, chờ anh, nhưng tại sao anh không đến ?”

Nghe cậu miên man nói, Tăng Thác chỉ thấy trong lòng một mảnh tỉnh mịch, “Không uống thuốc đầy đủ đúng không.”

Cậu không trả lời, chỉ là dường như vẫn hoài niệm mà tự nói: “... Lúc lưỡi dao đặt lên cổ tay, thì ra nó chẳng đau tí nào. Khi nhìn thấy máu chảy ra mới biết được, thì ra làm như vậy sẽ ức chế được nước mắt. Anh biết vì sao em lại cắt tay phải không, bởi vì trước đây anh luôn lôi kéo nó, mà hiện tại...”

“Đủ rồi.” Tăng Thác cau mày cắt lời, “Tôi hỏi cậu có uống thuốc hay không.”

Ánh mắt Tạ Tử Minh hơi sáng tối, “Đúng vậy a, đều bị em vứt hết rồi. Uống cũng vậy, không uống cũng vậy, cũng không đợi được anh.”

Tăng Thác khó thở, thanh âm áp chế không được nâng cao: “Tạ Tử Minh, trước đây cậu đã đáp ứng tôi thế nào ! ?”

Cậu có một chứng trầm cảm nhỏ, sau khi chia tay hình như càng tăng thêm nghiêm trọng. Tăng Thác dẫn cậu đi khám, lấy một lọ thuốc rồi để ở nơi cậu dễ thấy nhất. ‘Mỗi ngày đều ăn cơm thật ngon, uống thuốc đầy đủ’, đây là lời đáp ứng mà cậu đã từng nói với hắn.

Nghe thấy lời Tăng Thác, Tạ Tử Minh chỉ yếu ớt nói: “Nhưng anh lúc trước cũng đã đáp ứng, anh nói sẽ vĩnh viễn không rời xa.”

Cậu khóc, vô cùng thương tâm.

Khi yêu nhau mỗi một lời Tăng Thác nói, cậu một câu cũng không quên.

Chỉ có điều là cậu không nhớ rõ cái đạo lý ‘vô hiệu lực’ của lời hứa. Những hứa hẹn như vậy, chưa bao giờ có thể trở thành gông xiềng. Tăng Thác rất ít khi hứa điều gì, chỉ duy nhất có một lần nên ai đó có thể ghi tạc thật kỹ.

“Xin cậu yên tĩnh một chút.” Còn chưa khóc đã, y tá đã đi tới muốn tiêm thuốc an thần.

Tăng Thác đành đứng lên tính đi, nhưng chợt nghe người phía sau khóc nói: “Anh đừng đi, em cầu anh.” Bàn tay trái đang cầm kim tiêm của cậu cố hết sức nhấc lên.

Cậu ta không phải là như vậy, cậu ta chỉ là do bị bệnh.

Nhìn cậu như thế, bất kì ai cũng đều cảm thấy thương cảm. Tăng Thác đi tới, giang hai tay giống như muốn đỡ một đứa trẻ, “Được rồi, ngủ một hồi đi, tôi sẽ ngồi đây một lát.”

Nam nhân trên giường bệnh cũng giang hai tay dùng hết toàn lực ôm lấy Tăng Thác, lời nói cũng bởi vì khóc mà trở nên không rõ: “Chúng ta bắt đầu lại được không... Em muốn anh, muốn được lần nữa ở bên anh, chúng ta sẽ rất vui vẻ, cũng giống như trước đây vậy... Em thật sự sẽ không rời bỏ anh...”

Nghĩ đến trên hành lang còn có những y tá bác sĩ khác, Tăng Thác vỗ vỗ lưng cậu, “Cậu nghỉ ngơi trước đi, chuyện đó chúng ta nói sau.” Hiện tại, không thể kích động tâm tình của người này thêm nữa.

Rồi cứ thế, hắn ngồi bên giường hồi lâu.

Tăng Thác nhìn đồng hồ, cách giờ ăn cơm tối ước định với bọn Gia Y đã rất trễ.

Lúc đứng dậy rời đi, người trên giường bệnh hơi chớp mi mở mắt nhìn hắn, “... Ngày mai, có thể đến thăm em không ?”

...

Cảnh tượng trước đó cứ như nước trong vòi phun ra, không thể ức chế mãnh liệt tràn đến.

Nếu chuyện tình cảm cũng giống như việc chẩn bệnh cho một người, vừa thấy có thể hiểu được ngay, vậy thì hắn cũng sẽ không cảm thấy buồn rầu, không cảm thấy đau khổ nữa.

Tăng Thác vào lúc tảng sáng bảy giờ, suy nghĩ tỉnh táo đến kỳ lạ.

Người nằm bên cạnh ngủ khò khò. Mỗi lần làm xong, cậu đều ngủ đặc biệt sớm, có lẽ là vì mệt mỏi.

Người yêu rõ ràng đang nằm bên cạnh, nhưng vì sao vẫn cảm thấy không an lòng, cảm thấy bất định.

Tăng Thác nhìn khuôn mặt đang hít thở đều đặn của Gia Y, nhớ tới cậu lúc nào cũng không hề che giấu nói “Thích Tiểu Sách, thích Tiểu Sách”, liệu đó phải chăng cũng là một loại dũng cảm ? Chuyện gì cũng đều suy nghĩ cho hần, muốn tận khả năng vì hần mà làm nhiều việc nhất có thể.

Người này, đã cẩn thận dè dặt đi bên cạnh mình, và đã từng nói: “Cho dù chỉ có thể gặp nhau mỗi ngày thứ sáu cũng thật thỏa mãn. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, Tiểu Sách nếu anh có thể dành cho tôi chỉ năm mươi hai ngày thôi tôi cũng đã rất vui sướng. Nhưng nếu có thể chiếm được mỗi một ngày mỗi một năm của anh, tôi nhất định là vui đến chết mất.”

56. Chương 56

— Hần không tin, thời gian có thể thay đổi tất cả. Chẳng có ai sẽ mãi như thế, cũng giống như hần bây giờ, ít nhất đã bằng lòng vì một người mà cười một cái. —

“Tối tối, tôi phải trở lại bệnh viện.” Tăng Thác nhìn Gia Y đang chỉnh đốn quần áo chuẩn bị đi cửa hàng.

Gia Y mặc áo khoác vào, ngữ điệu ôn hòa nói: “Ừm ? Bệnh viện có chuyện gì sao, vậy khi nào thì về ?” Cuối tuần không phải anh không có ca sao.

“Không có chuyện gì lớn, một lát là về ngay.” Tăng Thác đưa lưng về phía Gia Y uống nước.

Người kia lanh lẹ chạy đến sau lưng Tiểu Sách, từ phía sau ôm lấy hần một phen, tiếc hận nói: “Ai, anh biết không, cửa hàng vừa mới khai trương bề bộn nhiều việc, lại không thể cùng anh...”

“...”

“Bất quá hai người Cát Cát đã giới thiệu sẽ lại đây, nghe cô ấy bảo bình thường làm nghề làm vườn, về sau sẽ không bận bịu như vậy nữa.” Gia Y buông Tiểu Sách ra, lấy tay chọc chọc mặt hần, như muốn lấy lòng nói: “Nè như vậy đi, buổi tối đợi tôi trở về sẽ làm pizza cho anh ăn.”

“Ừ.” Tăng Thác nhỏ giọng lên tiếng.

Gia Y khoa trương há mồm hôn cái chụt lên mặt Tiểu Sách, “Tôi đi đây.”

Trong nhà chỉ còn một người, im lặng đến mức có gì đó xa lạ.

Thì ra thói quen trong cuộc sống, cũng có thể dễ dàng bị một người thay đổi như vậy.

Cái tên kia, luôn dong dài nói đông nói tây. Nói tới nói lui, vẫn không bỏ được một chút khẩu âm Hồng Kông. Khi ồn ào lên thì có chút buồn cười, có chút đáng yêu. Khi ngủ, nguyên bản đáng ngủ đàng hoàng lúc tối, sáng ra lại biến thành cả người gác lên Tăng Thác. Luôn rất ỷ lại, nhưng cũng rất chân thành, lại còn bạo dạn (dám làm). Nếu như, loại bỏ người này khỏi cuộc sống của mình, có lẽ sẽ cảm thấy không còn thú vị nữa, sẽ cảm thấy có điều gì đó mất mát.

Phó Gia Y, hóa ra khi không có em, tôi sẽ thấy cô đơn.

Tăng Thác nhắm mắt ngồi trên ghế salon một hồi, rồi thay quần áo đi đến bệnh viện.

Rảo bước trong viện khu, khắp nơi đều là bác sĩ với người thân cùng cẩn thận chăm sóc cho người bệnh.

Đi đến trước phòng bệnh của người kia, cậu quả thực đang ngồi một mình trên giường, ánh mắt hơi trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Hần sống một mình ở Thượng Hải. Người mẹ sau khi sinh cậu ra đã qua đời, ba là một dân cờ bạc. Từ nhỏ nuôi nấng cậu chính là bà ngoại, chỉ tiếc một năm trước cũng đã qua đời. Khi đó, Tăng Thác còn cùng cậu về Nam Kinh, tham dự tang lễ đơn sơ của bà. Trong tang lễ, Tạ Tử Minh khóc đến mức muốn ngất đi, ôm Tăng Thác thật chặt nói rằng: “Em bây giờ ngay cả nhà cũng không có, chỉ có mỗi mình anh.”

Đáng tiếc, sau một năm, mọi thứ đều thay đổi.

“Có uống thuốc chưa ?” Tăng Thác không có biểu tình gì, như cũ ngồi xuống bên giường bệnh của cậu.

Tạ Tử Minh sắc mặt vẫn không tốt hơn nhìn Tăng Thác đến đây, liền cười vui vẻ. Cậu gật đầu đáp.

Tăng Thác giống như đối đãi với bệnh nhân, theo thói quen hỏi: “Hôm nay cảm thấy thế nào, còn truyền nước biển không ?”

“Vẫn còn chút, bắt quá đã tốt hơn rồi.” Trên tay trái vẫn như cũ còn kim tiêm đang cắm, cậu thản nhiên nói: “Anh đã tới, thật tốt.”

“Ăn uống thế nào ?”

Tạ Tử Minh cúi đầu, “Không muốn ăn gì cả, nhưng rất muốn ăn hạt dẻ rang, có thể mua giúp em được không ?”

“Không được,” Tư thái của bác sĩ lập tức hiện ra, mặc dù nghe đến hạt dẻ có theo phản xạ hơi cả kinh, nhưng vẫn trấn định tốt cùng nói: “Cậu phải ăn sáng.”

Tạ Tử Minh nhẹ cười, “Anh vẫn như thế, chuyện lớn hay nhỏ đều rất nghiêm túc, thật đúng là một chút cũng không đổi, cũng chưa bao giờ muốn vì ai mà thay đổi.”

“Không có gì là không thay đổi.”

Độc đoán có lẽ đã là cá tính, nhưng ít ra hiện tại, đã muốn cười dù chỉ là một cái chỉ vì một người.

Tạ Tử Minh sững sốt một hồi, rồi thành linh hỏi: “... Người kia, là bạn trai hiện tại của anh sao ?”

Tăng Thác chưa kịp trả lời, cậu lại khẽ cười lên tiếng, “... Em biết mà. Tối hôm đó, đứng dưới nhà anh lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy em đã biết... Anh biết không, em thường xuyên ngồi ở quán cà phê đối diện bệnh viện anh, có khi ngồi rất rất lâu. Hôm đó em nhìn thấy anh cùng cậu ấy đi ra từ bệnh viện, thấy hai người cùng đi ăn cơm, còn cùng mua hạt dẻ nữa. Anh khi đó, có nhớ tới em không ?”

Tăng Thác trả lời không chút chần chừ, “Bọn tôi đang quen nhau.”

“Anh yêu cậu ấy chứ ?”

“Đúng vậy, tôi rất yêu cậu ấy. Cậu cũng không còn là con nít, có một số việc cậu nên tự biết.” Lúc Tăng Thác nói chuyện, ánh mắt nhìn Tạ Tử Minh không có một chút lưỡng lự.

“Xin lỗi.” Tạ Tử Minh tạm dừng một lúc thật lâu, rốt cục cũng mở miệng lần nữa, “Tăng Thác, hôm qua em nằm một mình trên giường, đã mơ thấy rất nhiều giấc mộng, nhưng trong mộng đều là hình bóng của anh. Sau khi tỉnh lại em đã nghĩ rất lâu, có lẽ hiện tại không phải là một kết thúc đẹp. Anh là người mà một khi em đã bỏ lỡ sẽ không lấy lại được, tuy cảm thấy rất hối hận và đau khổ, nhưng có thể hồi tưởng lại những ngày tháng chúng ta đã từng có, vẫn cảm thấy thật vui vẻ. Anh để lại hồi ức như thế cho em, em rất cảm kích. Trước kia chuyện gì em cũng không thêm để tâm, sau khi chia tay với anh mới dần sửa đổi một ít, đó cũng xem như là công lao của anh...”

Tăng Thác bình tĩnh nghe cậu nói thêm một đoạn dài: “Em cũng còn yêu anh, cho nên muốn anh có thể hạnh phúc... Em không biết lần này mình đã chảy hết bao nhiêu máu, nhưng đã cảm nhận được mọi sự ích kỷ và ngây thơ của mình đã trôi theo ra ngoài hết rồi. Em chỉ muốn có thể nhanh hồi phục một chút, sau đó tiếp tục sống cho tốt. Sau khi được xuất viện, em muốn quay về Nam Kinh thăm bà ngoại, anh có thể theo cùng em không ? Coi như là một lần cuối cùng... Nếu bà biết anh đến thăm mình, có lẽ sẽ rất mừng rỡ...”

Tăng Thác trầm mặc, cuối cùng nói: “Tôi biết rồi, tôi về đây. Cậu nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Trong mắt cậu dường như có nước mắt, nhưng vẫn bình tĩnh kỳ lạ, cũng không níu kéo gì nữa, chỉ nói: “... Cảm ơn anh.”

Nghe cậu nói câu đó, Tăng Thác là lần đầu tiên. Cậu trước kia, nếu không tự phụ thì chỉ tùy hứng.

Có những người sau khi sống sót qua khỏi tai nạn sẽ trở nên thông thấu hơn hẳn, những chuyện trước đó còn phân vân sẽ nhờ dịp này mà giải quyết dễ dàng. Trải qua lần này, nếu có thể khiến hắn thoát khỏi

ràng buộc của quá khứ, thì đối với Tăng Thác mà nói, chính là một sự giải thoát không hề nhỏ.

57. Chương 57

— Đừng hỏi em có tin anh không. Mỗi một câu anh nói với em, em đều nghiêm túc nghe theo, cam tâm tình nguyện tin tưởng. Đây không phải mù quáng, cũng không phải khờ dại, chỉ là vì một chữ yêu thôi. Dù lời nói có là thật hay giả, thì người trong một quan hệ phải tin tưởng lẫn nhau mới có thể đàm chuyện được.

Khi Gia Y dùng chìa khóa mở cửa nhà Tăng Thác ra, nam nhân đang giặt đi giặt lại chiếc áo sơ mi.

Nói đến áo sơ mi, Gia Y lần đầu tiên nhìn thấy có thể kể là ghen hòng nhìn trần trối, bởi vì cậu chưa từng thấy người nào như Tăng Thác — không có phụ nữ đảm đang chăm sóc, mà mỗi một tấm áo sơ mi đều được là phẳng phiu, tinh tế gấp vào trong ngăn kéo. Mặc dù cuộc sống cũng có rất nhiều người khác kĩ lưỡng, nhưng so với hắn đều thua kém một ít. (áo sơ mi ủi rồi mà gấp lại ??? Thế mà bảo là kĩ ??)

Có lẽ là do nghề nghiệp, cho nên Tăng Thác có rất nhiều áo sơ mi. Mỗi tấm đều như mới toanh, lúc mở ngăn kéo ra thậm chí còn khiến người khác hoài nghi mình đang đi vào shop chuyên bán áo sơ mi.

Tăng Thác bước ra, nhìn nhìn đồng hồ trên tường, như muốn hỏi sao trở về sớm vậy.

Gia Y nhân đường về có mua nguyên liệu nấu ăn, “Dù sao trong cửa hàng cũng còn người, tranh thủ thời gian về trước.” Đã nói buổi tối sẽ làm pizza mà, có thứ gì quan trọng hơn anh đâu.

Gần tới Tết âm lịch, khách đến cửa hàng ngày càng đông đúc, mọi người đều chọn tới lúc này mới đến đặt hoa tết. Đồng người xếp hàng trả tiền dài đằng đẵng, Gia Y còn sợ sẽ quay về chậm.

Cậu một bên ở phòng bếp chuẩn bị, một bên như không có việc gì nói: “Tiểu Sách, hôm nay ba tôi gọi điện. Hỏi tôi có muốn nhân dịp năm mới về Osaka một chuyến không.”

Tăng Thác đứng ngoài phòng bếp, “Ừ” một tiếng, cũng chính là hỏi ‘Vậy cậu trả lời thế nào’.

“Tôi nói, năm nay không về.”

Hé miệng muốn hỏi ý Tăng Thác, nhưng lúc này mới chợt nhớ chưa bao giờ nghe hắn đề cập đến chuyện ba mẹ. Đối với nhà hắn, Gia Y chỉ biết ít ỏi không được bao nhiêu, cứ cảm thấy có chút không bình thường, nhưng lại sợ sẽ chạm đến nỗi đau của người nào đó, vì thế chỉ đành bí ẩn hỏi một câu: “Năm rồi anh làm gì ? Năm nay... tôi có thể cùng anh đi đón năm mới chứ ?”

“Chứ không thì sao.” Không cùng tôi thì em tính đi với ai ?

Gia Y một tay nhào bột, một bên nghiêng đầu sang chỗ khác cười hì hì, “Tốt.”

Người trước mắt tràn đầy khao khát muốn cùng đi lễ mừng năm mới với mình như vậy, có một số chuyện, có lẽ khó mà nói bằng lời. Không phải là hắn sợ cắt đứt niềm vui của người kia nên gượng ép, mà là cảm thấy cậu có quyền được biết tất cả.

Cơm chiều qua đi, Tăng Thác rót cục chủ động mở miệng. Hắn vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh trên sofa, nói: “Phó Gia Y, tới đây một chút.”

Gia Y ngồi xếp bằng xuống cạnh hắn, bộ dạng như không có tâm sự gì, “Có gì không ?”

“Có chuyện phải nói với cậu.”

“A từ từ, để tôi đoán, chuyện tốt hay xấu ?” Gia Y vẫn cợt nhả như trước, hoàn toàn không biết tâm trạng phức tạp của Tăng Thác lúc bấy giờ.

“... Không biết.” Đến tột cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu đây ? Hắn không biết.

Gia Y áp sát lại, “Tiểu Sách, có phải anh muốn nói yêu tôi không ?” Cậu nhìn gương mặt vẫn nghiêm trang không đổi của Tăng Thác, Gia Y uể oải, “Không phải à ? Hay là anh thích người khác ?”

Tăng Thác bắt lấy ngón tay có ý đồ muốn chọt lên mặt mình, “Tạ Tử Minh, cậu biết không.”

Gia Y thành thực lắc đầu.

“Chính là bạn trai trước của tôi.” Tăng Thác muốn nói một hơi cho hết vấn đề: “Cậu ta bị đưa vào bệnh viện chữa trị, ngày đó ăn cơm muộn là bởi vì tôi đến phòng bệnh thăm cậu ta. Cậu ta vốn đã mắc bệnh, có chứng trầm cảm, được đưa đến bệnh viện là vì tự cắt cổ tay. Thật ra hôm nay đến bệnh viện cũng là để thăm cậu ta.”

Tăng Thác nhìn khuôn mặt với nụ cười hơi cứng lại của Gia Y.

Hắn nói tiếp: “Cậu ta là vì tôi nên mới như vậy. Hôm nay tôi đến thăm cậu ta, bọn tôi hàn huyên thật lâu, cậu ta cũng đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, đã đáp ứng về sau sẽ cố gắng sống tốt. Hai ngày mùng sáu, mùng bảy tôi sẽ bồi cậu ta về Nam Kinh, đi viếng mộ bà ngoại cậu ta.”

Tạ Tử Minh kỳ thật cũng chẳng khác cô nhi không người nuôi dưỡng là mấy, luôn cảm thấy cậu ta có chút tương tự với mình. Cậu ta khi đó cô độc nhưng rất quật cường.

“Tôi cho cậu biết chuyện này, là bởi vì tôi muốn đối xử thẳng thắn thành khẩn với cậu. Đây là lần cuối cùng tôi gặp mặt cậu ta. Phó Gia Y, cậu có tin tôi không ?”

Lần đầu tiên nghe Tăng Thác nói nhiều đến vậy, Gia Y có đôi chút không quen. Hơn nữa, người được nói đến là người kia. Cậu hơi ngây ra, đoạn đối thoại vừa rồi lặp lại quanh quẩn trong đầu.

Anh ta phải đi Nam kinh với người kia, phải cùng người kia về quê. Vậy còn tôi thì làm sao đây ?

Nói thật thì, có chút sợ hãi.

Chờ đợi đã lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được đến khi Tiểu Sách đồng hành bên mình, mà hiện giờ hắn lại phải đi.

Gia Y nhìn Tăng Thác, thật không biết nên nói gì mới tốt.

Rất muốn hỏi hắn: Anh có thể đừng đi không ? Có thể ở lại Thượng Hải giúp tôi không ? Nhưng khi chữ đến bên miệng lại biến thành một câu ngu ngốc: “Tiểu Sách... Anh còn có thể trở về chứ ?”

Tăng Thác nắm lấy tay Gia Y, không chỉ vậy mà còn ôm lấy cái người đang sưng sốt kia vào ngực.

Hắn ở bên tai Gia Y nói một câu: “Đợi tôi về.”

58. Chương 58

— Hai người bên nhau muốn đạt được hạnh phúc kỳ thật cũng rất dễ. Cho nên một trong những chuyện dễ dàng nhất thế gian này, em nhất định phải thực hiện được. Đến lúc đó, tình cảm của em đối với anh sẽ được động lại, vây quanh anh, bao chặt lấy anh, vĩnh viễn không rời. —

Quả thật, thời tiết độ Tết âm lịch rất tốt. Bình bình đạm đạm, ấm áp muôn phần.

Một buổi tối của năm cũ, Gia Y cùng Tiểu Sách, Cát Cát, còn có Trịnh Dịch Tắc bốn người ra ngoài ăn uống giải khuây.

Đêm giao thừa, Gia Y với Tiểu Sách ở nhà tự cấp tự túc. Hai người ăn cơm tối, xem TV, phóng pháo hoa. Giống như một gia đình.

Mồng một tết, Lâm Cát Cát hưng trí bồng bồng kể rằng tối hôm qua được Trịnh Dịch Tắc dẫn về nhà, Trịnh Dịch Tắc nói với mẹ mình: “Mẹ, đây là cô gái xinh đẹp có năng lực làm dâu thảo vợ hiền nhất mà con tìm được.” Cho dù là một cô nàng phóng khoáng như Lâm Cát Cát cũng nhin không được đỏ mặt.

Mồng hai tết, Tiểu Sách dẫn Gia Y ra ngoài dạo một vòng, tuy rằng dòng người trên đường rất chật chội, nhưng cảm giác được kéo chặt tay vẫn khiến Gia Y hạnh phúc đến không biết gì khác nữa.

Mồng ba tết, bởi vì tối hôm trước hai người điên cuồng mà vừa đặt lưng là ngủ thẳng tới trưa. Buổi chiều trong lúc đang vội vàng cùng Tiểu Sách quét tước nhà cửa, Gia Y chơi ác in một dấu chân lên sàn gạch nhà Tiểu Sách, một dấu rồi hai dấu, hóa ra việc này cũng thú vị ghê.

Mồng bốn, xem Tiểu Sách bắt đầu sửa sang hành lý, nghe Tiểu Sách nói, ngày mai không cần đến tiễn hân. Tuy biết là hân sợ khiến mình xấu hổ, nhưng vẫn thấy buồn buồn. Bất quá, cũng chỉ là một chút mà thôi. Bởi vì Gia Y còn nhớ rõ ngày đó Tiểu Sách đã ôm cậu và nói, đợi hân về.

Mồng năm, Tịch Thiệu nghỉ làm mấy ngày một lần nữa mở cửa, bắt đầu buôn bán. Gia Y chăm sóc một giàn hoa phũ tử (Nadeshiko) mới được giao tới cửa hàng, nghĩ đến chuyến xe đi Nam Kinh của Tiểu Sách lúc này đã khởi hành. Buổi tối trở về chỗ mình ngủ, có vẻ như có hơi không quen giường.

Mồng sáu tết, Gia Y ngay giữa trưa không nhin được gọi điện thoại cho Tiểu Sách. Nghe thấy Tiểu Sách nhanh gọn nói “Đêm nay trở về”, cậu liền nhoẻn miệng nở nụ cười.

Đã hai ngày không gặp rồi.

Khi nhìn thấy Tiểu Sách kéo hành lý ra khỏi toa tàu, Gia Y hưng phấn đến tột bậc.

“Ngồi xe lửa có mệt không ? Trên xe có ăn gì chưa, đói không ? A đúng rồi, có muốn tắm rửa trước hay không... ?”

Tăng Thác nhăn mày, nhưng lại cong khóe miệng lên với cậu: “Phó Gia Y, phải hỏi từng vấn đề một.”

Nhìn nam nhân nở nụ cười, lòng giống như không cần phải lo lắng điều gì nữa.

Trong phòng ngủ ánh đèn mờ tối, Gia Y nằm bên người Tiểu Sách, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thuộc về ai đó.

Chỉ bất quá là không gặp hai ngày, mà cứ như đã xa cách mấy cái xuân thu vậy.

Tiểu Sách vừa mới từ nhà ga về nhà nên tựa hồ hơi mệt mỏi, ôm lấy cái người nằm bên cạnh mình hôn cắn.

Gia Y ôm lại hân, cảm nhận sự tồn tại của hân, vô cùng thỏa mãn gất gao tiếp đón Tiểu Sách.

“Tiểu Sách, nơi này là của tôi.” Đầu tựa vào ngực hân cọ cọ.

“ ... ”

“Tiểu Sách, anh cũng là của tôi.” Ai đó dường như đang cười, giọng điệu nói chuyện hết như một đứa trẻ đang ôm một món đồ chơi bảo bối, tuyên bố quyền sở hữu của mình, không chia cho ai khác.

Cảm thụ sự không an phận cọ tới cọ lui của Gia Y, Tăng Thác từ từ nhắm hai mắt xoa xoa mái đầu kia, “Muốn làm ?”

Không ngờ tới sẽ bị hỏi trực tiếp như thế này, Gia Y ngẩng đầu lên, gật gật, hôn lên khóe miệng Tiểu Sách.

Nhưng cứ nghĩ đến mình cọ cả buổi trời Tiểu Sách cũng không có phản ứng gì, Gia Y liền không cam lòng. Biết rằng hân một đường trở về mệt mỏi, cho nên cố ý cười trêu chọc: “Anh có nổi không đó ?” Móng vuốt chạm đến dục vọng vẫn chưa thức tỉnh của Tăng Thác, hai mắt híp lại ẩn chứa một nụ cười xảo quyệt.

Nam nhân nằm trên giường nghiêm túc nhìn Gia Y, trầm mặc vài giây, sau đó nhanh chóng bật dậy tắt bỏ đèn đầu giường.

Trong bóng đêm chỉ nghe thấy một tiếng thét nhỏ của Gia Y, giống như đang trải nghiệm một kích thích mới lạ, sau đó thì bị Tăng Thác áp trên giường.

Cậu không thể nhìn rõ khuôn mặt Tăng Thác, nhưng cậu có thể nghe được tiếng hắt thở. Cho nên dù cho Gia Y có nhắm hai mắt, cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Muốn nhìn thấy hắn, Gia Y đã không nhất thiết phải cần đến hai mắt.

Thứ dục vọng đã dần trở nên nóng rực kia đặt ngay trước cửa khẩu nhỏ hẹp, Tăng Thác cố ý khựng lại, hiếm khi trêu ghẹo nói: “Không phải muốn sao?” Vậy thì nói đi a, nói em muốn tôi.

Gia Y liếc mạng bầu lấy cổ tay Tiểu Sách, “... Ừ a, a...”

Đối với nam nhân từ trước tới giờ nói ít làm nhiều mà nói, chuyện tán tỉnh thế này là rất hiếm hoi. Cố ý không muốn tiến vào mà chỉ liên tục ma sát huyết khẩu đã trở nên mềm mại, thanh âm của nam nhân trầm thấp khiến người ta phải run rẩy: “Vậy nói đi...”

Có lẽ là đã trúng chiêu kích thích của hắn, Gia Y chỉ còn biết chống cự trong vô dụng, “Tiểu Sách... Đừng, đừng như vậy... A a...”

Nơi cứng rắn phía trước bị nam nhân dùng tay cầm lấy, “... Phó Gia Y, nói a.”

Trong một mảnh tối đen, nghe thấy giọng nói của nam ngay bên tai. Tiểu Sách chưa từng ghẹo cậu như vậy lần nào, cho nên Gia Y lúc này đã bị ép đến mức trở nên nôn nóng.

“Tiến vào... Nhanh lên, cắn vào...”

Đối mặt với sự vô về chơi đùa của Tiểu Sách, thân thể cậu luôn trở nên rất thành thực. Đùi phải gần như sắp gác tới trên vai Tiểu Sách.

Thứ nóng rực kia từng chút từng chút tiến vào thân thể cậu, Gia Y nhắm mắt thở dốc.

Sa vào bên trong khoái cảm, Gia Y theo bản năng ôm chặt lấy Tiểu Sách. Tốc độ càng lúc càng nhanh khiến cậu cả người run rẩy, cánh tay cậu lấy gáy Tiểu Sách, vùi vào cổ hắn hung hăng gặm.

Như cảm thấy đau, Tăng Thác hơi run lên một cái, lập tức bật ra một tiếng rên.

...

Loại cảm giác này, còn mãnh liệt hơn cả sóng triều, ào ào ập thẳng vào mặt.

Trong không gian mắt thường không thể nhìn thấy, được nam nhân ôm thật chặt, trong trí nhớ là một chuyến xe lửa đường dài vụt qua hàng chục cái trạm dừng, hàng trăm con phố nhỏ, hàng ngàn hàng vạn con người. Cuối cùng dừng lại tại sân ga, đi đến trước mặt mình.

Càng tiếp cận trời cao biển rộng, thì càng muốn chia sẻ những cảm xúc ấy với anh.

Hai người bên nhau muốn đạt được hạnh phúc kỳ thật cũng rất dễ. Cho nên một trong những chuyện dễ dàng nhất thế gian này, em nhất định phải thực hiện được. Đến lúc đó, tình cảm của em đối với anh sẽ được đọng lại, vây quanh anh, bao chặt lấy anh, vĩnh viễn không rời.

Đoạn cuối ta thật sự không chắc có phải Gia Y đang nghĩ hay không, rõ ràng cái cụm “được nam nhân ôm” là của Gia Y, nhưng nếu như vậy thì nội dung lại không thích hợp. Mà nếu là Tiểu Sách thì không thể nào suốt suốt như vậy mà chỉ có Gia Y @@

59. Chương 59

— Sao tôi lại muốn ở bên một người đến như vậy: Bất luận thời gian có trôi qua bao nhiêu năm đi nữa, chỉ cần vừa nghe thấy tiếng mở khóa của anh vẫn sẽ không kiềm được sự kích động. —

Gặp được Tạ Tử Minh tại Tịch Thiêu là một chuyện ngoài dự liệu.

“... Chào.” Gia Y bất ngờ, cơ thể vốn đang ngồi không tự giác đứng lên.

Tạ Tử Minh khí sắc không tệ, vẻ tái nhợt khi ở bệnh viện đã không còn, “Có thể mượn nói chuyện một lát không ?”

...

Trong một quán cà phê cách đó không xa, Gia Y cười mở đề tài, “Gần đây có khỏe không ? Có dự định gì chưa ?”

Tạ Tử Minh vẻ mặt lạnh nhạt, đường nét khuôn mặt trở nên nhu hòa hơn trong ánh nắng mùa đông cuối năm. Dáng người cao cao của cậu ta gây đến thần kì, chắc có lẽ do bị bệnh lâu dài mà thành.

“Tôi tốt lắm, thời gian trước chỉ tại suy nghĩ nhiều quá, ban đầu còn nghĩ là yêu anh ấy muốn giữ lấy anh ấy, cho là mình đã bỏ lỡ, lúc đó chia tay là sai lầm cho nên chuyện quay lại là tất yếu... Quả thật là quá ngây thơ.”

Gia Y nhìn cà phê trong ly, tuy rằng không biết ý đồ cậu ta đến lần này là gì nhưng vẫn cười đáp lại: “Có thể hiểu rõ những suy nghĩ đó cũng là chuyện tốt. Dù sao thì, cậu còn có cuộc sống riêng của mình.”

Tạ Tử Minh nhìn lướt qua Gia Y, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích cùng áy náy, “Cám ơn.”

“Đúng rồi, công việc có tin tức gì chưa, tôi có nghe Tiểu Sách nhắc tới cậu muốn tìm việc làm mới.”

“Tiểu Sách ?”

Đối mặt với sự giật mình của Tạ Tử Minh, Gia Y vội giải thích: “A ý tôi là, Tăng Thác.”

“Tại sao gọi ‘Tiểu Sách’ ?”

Nói ra cũng thật xấu hổ. Không những có thể gọi tên Tăng Thác thành Tăng Sách, mà còn trưng khuôn mặt đồ như gấc ra nói câu “Tăng Sách, tôi thích anh”, cậu chắc chính là người đầu tiên, và có lẽ cũng là người cuối cùng. Cái gọi là “Trước không có ai, sau không ai tới”, chắc là để nói tình huống như thế này đây.

Nói đại khái qua loa một cách dứt quãng xong, Gia Y ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Cậu nhất định cảm thấy rất quái đản nhỉ, ha ha... Bất quá người có thể làm được việc đó chắc chỉ có mình tôi, nói thế cũng không sai a...”

Tạ Tử Minh dường như cũng hơi nở nụ cười, “Thật tốt.”

Ánh mắt như có điều suy nghĩ vọng về phía ngã tư ngoài cửa sổ, mãi cho đến khi ý cười trên mặt chậm rãi tan biến.

“Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy anh ấy có thể khẳng định nói thích một người như vậy, ban đầu tôi không hiểu, hiện tại có lẽ tôi đã hiểu được.”

Bởi vì cậu đơn thuần tình khiết, người cứng đầu như cậu, anh ấy chưa từng gặp qua. Tự như một thiếu niên mới biết yêu lần đầu, vứt bỏ hết thấy, toàn tâm toàn ý.

Gia Y có chút kinh hỉ, “A ? Anh ấy nói sao, khi nào thì...”

Tạ Tử Minh dường như không hề để ý đến sự ngạc nhiên của cậu, chỉ tự mình nói tiếp: “Anh ấy là một người rất trọng tín, lần trước anh ấy giúp tôi theo về Nam Kinh, tôi rất cảm kích... Tôi biết như vậy không đúng, cho nên tôi thiếu cậu một lời xin lỗi.”

Cứ tưởng cậu ta vẫn còn để ý chuyện hồi trước, Gia Y vội vã lắc tay nói không cần để tâm, nhưng lại không ngờ Tạ Tử Minh vẫn lòng vòng nói tiếp: “Tôi quen anh ấy lâu lắm, đã rất quen thuộc, quen thuộc đến gần như trở thành một phần thân thể của nhau, không thể phân li. Tôi vẫn không quên được, năm ấy tại tang lễ của bà nội anh ấy đã ôm lấy tôi và nói sẽ không bao giờ rời bỏ tôi. Tôi nghĩ đối với anh ấy cũng vậy... Bởi vì khi tôi ôm anh ấy, tôi có thể biết được anh ấy vẫn không quên tôi.” (Là “ôm” ấy, ôm ôm kia kia ấy. ())

Ánh mắt của Tạ Tử Minh rất bình thản, không chứa một chút kiêng kỵ.

“... Có ý gì ?”

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ anh ấy không nói cho cậu biết là vì không muốn làm tổn thương cậu, nhưng tôi cũng không cho đây là phương thức giải quyết vấn đề tốt nhất.”

Gia Y bỗng nhiên cảm giác vị trí của mình trở nên nhỏ bé, “Cậu muốn nói gì ?”

Thân thể lung lay như sắp ngã xuống vách núi.

Rốt cuộc thì cậu cũng nghe được một câu mà mình không muốn nghe nhất. Trong nháy mắt đó, mọi thứ đều như bị một sức mạnh vô hình đập nát.

Gia Y hé miệng, nhưng không nói một chữ nào. Mà Tạ Tử Minh thì ngược mắt lên, “Tôi với anh ấy nên quay lại với nhau.”

“... Cậu có nghe qua câu này chưa ?” Gia Y trầm mặc giây lát, sau đó trấn định nói: “‘Cái gọi là điên dại, chính là liên tiếp không ngừng làm cùng một chuyện, nhưng cứ luôn mong chờ đạt được kết quả khác nhau.’ Tôi không dám nói chuyện này có bao nhiêu điên dại, chỉ cảm thấy nó thật vô vị.”

Giờ khắc này, rốt cuộc là từ đâu mà có được dũng khí, chính bản thân Phó Gia Y cũng không rõ.

Nghe được người thứ ba dùng một ngữ khí bình thản mà đương nhiên nói ra câu “Tôi với anh ấy làm tình” như thế, mà vẫn như cũ bình tĩnh như chính mình chưa hề yêu người đó.

Không tức giận ư, không đau lòng ư — Làm sao có thể ?

Thế nhưng, cho dù là vậy, vẫn phải gắng gượng đối mặt.

Tiểu Sách, nếu không phải chính anh nói cho em, em sẽ không tin.

Anh là người mà em đã quyết định sẽ tin tưởng vô điều kiện, nếu đã như thế, em sao có thể chỉ vì một câu nói mà quay mũi giáo về phía anh.

Khó khăn lắm, mới có thể ôm được anh, có thể nào cứ như vậy mà buông tay.

Em muốn chứng minh cho mọi người thấy, khối đá thử vàng là chúng ta đây, vững chắc đến nhường nào.

60. Chương 60

— Người quan trọng như thế, làm sao tôi có thể cho phép bản thân chọn sai, thế mà em còn ngốc nghếch không biết ưu điểm của mình. Tôi không thể cho em sự lãng mạn, cũng không có cách nói với em những thứ như vĩnh hằng, nhưng ít ra hiện giờ, tôi chỉ muốn được nhanh chóng ôm em. —

Cậu không nói cho Tiểu Sách rằng Tạ Tử Minh đã đến Tịch Thiệu tìm mình, bởi vì không cần thiết. Nếu đến lúc phải làm ra lựa chọn, thì sẽ không còn được chùn bước.

Nhưng khi nhìn thấy một dấu vết còn chưa phai ngay ngực Tiểu Sách, Gia Y sững sờ cả người.

Dấu vết ấy sâu như vậy, còn có thể mơ hồ nhìn thấy dấu răng, gương nanh múa vuốt tuyên cáo cho việc từng hoan ái.

Đèn tường cố ý không tắt đi, chiếu vào đầu giường, Gia Y vùi mặt thật sâu vào trong chăn.

Cậu không biết rõ biểu tình trên mặt mình hiện giờ là gì, nhưng ngón tay cứ không nghe sai sử mà sờ lên dấu vết kia, rất chậm rất chậm.

Tăng Thác rút người một lúc sau mới bỗng nhiên nhận ra, nắm chặt tay Gia Y, định mở miệng nói gì đó, nhưng lại nhìn thấy Gia Y buồn bã lắc đầu, trầm mặc một lúc lâu, rồi ra vẻ như khoan dung độ lượng ghen ra một câu: "... Nói cho tôi biết."

"Này."

"Kỳ thật," Gia Y không để ý tới sự khấn trương của nam nhân, "Hôm nay cậu ta tới cửa hàng, nói rất nhiều... Tôi đã nói với cậu ta tôi vẫn luôn tin tưởng anh, cho đến hiện tại vẫn tin tưởng anh..."

"Phó Gia Y." Tăng Thác khó có khi phải sốt sắng, gọi cậu một tiếng, "Cậu ta nói cái gì?"

Gia Y vẫn cứ lắc đầu, "Anh đã nói với cậu ta rằng anh thích tôi mà, nói cho tôi nghe đi, một lần thôi..." Nhìn ánh mắt còn chưa kịp phản ứng của Tăng Thác, Gia Y đáng thương lay lay hẳn, "Anh nói a, nói anh thích tôi..."

Khi nghe cậu ta nói anh nói thích tôi, tôi đã vui vẻ như thế. Mặc dù không chính tai nghe được, nhưng vẫn vô cùng thỏa mãn, ít nhất tiếng lòng được giấu kín kia của anh, là thật.

Một khắc ấy, dường như đã nguyện ý sẽ khoan nhượng tất cả cho anh, dù có phải thối lui đến không còn đường.

Thế nhưng, vì sao, lại có thể mang theo tâm tư đó mà đi ôm người khác?

Vì sao khi thích một người, sẽ bị như vậy?

Mặt đối mặt chờ đợi lâu đến vậy nhưng vẫn không nghe được câu nói kia, Gia Y lần đầu tiên cảm thấy muốn cam chịu, "... Quên đi."

Tăng Thác nhanh tay niết chặt lấy cằm Gia Y, cường ngạnh quay khuôn mặt đã chuyển đi của cậu trở lại, "Cậu nghĩ mình có thể tự kết thúc sao?"

Đôi mắt trong suốt kia lấp ló thứ chất lỏng ẩm ướt mà nóng hổi, có thể chực tràn bất cứ lúc nào. Tăng Thác nặng nề kéo cái đầu kia vào trong ngực mình, "Tôi không có."

Gia Y nhanh nhảm chặt hai mắt, nuốt ngược sự yếu đuối của bản thân vào trong.

Giờ phút này, cậu có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập của Tiểu Sách, vô cùng rõ ràng.

Nam nhân vẫn luôn như thế này, nói chuyện tuy rất ít, nhưng có thể dễ dàng nhìn thấu nội tâm hẳn.

Có những từ, khi ở bên Tăng Thác, hẳn không cần phải nói thẳng ra cậu cũng có thể hiểu.

Gia Y vươn cánh tay, dùng hết khí lực ôm lấy Tăng Thác, vừa tự an ủi vừa ủy khuất lớn tiếng nói: "Không có gì mà không có, anh có biết tôi đang nói gì không?"

Tăng Thác khe khẽ thở dài, vuốt vuốt cái đầu nhỏ trước mắt, mái tóc đen đen, mềm mại, "Đây là cậu ta cần, cho cậu ta phát tiết. Sau lúc đó, tôi với cậu ta đã không nợ nhau nữa. Nhưng tôi không hề chạm vào cậu ta, cũng sẽ không chạm vào ai khác."

Không phải lời thề, còn hơn cả lời thề.

Chỉ cần anh nguyện ý nói, em đều nguyện ý nghe, nguyện ý tin tưởng. Hóa ra mỗi lần muốn khóc, đều là những lúc vui vẻ đến tột cùng.

Gia Y luôn tự hỏi, tại sao sau khi gặp Tiểu Sách, bản thân mình cứ vì những việc nhỏ nhặt vặt vãnh mà tỏ ra thất thố.

Vuốt ve cái dấu trên ngực Tăng Thác, cậu lại bỗng nhiên thấy buồn phiền. Thật cẩn thận rướn người lại gần, hôn lên, "Đau không?"

Tăng Thác cong khóe miệng, lắc đầu.

Theo thời gian qua đi, dấu vết này cũng sẽ phai mờ. Cho đến cuối cùng, trí nhớ cũng không còn định rõ vị trí của nó nữa.

"Phó Gia Y, cậu tự tin một chút được không."

Gia Y đang tập trung mở trừng hai mắt, vẫn còn đang trong mặc cảm, chợt nghe nam nhân dùng ngữ khí lạnh băng như thường ngày nói ra một lời tâm tình ấm áp: “Tôi sao có thể nhìn nhầm.”

Với tôi mà nói, em tựa như một bảo vật, tốt đẹp hơn hết thấy điều gì khác.

Người quan trọng như vậy, tôi làm sao có thể cho phép bản thân chọn sai, thế mà em còn ngốc nghếch không biết ưu điểm của mình.

“... Lúc ở Nam Kinh, có nhớ tôi không ?” Cái đầu xù tóc trong ngực cụng cụng, nâng con người đang suy nghĩ nghiêm túc nhìn hắn.

Bàn tay sau ót chuyển đến bên tai, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, nam nhân cúi đầu dùng thanh âm đầy thâm ý, “Không thì sao ?”

Tuy rằng đã quen với tác phong luôn trốn tránh vấn đề của hắn, nhưng giờ phút này lại muốn nhỏ nhen tính toán. Nghe những câu tâm tình vừa rồi thì hiển nhiên đã hiểu, tuy nhiên vẫn muốn buộc hắn chính miệng nói ra, rõ ràng.

“Anh nói a...”

Nam nhân bị ép buộc đến không còn cách nào, đành nắm bàn tay Gia Y lên, viết lên lòng bàn tay vài chữ.

“Ưm ? Cái gì cái gì ? Viết lại lần nữa.” Nhất thời đọc không hiểu, nóng lòng thúc giục Tiểu Sách.

Tiếng lòng của anh, dù chỉ một ít, em cũng không muốn bỏ qua.

Còn thật sự viết lại ba lần, rốt cục đã hiểu là nam nhân viết vào lòng bàn tay mình xiêu xiêu vẹo vẹo một câu tiếng Nhật.

Gia Y không rõ nhìn Tăng Thác.

“... Không đúng sao ? ...Dùng Google phiên dịch đây.”

Gia Y khựng lại, phụt một tiếng cười ha hả, cười đến mức sắp ra cả nước mắt.

Hắn vẫn trước sau như một, thà rằng tốn công đi nhớ một câu tiếng Nhật phức tạp cũng không muốn thành thành thật thật chính miệng nói ra một lời lãng mạn.

Tiểu Sách anh biết không, dùng Google chuyển ngữ câu “Tôi nhớ em”, hiểu theo tiếng Nhật sẽ có ý là: Không có em, tôi thật cô đơn.

Đây là sự lãng mạn trong vô tình* của anh, em sẽ nhớ kĩ. (*nguyên bản là đánh bữa mà trúng, chó ngáp phải ruồi)

61. Chương 61

— Có một người, gần ngay cạnh bên, nhưng lại xa tới mức sờ cũng không tới. —

Năm nay, mùa mưa ở Thượng Hải tới sớm hơn mọi năm. Vết tích mùa đông để lại còn chưa nhạt đi, mưa dầm sấm chớp đã ùn ùn kéo đến. Ngay cả Lâm Cát Cát ngày nào cũng trông mưa vẫn phải chịu không thấu cái thời tiết quỷ dị này mà oán thán mấy câu.

Bốn giờ chiều, Tịch Thiệu đứng giờ đóng cửa.

Thao tác của Gia Y trông như gấp gấp hơn bình thường một chút, nguyên nhân là buổi tối có party sinh nhật của Trác Dật. Lần này đây là tuyệt đối không thể đến muộn, trước đó bởi vì vấn đề tình cảm nên đã bỏ lơ Trác Dật một trận, kết quả là vừa nhắc điện thoại của cậu ta liền bị mắng vốn té tát.

“A lô, lát nữa tôi qua đón cậu nhé ? Tiện đường cùng đi.” Xế chiều Trác Dật gọi một cuộc cho cậu.

“Sao dám làm phiền ngôi sao chính của bữa tiệc a. Tôi tự qua được rồi.”

Trên tay cầm một chiếc dù to, có phút phiên hà. Có điều đó là sáng nay Tiểu Sách đã ngăn cản vạn dặn.

Nam nhân dậy rất sớm, trước khi đi làm luôn luôn dành thời gian ngồi trên sofa xem báo một hồi. Sau khi nghe Tiểu Sách dặn dò chuyện buổi tối xong, chợt nghe hắn dùng ngữ khí nhàn nhàn nói: “Xong rồi thì về đây.” (về nhà Tiểu Sách)

Canh phòng nghiêm ngặt.

Nếu buổi tối mà ra ngoài với bạn bè, Tiểu Sách hơn phân nửa là kêu Gia Y về nơi này. Vì như vậy sẽ biết được cậu chấm dứt lúc mấy giờ, biết được cậu đã đi đâu và làm gì. Mấy vấn đề đó là không cần Tiểu Sách mở miệng hỏi. Nhưng trong mắt Gia Y vẫn thấy hết sức khác người. Mới đầu cậu cảm thấy rất bất mãn: Tại sao đối với việc mình đi đâu, làm những gì, đi với ai, anh ta một câu cũng không thèm hỏi ?

Nhưng sau đó mới dần dần hiểu được. Bởi vì biết được Tiểu Sách ở nhà chờ mình, cho nên sẽ nhớ rõ phải về sớm một chút ; cũng sẽ chú ý uống ít rượu lại, miễn phải làm phiền Tiểu Sách nửa đêm rời nhà đi đón. Có điều để kiêng dè, tự nhiên sẽ ngoan hơn.

Câu vừa rồi cũng là “chiêu trò” đặc biệt của Tăng Thác.

Nam nhân này sẽ không mở miệng nói thẳng “Về sớm một chút, bằng không tôi sẽ lo lắng cho cậu” ; sẽ không nói “Ra ngoài uống ít một chút, rượu uống nhiều quá sẽ hại cơ thể”... Hắn chỉ biết sầm mặt nói cho bạn biết sau khi xong xuôi phải quay về nơi này.

Khi Gia Y vào nhà hàng, trong hàng ghế lô đã có vài người bạn đang ngồi.

“Hi ! Đã lâu không gặp !” Có người lập tức gỡ điều thuốc trên miệng xuống, cười híp mắt chào hỏi Gia Y.

Tất cả đều là những người cùng làm việc bán thời gian lúc trước, là bạn bè của Trác Dật cả.

Gia Y cất chiếc dù vào tủ gửi đồ, tùy ý ngồi xuống một chỗ, cười chào hỏi những người khác, “Xin chào, xin chào !” Thấy Trác Dật vẫn chưa tới, liền hỏi thăm: “Diễn viên chính tới muộn thế nhỉ ?”

“Ha ha, vừa rồi cậu ta gọi cho tôi, nói xe máy nửa đường bị tông, có thể sẽ trễ tí ! Cửa hàng bán hoa của cậu thế nào rồi, có bận bịu lắm không mà gần đây không thấy đi chơi nữa ?”

Gia Y cười hi hi, “Vạn sự khởi đầu nan thôi, chẳng có gì đặc biệt, đại khái cũng không tệ lắm.”

Có người đẩy cửa phòng vô, mới từ WC về, nhìn thấy Gia Y thì liền cười rộ lên: “Hi, cậu tới rồi à ?” Ngồi xuống uống một ngụm trà nóng, “Tên đó tới rồi, còn dẫn theo một cậu chàng đẹp trai nữa, tôi nhìn thấy qua cửa sổ lầu hai này, là một...” Nam nhân quỷ bí cười, “... Người ngoại quốc nha.”

Đoán được là hắn nói đến Trác Dật, Gia Y hơi mặt mũi. Hôm nay có một người bạn mà mình không quen tới sao ?

“Giời !” Có người lập tức cười rộ lên, “Thực hư thế nào còn phải xem a !”

Không lâu sau, Trác Dật đẩy cửa bước vào. Nghênh đón hắn là một trận cười vang.

“Người ấy đâu ?”

“Cái gì ?” Vừa lộ mặt liền bị truy vấn nên có chút lúng túng, Trác Dật vô tội ngồi xuống trước bàn, “Đến đến, gọi món ăn gọi món ăn.”

“Nè tiểu tử cậu tốt nhất hãy thành thật đi, là ai thế hử ? Sao bạn bè bọn này đều chưa từng thấy ?”

“Phấn đi, hắn chính là người đụng hư xe máy tôi, lại còn muộn giờ rồi cho nên hảo tâm đưa tôi lại đây a.”

“Cậu bắt đầu chuyển style sang như thế bao giờ vậy ?”

“Đệt.” Trác Dật không khách khí giơ ngón giữa lên với cái tên đang trêu ghẹo mình.

“Được rồi, chừng nào thành công nhớ giới thiệu cho bọn này đó.”

“... Cậu rảnh rồi quá sinh nông nổi hử, hay để tôi cho cậu số liên lạc của hắn ?”

Gia Y hoàn toàn không có phản ứng gì, Trác Dật chẳng phải đã có bạn trai sao ? Tại sao bạn trai cậu ta không đến ? Cậu cũng chưa từng được gặp mặt. Không biết những người đang ngồi đây có ai biết rõ người trong lòng Trác Dật là ai không.

...

Sau khi ăn tiệc tất nhiên là phải đến quán bar.

Mỗi lần tụ hội đều bị Trác Dật hình dung là “quần ma rời núi” , bởi vì tất cả đều là đồng bọn trong ‘băng nhóm’ cả, cho nên 1924 hiển nhiên là một lựa chọn tốt nhất.

Tại thời khắc chiếc bánh kem được cắt ra, Trác Dật tất nhiên không thể may mắn thoát khỏi, mặt bị bôi trét đầy kem.

Một người anh em được gọi là Mạch Bá trực tiếp nhảy lên sân khấu, hát một bài chúc mừng sinh nhật tặng Trác Dật.

Những người trong 1924 vỗ tay ầm ầm, không khí sôi nổi vô cùng.

Chơi xúc xắc thua không biết bao nhiêu, bị chuốc rượu đến đầu óc có phần choáng váng, nhưng Trác Dật không để ý chút nào mà còn phá lệ hưởng ứng.

Sinh nhật hai mươi lăm tuổi vui vẻ.

Trong mơ hồ, bên tai Trác Dật cứ luôn vang lên câu nói đó.

Những ánh đèn rực rỡ chói mắt cùng những tiếng hú hét của những người đã mất khống chế trên sàn nhảy, toàn bộ đều kích thích đại não của Trác Dật đến khiến gã muốn ngất đi.

Có một số thứ, dường như rất xa vời.

Đã không còn rõ là bao nhiêu năm trôi qua rồi, nam hài tử được gọi là Nam kia, giờ không biết đang ở phương xa nào. Khó khăn lắm, bánh răng vận mệnh mới bắt đầu chuyển động, thế nhưng nó lại không khớp với bất kì chiếc bánh răng nào khác.

Có một người, gần ngay cạnh bên, nhưng lại xa tới mức sờ cũng không tới.

62. Chương 62

— Trên thảo nguyên Huitengxile, cô nghe được lời nói dịu dàng nhất thế gian: Đã quen chọc em giận, quen phải giải thích sau đó, quen được em nhường nhịn, quen được em tha thứ, nhưng lại không có thói quen không thấy được em. —

Tình sự qua đi, Gia Y từ từ nhắm hai mắt nằm bên người Tăng Thác. Hô hấp phập phồng, thông thả mà rõ ràng.

Tăng Thác tựa vào đầu giường một hồi, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Vừa trở lại trên giường, Gia Y mở to mắt nhìn sang hắn, trở mình một phen.

“Sao còn chưa ngủ ?” Nam nhân kéo chăn giúp cậu, ngồi ở đầu giường.

Người nợ giầu không được tâm sự nên nói ra: “Ừm không có gì, chỉ là nghe Cát Cát nói cô ấy nháo đòi chia tay với Trịnh Dịch Tắc.”

“Ừ.” Tăng Thác như có như không lên tiếng. Chuyện riêng của người khác, hắn từ trước tới nay không có lòng dạ quan tâm.

“Trịnh Dịch Tắc có nói với anh không ?”

Tăng Thác lắc đầu, “Được rồi, ngủ đi.”

Sau khi nằm xuống, lại nghe Gia Y vẫn còn thì thầm: “... Trịnh Dịch Tắc hình như rất để ý chuyện trước kia của Cát Cát.”

Đại khái chính là chuyện sẩy thai với bạn trai cũ, tuy không nói thẳng ra nhưng Tăng Thác hiển nhiên vẫn nghe hiểu.

“Nếu đã yêu một người, chẳng phải nên bao dung tất cả, kể cả quá khứ của người kia sao?”

“Ừ.” Tăng Thác nghiêng đầu đi, nhìn biểu tình nghiêm túc của Gia Y, “Muốn nói cái gì?”

Gia Y lắc đầu, vươn tay ôm lấy nam nhân, “Chỉ cảm thấy đáng tiếc thôi.” Rõ ràng là thích nhau, thế mà lại vì một chuyện không đáng mà khắc khẩu.

“Cậu chẳng phải cũng rất để tâm sao?” Tăng Thác từ từ nhắm hai mắt nói.

“Gi cơ...” Gia Y vẹo đầu, ngơ ngác nửa ngày mới giật mình hiểu ra là Tăng Thác cố ý trêu mình chuyện Tạ Tử Minh.

“Này với đó đâu giống nhau...” Gia Y lầm bầm, ghen thì ghen... Nhưng tôi có bao giờ không tin tưởng anh đâu? “Ài, Tiểu Sách, nếu tôi như thế này thì sao: Nếu trước kia tôi từng giết người, từng có rất nhiều tiền sử không tốt, là một kẻ xấu chuyên làm chuyện thương thiên hại lý, thì bây giờ anh còn thích tôi chứ?”

Cặp mắt của Tăng Thác vẫn như cũ không mở, lông mi cũng không thèm nhúc nhích nằm yên trên vành mắt, im lặng đáng sợ.

Rốt cục, hắn nói: “Vậy làm người tốt cho tôi.”

Gia Y cười he he hai tiếng, cười đến híp mắt.

Thanh âm trầm thấp của nam nhân lại vang lên: “Đừng cười ngốc nữa, ngủ.” Mang theo ý cười.

...

Vài ngày sau, Lâm Cát Cát với con người trống rỗng nói lời chia tay với Trịnh Dịch Tắc.

Đôi mắt đẹp của cô dĩ nhiên không vương một giọt nước mắt. Cái gọi là đau khổ tuyệt vọng, sớm đã không biết trôi đến nơi nào. Vì cái gì, luôn không còn ai thật tâm đau vì mình, thương vì mình.

Yêu nhau rồi chia tay, giống như đã trở thành lối thoát duy nhất.

“Tôi từ bỏ, muốn ra ngoài du lịch một mình.” Lâm Cát Cát ngồi xếp bằng trên ghế salon, sau khi thương tâm chỉ còn lại vẻ mặt tiêu tụy, “Tôi muốn đến Nội Mông Cổ, đã đặt vé rồi. Có lẽ chơi một thời gian rồi về.”

Cát Cát rời đi rất vội vã, cũng rất kiên quyết.

Cô trước giờ không phải là một người dễ dàng thay đổi quyết định của mình, Gia Y hiểu rất rõ. Cũng chính vì lẽ đó, cho nên cậu đành phải từ bỏ khuyên can.

Có lẽ, rời bỏ nơi này để đến một nơi khác, để rồi sau đó khi nhớ lại, miệng vết thương lúc trước sẽ tự động kết vảy, đến lúc đó, có lẽ sẽ không còn đau đớn.

Nhưng sau khi Cát Cát rời đi, không biết Trịnh Dịch Tắc như thế nào bỗng điên cuồng đi tìm cô.

Mới đầu, Gia Y mỗi ngày không biết nhận được bao nhiêu cuộc điện thoại từ Trịnh Dịch Tắc, thường xuyên đến ngay cả Tăng Thác cũng nhin không được lên tiếng.

Cuối cùng, Gia Y chỉ có thể bắt đắc dĩ cho biết, báo cho hắn rằng: Cát Cát đã một mình đi Nội Mông.

—— Nếu có một ngày em đi rồi, anh sẽ giống như một cái động cơ điên cuồng đi tìm em chứ?

—— Tất nhiên rồi.

Đã từng cười nhạo trước cặp lời thoại trong phim “Sông Tô Châu”. Lúc đó còn cười nhạo Chu Tấn trong phim nhiều lời sến súa, hiện giờ bản thân cũng hối hận hết như thế, cũng muốn liều mạng chỉ để mang người kia trở về. (Chu Tấn: một nữ diễn viên & ca sĩ Trung Quốc)

Trịnh Dịch Tắc thanh tỉnh điều chỉnh lòng mình, cuối cùng cũng nhận ra, thì ra không thể bên người đó đến già, là một chuyện khiến người ta hối tiếc như vậy.

Thảo nguyên Huitengxile là một biển trời xanh mướt bao la.

Cúc Ba Tư nở rộ một màu xanh biếc trên bãi cỏ, người chăn nuôi khê ngâm nga vài khúc dân ca, nhanh nhẹn lừa dẫn những đàn dê, cừu.

Đầu xuân này, có một nam nhân tự phụ mà ngu ngốc đi vào miền Bắc Trung Quốc, chỉ vì tìm một cô gái về nhà.

“Đã quen chọc em giận, quen phải giải thích sau đó, quen được em nhường nhịn, quen được em tha thứ, nhưng lại không có thói quen được không thấy em. Anh rõ ràng là muốn đối đãi với em thật tốt, nhưng mỗi lần đến cuối cùng đều biến thành cãi nhau... Anh không nên tính toán chi li những việc nhỏ này ; không nên để em phải một mình đến nơi đây. Sau khi em đi rồi anh mới biết được, hóa ra anh cũng sẽ giống như một cái động cơ, điên cuồng muốn mang em trở về. Cát Cát, em tha thứ cho anh đi. Hãy cho anh thêm một cơ hội, để anh có thể đối xử tốt với em.”

Hắn cho tới bây giờ vẫn không biết mình có được nhiều bao nhiêu, mãi cho đến khi hắn đánh mất toàn bộ.

Hiện tại hối hận liệu có còn kịp hay không ?

Thảo nguyên sáng rỡ chói mắt, khiến nam nhân phải gian nan nheo mắt lại.

Hắn bộ dáng mệt mỏi vì đường dài, cau mày, nói ra một đoạn vừa dài vừa chất chứa nhiều tình cảm kia.

Lâm Cát Cát đứng trong gió khóc lên, tuyệt không giống dáng vẻ thong dong tùy hứng thường ngày. Mái tóc thật dài bị thổi bay phấp phới, che đi đôi mắt đầy lệ.

Bởi vì yêu em, cho nên sau khi biết được chuyện cũ đau lòng của em, lại càng thương em hơn gấp bội.

Muốn bù đắp cho cả những tháng ngày thiếu thốn tình cảm của em. Tất cả, đều là anh tặng cho em, là độc nhất vô nhị.

63. Chương 63

— Em luôn nhìn thấu được mỗi một câu từ mà tôi không nói ra miệng, để rồi dần tiến nhập vào cuộc sống của tôi. —

Tịch Thiệu từ khi khai trương cho đến nay, buôn bán vẫn luôn không tệ.

Thỉnh thoảng ở phòng cấp cứu không có ca, Tăng Thác sẽ đến cửa hàng xem, rồi đón Gia Y cùng về nhà.

Từ lúc Trịnh Dịch Tắc đuổi theo Lâm Cát Cát mang người về, hắn đã hiểu được phải đối xử tốt hơn gấp bội với cô. Sau một thời gian dụ dỗ lẫn lừa lọc, cuối cùng Cát Cát cũng chịu ở chung với hắn. Trong khi đó sau khi chính thức bên Tiểu Sách, Gia Y cũng không thường xuyên về nhà nữa, nay Lâm Cát Cát vừa đi, căn nhà kia liền càng thêm lạnh lẽo.

Trong lúc Cát Cát dọn dẹp hành lý, cô nói: “Không bằng cuối tháng này trả nhà lại đi, nếu không đã không ở còn phải trả tiền thuê.”

Gia Y lúc đó còn cương mặt đáp: “Không được, tôi vẫn chưa đề cập với Tiểu Sách chuyện này.”

“Xi,” Cát Cát kéo vali chuẩn bị đi, “Sau này cậu mà ngày nào cũng ở chỗ anh ta, anh ta mừng còn không kịp.”

Gia Y cảm nhận được mặt mình hơi nóng lên, “Để tôi hỏi anh ta đã.”

Buổi tối khi ăn cơm, cậu ra vẻ bình tĩnh đề cập việc này với Tiểu Sách, một mặt làm bộ làm tịch như vô tình nhắc tới, một mặt quan sát biểu tình của Tiểu Sách. Chỉ thấy Tiểu Sách vừa nhắc đưa lên một nửa hơi dừng lại, sau đó nhét một miếng cơm vào miệng, “Ừ” một tiếng, không biểu hiện một chút hưng phấn.

Nội tâm Gia Y có điểm mất hứng, hỏi: “Anh ừ cái gì ?”

“Tủ đồ trong phòng ngủ hơi lớn, làm tôi khó chịu lâu rồi.” Em còn không nhanh vác toàn bộ gia sản sang đây a ! ?

“Vậy anh là đang cao hứng hay mất hứng ?” Gia Y mím miệng nhin cười, bất mãn ở dưới bàn đá Tiểu Sách một cước. Mặc dù hiểu rõ cái nghĩa bóng trong lời hắt, nhưng vẫn không cam lòng muốn hắt nói ra.

“Ăn canh.” Nam nhân cầm chén rồng của mình lên, múc canh ăn, thần tình lạnh nhạt.

“Anh mau nói đi.” Thấy Tiểu Sách vẫn trơ như tượng đá, vì thế lại đá thêm một cước.

Đôi mắt với ánh nhìn hung dữ của Tiểu Sách nâng lên, “Từ nay về sau cậu ba trăm sáu mươi lăm ngày đều ở nhà tôi, nói chuyện làm việc gì thì phải tự gánh hậu quả.”

Thâm tâm Gia Y vui vẻ, nhưng chân thì vẫn dỗi, lại cố ý đá thêm một cước, “Sao hả, muốn uy hiếp tôi à ? Dù sao tôi cũng có chìa khóa, anh có đuổi tôi đi cũng không được.”

“Hôm nay ngủ sơ pha cho tôi.”

Nhìn ra Tiểu Sách là đang cố nén tâm trạng tốt, Gia Y cũng không thêm nghe lời: “Dựa vào cái gì tôi phải nghe lời anh ?”

“Sàn nhà.”

“Dơ lắm.”

Hình như đây là lần đầu tiên thấy Tiểu Sách hết cách, Gia Y đắc ý lên hắt. Nhưng không lâu sau, nhìn thấy Tiểu Sách cuối cùng cũng ‘mây đen dày đặc’, khuôn mặt hung tợn, trong lòng lại do dự.

“Phó Gia Y, cậu lại đây.” Thanh âm cùng ngữ điệu nói chuyện của nam nhân lại trở về nghiêm chỉnh.

Gia Y ngẩn người, trong lúc chần chừ lại nghe Tăng Thác nói: “Có nghe hay không, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

A... ? Mới như vậy đã giận rồi... ? Gia Y nghĩ thầm, đùa có một chút thôi mà, có cần hung thần ác sát như thế không...

Lê a lê, chậm chạp lê đến bên người Tăng Thác đứng.

“Biết sai rồi ?” Ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Sách lại nâng lên, nhìn Gia Y.

Biểu tình vô tội nghĩ nghĩ, rồi thành thực lắc đầu.

Thế nhưng Tiểu Sách làm như không thấy phản ứng của Gia Y, tự mình nói tiếp: “Vậy làm sao bồi thường ?”

Gia Y cúi đầu, cuối cùng nhắm mắt lại hôn lên mặt Tiểu Sách.

Cái bản chất khó tính của nam nhân cậu rõ ràng nhất. Thế nhưng những lời nịnh nọt cậu còn chưa nói đã nghe Tiểu Sách nghiêm trang hắng giọng một cái, làm như vừa lòng nói: “Ừm, lần sau sẽ không dễ dàng vậy đâu.”

Một tấm lưng quay lại đi vào nhà bếp, che giấu đi nụ cười lộ ra trên gương mặt.

Trong bếp, Tiểu Sách rửa xong mớ chén đĩa thì tới phiên Gia Y lần lượt bỏ vào máy hong khô sát trùng.

Rửa chén là khoảng thời gian nhàn thoai của hai người bọn họ. Ban ngày ai nấy cũng đều bận rộn, đến khi vừa về nhà, Gia Y liền dồn hết nhớ nhung mà tâm sự với Tiểu Sách, nói chuyện phiếm, nói những lời vô nghĩa. Thế nên Tăng Thác luôn nhạo báng cậu là ông cụ non nói dong dài.

Trong mọi đề tài, Tăng Thác thật lòng không muốn nghe nhất chính là chuyện liên quan đến Tịch Thiêu.

Mấy lần đi vào cửa hàng, nhìn đến những người đặt mua, toàn là những nữ sinh ra vẻ ngây thơ nhưng thực chất hám giai —— “Bởi vì chủ cửa hàng này siêu cấp đẹp trai a, thích lắm....” vân vân. Lời bình luận vô tình lọt vào tai liền làm cho Tăng Thác thấy ngứa ngáy.

Cùng với việc làm ăn ngày càng tốt của Tịch Thiêu, đơn đặt hàng ngày càng nhiều, Gia Y cũng dần tiếp xúc với nhiều người hơn. Vừa nghĩ đến với tính tình đơn thuần của cậu sẽ bị người lừa, bị người hiếp đáp, liền hận không thể nhốt cậu ở nhà.

Lúc này, di động trong phòng khách bỗng reo lên, Gia Y buông chiếc đĩa trong tay xuống, “Đợi một chút.”

Tăng Thác rửa xong chiếc đĩa cuối cùng, sau khi xử lý hoàn tất thì bắt đầu lau chùi bếp, gian bếp chỉ cần được đụng tới một lần thì như một thói quen không thể bỏ, hẳn nhất định sẽ lau sạch đến không còn một đốm mỡ, không còn một giọt nước mới vừa lòng. Có điều, lau dọn thì lau dọn, lỡ tai linh mẫn vẫn theo bản năng chú ý đến nội dung cuộc điện thoại bên ngoài, nghe qua hình như lại là đơn đặt hàng ở Tịch Thiêu.

Nói lo lắng Gia Y bị người khác bắt cóc là đùa, nhưng lo lắng cậu sẽ quá cực khổ là thật tâm. Cửa hàng chỉ cần vừa đông một chút là cậu liền mệt không chịu được, có những hôm vừa về tới là lăn ra ngủ ngay.

Nghe cậu nói điện thoại xong, Tăng Thác trong phòng bếp liền hỏi: “Lại là chuyện cửa hàng ?”

“Ừ.” Gia Y để điện thoại xuống, “Một đơn hàng lớn... Là một trường ngoại ngữ sắp mở cuộc tọa đàm quy mô lớn, muốn chúng ta bố trí đại sảnh, ngày mai sẽ đến cửa hàng bàn cụ thể. Người gọi tới có vẻ là người ngoài nghề, tiếng Trung nói cực kỳ tốt...”

Người trong bếp có lẽ còn đang cẩn thận lau chùi gian bếp, lặng thinh không nói gì.

Một lúc lâu sau, Gia Y chợt nghe tiếng Tiểu Sách từ bên trong truyền ra, “Phó Gia Y, không được để bản thân vất vả như vậy nữa.” Cậu ngồi trong phòng khách, cười hi hi hai tiếng, “Ừm.”

64. Chương 64

— Đã gần gần năm như vậy rồi, mà thời gian vẫn tựa như đang tản bộ, chẳng hề thay đổi chi. Chỉ có những năm tháng tuyết trắng đã đổi lại thành những tháng ngày mưa dầm ảm ướt mà thôi. —

Buổi sáng mười giờ nắng rực rỡ, bây giờ là đang vào lúc không lạnh cũng không nóng.

Trong Tịch Thiêu đầy hoa tươi nở, cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra làm xao động đến chiếc chuông gió treo trên cửa. Tiếng chuông thanh thúy vừa vang lên, người nọ cũng từ bên ngoài mang theo hơi nắng bước vào trong cửa hàng. Khuôn mặt kia, sau khi vừa trông thấy ‘ông’ chủ, liền nở nụ cười.

“Buổi sáng tốt lành.” Đôi mắt màu lam cũng cười theo, hàng mi thật dài như phủ bóng xuống đôi mắt cong cong.

Sống mũi cao thẳng khác hẳn với người châu Á, xương hàm cương nghị rõ ràng, dáng người cao lớn, còn có màu tóc nâu kia... Rõ ràng là một người châu Âu điển hình như thế, nhưng lại có thể nói tiếng Hán rất không tồi. Mà giọng nói này, cũng quen thuộc như vậy, giống hệt giọng nói trong điện thoại hôm qua, cõi mở như ánh nắng hôm nay.

Gia Y nhìn người trước mắt, không biết vì giật mình hay gì mà chậm chạp không thể nói ra lời.

“Arthur, thật là cậu.”

Đã bao nhiêu năm rồi, không có ai gọi cậu như vậy. Cái tên này tựa như một ký tự thoáng qua, suýt nữa đã bị Gia Y quên lãng. Mà khi một lần nữa gặp lại cậu con trai rất rạng rỡ ngày ấy, sự kinh hỉ không khỏi tràn dâng.

“Sao cậu lại ở Thượng Hải ? !” Sau một cái ôm rắn chắc, Gia Y hưng phấn hỏi.

James.

Sau khi rời khỏi Canada, thi thoảng cũng gặp được vài người cùng tên James. Nhưng không có ai giống.

Nói ra cũng buồn cười, dù gì cũng là những người khác nhau, nhưng mỗi khi nghe đến cái tên đó vẫn nhìn không được liếc mắt nhìn một cái.

Đoạn ngày thiếu niên ở Canada kia, có hẳn làm bạn, cho nên cảm thấy rất vui vẻ tự do.

James khoác bàn tay lên đầu Gia Y một chút, khoa tay múa chân một hồi, “Hình như cao hơn nha.”

Gia Y buồn cười bắt đầu dĩ vãng ra, “Hey, làm ơn đi... !”

Hắn cũng cười rộ lên, “Xin lỗi xin lỗi, đã lâu không gặp, cũng sắp quên mất bộ dáng cậu ra sao rồi.”

Khi hắn cười, một hàng răng trắng toát lộ ra. Ánh mắt hơi cong lên, vẫn giống hệt như năm đó.

Như đã biết, dáng người và mặt mũi của người ta sẽ thay đổi theo thời gian, điểm duy nhất luôn không đổi chính là, khi người ta cười, khi người ta khóc.

Hai người tìm đến một quán cà phê, ngồi xuống hàn huyên hồi lâu.

Thế mới biết kỳ thật James đã sinh sống ở Thượng Hải hơn một năm, vẫn luôn giảng dạy ở trường ngoại ngữ kia.

“Mới một năm ? Thế mà tiếng Trung của cậu tốt thật.” Gia Y có chút không thể tin.

“Trước khi đến Thượng Hải đã học ở Canada hơn hai năm.”

“Để làm gì ?”

“... Bởi vì thấy tiếng Hán rất có ý nghĩa, hơn nữa, kỳ thật đã lên kế hoạch đến Thượng Hải từ rất lâu rồi.”

Thượng Hải là một thành phố như thế.

Nàng giống như một cái lò to lớn, chứa đầy đủ các loại người. Bọn họ không có cùng màu da, không có cùng tín ngưỡng, lối sống của mỗi người cũng hoàn toàn khác nhau. Mỗi một ngày gặp được một người, nhưng chỉ cần chớp mắt một cái, tỉnh lại sẽ không nhớ rõ nữa.

Nghĩ đến đã ở đây hơn một năm, hai người bạn từng quen biết hóa ra đều sinh hoạt tại nơi này, từ nay sẽ không còn phải cảm thấy cô đơn nữa.

“Thật ra thì, lần này cũng nhờ có Trác Dật.” James uống cà phê, “Tớ với cậu ta cũng là vô tình quen nhau, sau khi làm bằng hữu, cậu ta biết tớ muốn lo liệu tọa đàm nên giới thiệu liên lạc với một cửa hàng bán hoa, rồi cho tớ danh thiếp của cậu. Tớ lúc ấy đã cảm thấy chắc tám chín phần mười, bởi vì cậu thường nói tên của mình rất đặc biệt.”

“Thì ra cậu chính là người hôm trước Trác Dật vừa quen... ?”

Gia Y còn đang cảm thán thế giới thật nhỏ, thì chợt nghe James nói tiếp: “Tớ dựa theo số điện thoại trên danh thiếp mà gọi, tiếp theo liền nghe được giọng nói chuyện của cậu, hóa ra thật sự đúng.”

Gia Y trêu chọc cười, “Còn nhớ rõ giọng tớ à, trí nhớ không tồi ha.”

Gương mặt nghiêng của James phủ dưới ánh nắng, hắn nhìn cà phê trong ly, “Cậu nha, bắt điện thoại lên trước khi nói chuyện còn theo thói quen hăng cổ họng một cái, vừa nghe biết ngay là cậu rồi.”

Nhìn kỹ, cậu cũng chẳng khác gì những năm trước, có điều đã không còn ngây thơ. Khí tức ấm áp sáng sủa vẫn không mất, thế nhưng đã thêm vào đó một phần chín chắn thành thực.

Đã gần đầy năm như vậy rồi, mà thời gian vẫn tựa như đang tản bộ, chẳng hề thay đổi chi. Chỉ có những năm tháng tuyết trắng đã đổi lại thành những tháng ngày mưa dầm ảm ướt mà thôi.

“Cậu đã thật sự mở cửa hàng hoa ở nơi này, còn tưởng hồi trước cậu chỉ nói đùa thôi chứ,” James cảm thán nói, “Lần này nhớ giảm giá cho tớ à.”

Gia Y ha ha cười: “Mới đến Thượng Hải bắt quá được một năm đã biết trả giá rồi hả ?”

Đang lúc nửa chừng, Tiểu Sách gọi điện tới.

Gia Y bắt máy lên, chợt nghe Tiểu Sách đầu bên kia nói: “Buổi tối phòng cấp cứu tăng ca, khỏi cần chờ tôi ăn cơm.”

“Ừm, biết rồi.”

Sau khi dặn dò ‘chính sự’ xong, lại như có như không quan tâm vài câu: “Đang trong cửa hàng ?”

“Ác, không phải...” Gia Y ngẩng đầu có chút ngượng ngùng liếc nhìn James một cái, “Ở bên ngoài đàm công sự.”

“Vây cúp.”

Đang lúc định cúp máy thì lại nghe thấy đầu kia điện thoại gọi cậu một tiếng: “Phó Gia Y.”

“Còn chuyện gì ?”

“Không có gì, chỉ là nhớ cậu. Cúp.”

Mặt Gia Y bỗng chốc tăng nhiệt độ, muốn nói gì đó, nhưng lại ngại còn James đang ngồi trước mặt, ngại phải nói ra lời yêu đương, vì thế vội vàng nuốt vào.

65. Chương 65

— Nếu thời gian có thể lược bớt, vậy thì thật hy vọng bây giờ đã là lúc mái đầu bạc trắng. Ôm nhau, làm tình, và có thể an tâm ở bên một người. —

Buổi tối chín giờ, Tăng Thác mệt mỏi đẩy người đứng trước cửa nhà, bấm chuông cửa.

Tăng ca rồi lại tăng ca, ở phòng cấp cứu một thời gian dài bị cái sự bận đến không còn tay chân khiến cho đầu muốn nổ tung. Một ngày bận bịu trôi qua, sau khi cởi bỏ chiếc áo blu, chuyện mà hắn muốn làm nhất chính là nhanh chóng về nhà tắm nước ấm một phen, sau đó ngồi ở đầu giường cùng người kia trò chuyện. Cho dù không nói gì cả, nhưng chỉ cần ngồi bên nhau xem phim cũng tốt.

Chuông cửa vang lên hồi lâu nhưng vẫn không có người đáp lại.

Đầu rồi... ?

Tăng Thác biếng nhác lấy chìa khóa ra, sau khi cửa mở, nghênh đón hắn không phải là khuôn mặt tươi cười ấm áp như trong dự đoán, mà ngược lại là một mảnh tối mịt.

Bật công tắc đèn ở cạnh lối vào, Tăng Thác xả cà-vạt ra.

Khi đã xác định người nọ không ở nhà, hắn nghi hoặc duỗi tấm thân rã rời.

Ngửa đầu nhắm mắt dựa vào ghế salon, âm thanh chờ trong điện thoại vang lên bên tai một hồi, cuối cùng người bên kia cũng bắt lên nghe, “Anh về nhà rồi ?”

“Cậu ở đâu ?”

“Ác, tôi ở bên ngoài với bạn. Lúc chiều đi ăn có gửi tin nhắn cho anh rồi mà, không xem sao ?”

Tăng Thác mở mắt ra, cầm lấy di động, không có một tin nhắn nào chưa đọc. Một nhọc làm cho tâm trạng của hắn trở nên không được tốt, “Cậu ở cùng ai ?”

Có thể là ngủ được mùi ngửi khí không khoan nhượng của nam nhân, đầu kia ngẩng người rồi mở miệng nói: “Anh không biết đâu, khi nào về kể cho anh, tôi sẽ mau về thôi.”

Một lần nữa khép mắt, song lông mi lại hơi nhúu, “Mau là bao lâu ?”

“... Ôi dào thì chính là rất mau, tôi cúp đây, về nhà nói sau.”

Cậu đang ở cùng ai, ở nơi đâu, làm cái gì, cứ nhiên hắn đều không được biết. Tăng Thác nhất thời mất kiên nhẫn, gợn gàng dứt khoát ngắt điện thoại.

Khi tâm tình phức tạp liền hy vọng người kia ở bên cạnh, trước nay dường như chưa từng ý lại một người như vậy.

Tăng Thác ngồi trong bồn tắm nóng hầm hập, mặc ý dòng nước đánh vào vai mình. Giữa lúc nhiệt khí bốc lên mịt mù, nghĩ đến người kia có lúc chơi xấu ôm chặt lấy mình luôn miệng gọi “Tiểu Sách, Tiểu Sách” ; nghĩ đến khi cậu bóc vỏ hạt dẻ đưa đến trước miệng mình, cùng với nụ cười trên gương mặt...

Cảm giác được sự biến hóa nơi hạ thân, liền tự nhiên cầm lấy dục vọng bưng bưng phần chấn mà máy móc bộ lộng. Đạo này bận quá, mệt mỏi nên lơ đãng mọi chuyện. Khoái cảm đến rất nhanh, Tăng Thác một tay gác trên vách bồn, một tay rất nhanh bộ lộng thứ hung khí đang giương cung bạt kiếm kia.

Từ từ nhắm hai mắt, cứ nhiên đều là cậu.

Nghĩ đến gương mặt cậu khi bị áp đảo, nghĩ đến cậu sau khi bị tiến nhập liền nhịn không được rên rỉ ra miệng, nghĩ đến cậu khi run rẩy đạt cao trào...

Mạnh mẽ vài cái, rốt cục phóng thích vào tay mình.

Tăng Thác thở gấp vài hơi, nhìn dấu vết tội ác từng chút một bị dòng nước cuốn trôi.

Hóa ra, cuộc sống của hắn đã tràn ngập bóng dáng cậu. Khi tịch mịch nhớ đến cậu, khi không tịch mịch cũng nhớ đến cậu. Người rơi vào lưới tình trước, chẳng phải là cái tên luôn ồn ào “Chỉ cần gặp nhau vào mỗi Kim Diệu Nhật cũng rất thỏa mãn” sao ?

Tăng Thác tắt nước, lau lau mái tóc vừa mới gội, lắc lắc đầu.

Nhất định là hôm nay quá mệt mỏi mới có thể nghĩ nhiều chuyện không đâu như vậy.

Sau khi đã hoàn toàn lau chùi sạch sẽ phòng tắm, đã là gần mười một giờ.

Hắn khoác áo choàng tắm ngồi vào giường, mở đèn đầu giường lên xem tạp chí. Không lâu sau, chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Người nọ thay dép rồi lập tức đi về phía phòng ngủ, ló đầu qua cửa phòng ngủ: “Tiểu Sách.”

Tăng Thác hạ quyển tạp chí xem hồi lâu vẫn còn ở trang 49 trên tay xuống, “Ừ” một tiếng.

Người nọ cười hì hì đi tới, “Chờ tôi à ? Xin lỗi đã về trễ.”

Nam nhân khiết phích có cái mũi cực kỳ linh mẫn, “Uống rượu ?”

“A ừm,” Gia Y có chút ngượng ngùng, “Có điều chỉ uống chút xíu mà thôi, tôi đi tắm trước.”

“Nhanh lên.”

Gia Y moi một bộ đồ trong tủ quần áo ra, “Ừ” một tiếng rồi lao vào phòng tắm.

Đối với lời Tăng Thác nói, cậu luôn luôn tôn kính như thánh chỉ.

Tốc độ quả thực rất nhanh, chưa tới mười phút đã xong.

Nam nhân vẫn đang nhàn nhã ngồi tựa vào đầu giường, chỉ có điều tạp chí trong tay vẫn dừng ở trang 49.

“Hôm nay ăn tối cùng ai ?”

“Ác, khách hàng thôi, mà thật ra coi như là bạn bè.” Gia Y như một con cá chạch chui vào trong chăn, “Còn nhớ tôi đã nói với anh về đơn đặt hàng của trường ngoại ngữ vì cuộc tọa đàm không ? Người phụ trách là James, chính là một người bạn quen được trong lúc tôi học ở Canada. Thật tình cờ a.”

“Buổi chiều không phải cậu đã ở cùng hẳn rồi sao ?”

“Ừm đúng vậy, đó là đàm công sự thôi. Cậu ấy hỏi tôi buổi tối có thời gian không, có thì ăn một bữa cơm để ôn chuyện. Dù sao anh cũng không về nhà ăn.”

Thấy Tăng Thác không có biểu tình gì, Gia Y liền tiếp tục nói: “Anh gọi điện thoại cho tôi là lúc vừa về đến nhà sao ? Hôm nay có mệt không ?”

“Ừm,” Tăng Thác buông tạp chí, vươn tay tắt đèn, “Ngủ.”

Cảm nhận được người bên cạnh nhích lại gần, bàn tay tiến vào trong lớp áo ngủ mỏng manh của mình vuốt ve, cậu liền theo bản năng ôm lấy, khi miệng lưỡi chạm vào nhau nói thầm: “... Nói ngủ mà.”

Tăng Thác chỉ lo chậm rãi nhắm mắt hôn cậu, “Không phải đang ‘ngủ’ sao ?”

Điểm nổi lên ngay ngực bị vuốt ve như có như không, Gia Y miễn cưỡng cong người, nhịp thở trong lúc đó không giấu nổi dồn dập. Cái cảm giác bộ vị trọng yếu bị phớt lờ luôn khiến người ta khổ sở, mãi đến khi thấy Tiểu Sách chỉ hoàn toàn hoạt động ở phần thân trên của mình, Gia Y mới nhịn không được mở miệng: “... Tiểu Sách, sờ chỗ đó...”

Tăng Thác lưu luyến ở cổ cậu mãi không rời, thật sâu mút vào, biết rõ ràng nhu cầu của người dưới thân nhưng vẫn vờ như không rõ: “Làm sao ?”

Định vươn tay ý đồ muốn cọ xát phía dưới, lại bị Tăng Thác áp chế. Gia Y hé ra khuôn mặt đã đỏ bừng, “Ừ... ừm, phía dưới...”

Quần áo đã hoàn toàn cởi sạch, cánh môi Tăng Thác duỗi quanh ngực cậu, đầu vú bị liếm lộng đến hoàn toàn cứng lên, cánh tay thì vẫn luôn dừng tại bên hông nhưng không chịu dời xuống, thế rồi chợt nghe thấy Gia Y tức giận thì đầu hàng như muốn năn nỉ.

“Lần sau còn về muộn nữa không ?”

Gia Y chưa bao giờ biết, nam nhân lạnh như băng này không ngờ lại để ý chuyện ngày hôm nay như thế, cậu đành phải ôm thật chặt Tiểu Sách, “Sẽ không... lần sau nhất định sẽ gọi cho anh...”

Biết nghe lời, mới cho ăn kẹo. Ngay một khắc tính khí bành trướng bị cầm lấy, cậu sảng khoái rên hừ hừ.

Màn dạo đầu làm đủ, cho nên khi bị tiến nhập có thể thích ứng rất nhanh.

Thời điểm bị ôm đến mặt trên có chút luống cuống, chỉ nghe Tiểu Sách nói: “Tự mình động xem.”

Đã vài ngày không làm, cả hai cũng đều không muốn nhẫn nại làm chuyện vô ích nữa. Gia Y kiên trì khởi động thất lưng, chính mình tự chủ cuộc làm tình tuy rằng hơi xấu hổ, nhưng rất có khoái cảm.

Thời điểm cao trào ập tới, Gia Y thở hào hển run rẩy, chợt được Tiểu Sách ôm vào lồng ngực.

.

Nếu thời gian có thể lược bớt, vậy thì thật hy vọng bây giờ đã là lúc mái đầu bạc trắng.

Ôm nhau, làm tình, và có thể an tâm ở bên một người.

66. Chương 66

— Bất luận bên cạnh em có bao nhiêu người, anh sẽ luôn là bờ vai duy nhất mà em muốn ôm lấy mãi không buông. —

Khi Tăng Thác nhận được một cú điện thoại, biểu tình trên mặt hắn còn rét lạnh hơn bất kỳ lúc nào khác.

Trịnh Dịch Tắc đang nghỉ trưa trên salon phòng khám, thích ý híp mắt, thấy Tăng Thác bắt điện thoại rồi nói một câu: “Đúng, là tôi.” Sau đó trầm mặc. Nhìn không rõ được biểu tình của Tăng Thác, chỉ nghe cuối cùng hắn trầm giọng nói: “Tôi lập tức qua.” Rồi lưu loát cúp điện thoại.

“Hừm ? có chuyện gì vậy ?”

Tăng Thác không liếc hắn lấy một cái, lập tức ra khỏi phòng nghỉ, hấp tấp cất bước.

Đoạn đường đến bệnh viện nhỏ kia không mất bao nhiêu thời gian, nhưng khi ngồi trên taxi lại nóng vội khó hiểu. Ánh nắng ầm ập sau giờ ngọ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hâm nóng đến khiến da đầu hắn tê dại.

Cứ nghĩ sắp đến mùa hè rồi, chắc cậu sẽ không phát bệnh thường xuyên.

Thế nhưng hôm nay đến tột cùng là trạng huống nào đây ?

Phó Gia Y, em lại ăn lung tung gì nữa vậy ? Hay là làm gì ?

Giờ phút này, chân mày Tăng Thác gắt gao nhú chặt vào nhau, nóng vội đến mức hận không thể ngay tức khắc nhìn thấy cậu.

Lúc tìm được cậu trong bệnh viện tư nhân kia, cậu đang ngồi trên ghế ở đại sảnh, sắc mặt thoát trông không được tốt lắm.

Vội vàng đi qua, phát hiện có Trác Dật ngồi bên cạnh cậu.

Tăng Thác lúc này không còn lòng dạ nào bận tâm những chuyện khác, chỉ đứng trước mặt Gia Y, “Cậu sao rồi ?”

Gia Y nhìn thấy hắn đến, ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười gọi hắn một tiếng, nhưng đó là thật lòng vui vẻ: “Tiểu Sách.”

“Còn cười.” Tăng Thác tức giận trách cứ, tay phải vươn tới sờ sờ mái tóc đen trên đỉnh đầu Gia Y.

Sau đó lại đối diện với Trác Dật, Tăng Thác máy móc chào một tiếng.

Bây giờ mới nhớ ra, người khi nãy gọi điện cho hắn, nghe kĩ thì rõ là Trác Dật.

“Nghe James nói, lúc đang định bố trí hội trường thì bệnh sỏi mật của cậu ấy lại phát tác, đau rất kịch liệt, đến mức phải nằm lăn trên mặt đất, cho nên phải đưa đến bệnh viện gần đây.” Trác Dật mở miệng giải thích vài lời, “James đang giúp đi lấy thuốc.”

Ác, thì ra còn cái người tên James nữa. Tăng Thác âm thầm chửi trong lòng.

“Bác sĩ nói thế nào ?”

“Ừm, không được ăn trứng gà.”

“Cậu hôm nay ăn ?”

“... Ừm.” Lúc đang nghỉ ngơi giữa trưa, có James đến... Có điều điểm này Gia Y không dám nói ra miệng.

Người bị sỏi mật phải tránh ăn trứng gà với những thứ quá nhiều dầu mỡ, những điều này Tăng Thác đều đã căn dặn kĩ càng. Nhưng mình lại tham ăn, kiểm không được cái miệng. Bệnh vừa chuyển biến tốt một chút liền lén ăn.

Tiểu Sách thở dài, hung dữ nói: “Phó Gia Y cậu bỏ ngoài tai những lời của tôi đúng không !”

Gia Y cắn cắn miệng, trừng mắt đáng thương: “Được rồi mà, lần sau không vậy nữa.”

Hết cách với cái người mang bệnh đáng thương trước mắt này, Tăng Thác dù tính tình có khó khăn cách mấy cũng đành bỏ qua.

Lúc này, James đi tới, trên tay cầm một bịch thuốc vừa lấy: “Ồ, đều ở đây cả à. Cái này một ngày uống ba lần, một lần hai viên... Cái này mỗi ngày một lần, phải nhớ uống đó.”

Biết Tiểu Sách đang đứng bên cạnh, cho nên sự nhiệt tình của James lúc này chỉ làm Gia Y thêm phần xấu hổ: “... A tớ biết rồi, cảm ơn.”

“Đừng khách sáo. Chuyện hội trường tọa đàm cậu không cần phải gấp, thân thể quan trọng hơn.”

Người ngoại quốc ngay thẳng nào đó không hề nhận ra sự kỳ quái trong không khí. Cho đến khi Trác Dật nhin không được mở miệng: “Làm tốt lắm James, kế tiếp cứ giao cho Tăng Thác đi. Anh ta cũng là bác sĩ nên biết phải xử lí như thế nào.”

James nghiêng mặt sang nhìn, vừa định giới thiệu một phen đã bị Tăng Thác một câu chặn lại: “Đã phiên các cậu vất vả bên ba một chuyến, cảm ơn nhiều.” Khi nói chuyện rất tự nhiên ôm vai Gia Y, “Tôi sẽ đưa cậu ấy về.”

Trác Dật cũng không phải người hồ đồ. Hiểu được ý tứ trong lời nói của Tăng Thác, gã vỗ vỗ vai Gia Y, “Bọn tôi đi đây, cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

Gia Y vẫy tay chào bọn họ, “Ừm, cảm ơn các cậu.”

Vốn đã có một Trác Dật, nay lại thêm một tên người Canada, thật đúng là “náo nhiệt”.

Tăng Thác tự hiểu trong lòng, nhưng cũng không vạch trần thẳng. Bàn tay ấm áp sờ sờ bên tai Gia Y, “Đi được chưa ?”

Gia Y gật gật đầu, đứng lên, đi theo sau Tiểu Sách. Bởi vì đau, cho nên đi không được nhanh. Tiểu Sách hiểu được cho nên cũng cố ý thả chậm bước chân. Thế nhưng vẫn nghe thấy người phía sau nhỏ giọng kêu: “Tiểu Sách, anh chậm một chút... Theo không kịp...” Hắn quay đầu lại, liếc nhìn Gia Y, trên mặt hiện biểu tình không kiên nhẫn, sau đó nhanh chóng chìa một bàn tay ra trước mặt cậu, “Lại đây.”

Hai người đi rất sát nhau, nên không ai chú ý đến hai bàn tay giao nhau của họ.

Gia Y ngậm miệng không hề giải thích vì bầu không khí ngưng ngậm vừa nãy, chỉ là bàn tay nắm lấy Tiểu Sách ngày càng chặt, giống như muốn an ủi hắn rằng: Bất luận bên cạnh em có bao nhiêu người, anh sẽ luôn là bờ vai duy nhất mà em muốn ôm lấy mãi không buông.

67. Chương 67

— Vì anh quan tâm em, cho nên điệu bộ khi ghen là đáng yêu nhất. —

Đại sự mà dạo này Gia Y tâm tâm niệm niệm nhất, đó là phải làm gì trong ngày sinh nhật của Tăng Thác, làm thế nào để tặng cho hắn sự kinh hỉ lớn nhất.

Mùa xuân ở Thượng Hải rất ngắn ngủi, mỗi một năm gần như là hết mùa đông rồi trực tiếp sang mùa hè. Các quầy sạp bán hạt dẻ dần dần mờ nhạt khỏi tầm trí người ta, trong khi đó các quầy trái cây thì bắt đầu tung đưa hầu ra thị trường.

Vào thời gian này năm ngoái, Gia Y còn bạo gan lái xe máy vòng vòng dưới trời nắng gay gắt gần bãi biển.

Sau đó tình cờ biết được Tiểu Sách làm việc ở bệnh viện Hoa Thiện, số 900 đường Urumsi liền trở thành một địa chỉ khiến cậu ghi khắc trong lòng.

Chuyện dường như đã trôi qua rất lâu rồi. Lúc đó còn có Trác Dật mỗi lần trở lại cửa hàng liền ngồi trên bậc thang nhà bếp, híp mắt hút thuốc.

Hiện giờ, lại là mùa hè.

Có lẽ người khác không tin số mệnh, nhưng ít nhất có Gia Y tin.

Trong hàng ngàn hàng vạn con người, duy chỉ có khi gặp được hần, yêu hần, cuối cùng bước đến bên cạnh hần, bước đi cùng hần, không phải vận mệnh thì là cái gì đây ? Người đời luôn nói chúng ta sẽ gặp được người thích hợp của mình vào một thời điểm thích hợp, lời ấy tuyệt đối không sai.

Ngày hôm nay đã thật sự tới sinh nhật Tăng Thác, Gia Y tỏ ra rất trịnh trọng, giống như thật sự muốn lo liệu một sự kiện lớn kinh thiên động địa vậy.

Buổi chiều trở về từ Tịch Thiêu trước thời gian, chuẩn bị xong xuôi hết thảy rồi chỉ chờ Tiểu Sách tan tầm.

Thật ra cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là một phần quà sinh nhật, với cả một bàn đồ ăn mà thôi.

Không phải là không nghĩ đến những ý tưởng lãng mạn, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, có hoa lệ lãng mạn cũng thế, làm ra những hành động bất ngờ cũng thế, vậy thì không bằng chờ đợi hần với những ngọn nến rồi cùng nhau dùng một bữa tối ấm áp.

Trong tủ lạnh phòng bếp, có một hộp ô mai được James mang tới.

Đoạn thời gian từng ở Canada kia, chỉ cần nhìn thấy ô mai liền phá lệ can đảm, vì thế cho đến tận bây giờ, James mỗi lần nhìn ô mai sẽ nhớ tới cậu.

Hôm qua khi mang hộp ô mai đến, thái độ của Tăng Thác luôn kỳ lạ trước sau không đổi.

Vừa nghe nói là James tận tay đưa đến, hần trầm mặc nhướn mày, không lên một tiếng. Biết là vò giấm chua của hần lại đang ồ ồ phát tác, Gia Y hì hì ngồi xuống sofa, chột chột khuôn mặt trông lạnh băng của hần: “Có muốn ăn một chút không ? Nếu không thì lãng phí lắm.”

Còn kém mỗi việc đưa một quả tới tận miệng hần. Tăng Thác vẫn trưng cái bộ mặt lãnh đạm: “Không cần.”

Bất quá, cho dù thật sự dứt cho hần ăn, hần nhất định vẫn sẽ không tự nhiên mà ngó mặt sang chỗ khác thôi.

“Ôi chào, Tiểu Sách ~”

“Làm gì.”

“Ăn một chút thôi.”

Biết hần cư xử như vậy là vì ghen, nhưng vẫn nhịn không được muốn ghẹo hần. Đây cũng là do ở cùng nhau lâu ngày mới dám làm, biết rằng biểu tình giận dữ vĩnh rầu trừng mắt kia chẳng qua là hồng dọa mình thôi, cho nên mới dám muốn gì làm nấy như vậy.

“... Bớt nói nhảm đi.” Cặp mắt tối trầm của hần vẫn thủy chung hướng về phía khác, những lúc tỏ vẻ rầy rà như này, trông buồn cười hết như một thiếu niên trung học vẫn chưa lớn.

Gia Y ha ha cười, rướn người qua ôm cổ Tiểu Sách, hôn một phát thật kêu trên mặt hần.

Tự bản thân nam nhân có lẽ không biết rằng, bộ dáng của mình khi vì Gia Y mà ghen rất... đáng yêu.

Tiếng thang máy mở cửa ngoài hành lang vang lên có thể nghe rõ ràng, rồi sau đó chính là tiếng bước chân quen thuộc.

Tăng Thác mở cửa, liền nhìn thấy Gia Y đi ra từ phòng bếp, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Phải nói đây mới đúng là một căn nhà chân chính.

Bước vào nhìn kỹ một lượt, thì ra không chỉ có buồng vệ sinh, mà ngay cả phòng khách, các phòng khác cũng đều được quét dọn tinh tươm, mang lại cho người ta một cảm giác sạch sẽ, thanh mát, thoải mái. Tâm trạng bất giác tốt lên nhiều, nhất là khi biết người này có lẽ là vì sinh nhật của mình cho nên mới bận bịu một chập lâu như vậy.

Một bữa tối phong phú, một cái bánh sinh nhật, và cả một hộp quà được gói lại tinh tế.

Nhân lúc sau bữa ăn, khi Gia Y chủ động yêu cầu để mình rửa chén, hắn cầm gộp quà vẫn chưa mở ra suy nghĩ, “Là cái gì?”

Người đang rửa chén trong bếp cũng không muốn nói ra đáp án: “Tự mở ra xem đi.”

Thần bí ghê vậy.

Sau những tiếng xé giấy gói roạt roạt, cậu cẩn thận nghe ngóng phản ứng của nam nhân.

“Có hàm nghĩa gì đặc biệt không?”

Sau khi mở hộp quà, hiện ra là một sợi dây nịch hàng hiệu nhưng kiểu dáng đơn giản. Có điều bản thân hắn cũng đâu thiếu dây nịch, với hiểu biết của mình về Gia Y, chỉ sợ là cậu có dụng ý khác.

“Có.”

“Là gì?” Phó Gia Y, đừng có thừa nước đục thả câu với tôi.

Người nọ cười như một đứa con nít di chuyển lại gần: “Có thể buộc anh lại a.”

Tăng Thác ngăn người, đi về phía cậu, hai tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng có vẻ gầy yếu của cậu, “Phải dựa vào cái này mới được?”

Trước đó đã bị người trước mặt nhìn thấu sự thật không muốn mở miệng, nam nhân không được tự nhiên muốn dùng việc này cười ngược lại Gia Y.

Gia Y cười rộ lên, giống như vui đùa nói: “Đã nói dây nịch này là đồ tốt mà, nếu ngày nào đó anh gian dối tôi đi treo tường, thì ít nhất khi cởi quần còn có thể nghĩ đến tôi.”

Vừa dứt lời, Gia Y liền cảm thấy cái ót mình bị gõ một phát không nặng không nhẹ. Nam nhân trách cứ: “Này mà cũng tính toán.” Ngữ điệu oán giận giờ phút này nghe qua khiến người ta càng thêm ức chế.

“Tiểu Sách.”

“Ừ.” Nam nhân từ phía sau lẳng lặng ôm cậu.

“Sinh nhật vui vẻ.”

“...”

“Tiểu Sách.”

“Ừ.”

“Em yêu anh.”

“... Ừ, tôi biết.” Ngữ khí nhàn nhàn, nhưng chưa để người trước mắt bùng nổ đã bất ngờ xuất một câu: “Tôi... cũng yêu em.”

68. Chương 68

— Ánh mắt ôn nhu của anh trong bóng đêm, rất sáng rất sáng, hết như một vì sao. —

Tiểu Sách hiếm khi dịu dàng khiến người ta cứ cảm thấy như không phải sự thật.

Gia Y thích nhất ánh mắt trong bóng đêm của Tiểu Sách, rất sáng, có đôi chút khác biệt so với sự lạnh nhạt tản ra ngày thường. Mỗi khi nằm bên nhau, nam nhân luôn có thói quen vuốt ve xương bả vai gầy gò của Gia Y, động tác không lớn, nhưng vô cùng thân thiết tựa như đang dỗ dành một chú mèo. Gia Y rất thích Tiểu Sách những lúc ấy.

Máy lạnh trong phòng ngủ dần điều chỉnh thành một độ ẩm vừa phải, Gia Y nằm trong tấm chăn mỏng rên hừ hừ nhích vào gần lồng ngực Tiểu Sách, dán lưng vào ngực Tiểu Sách, chính nhờ thế mà trái tim cũng như áp chặt vào nhau.

“Tiểu Sách này.”

“Ừm ?”

“...” Gia Y suy nghĩ nửa ngày, mới nghiêm túc nói: “Kỳ thật anh rất tốt.”

Nghe được một câu không đầu không đuôi như vậy, nam nhân tuy buồn cười nhưng vẫn cố xụ mặt: “Đừng nói những lời vô nghĩa.”

Gia Y xoay người, đối mặt với Tiểu Sách, ngón tay chọt chọt trên gương mặt hắn, “Cười cái đi.”

Tăng Thác không chịu nổi sự quấy rối này, túm tay Gia Y ra, bắt hắn “Sách” một tiếng, chuyển hướng đề tài: “Đây nịch, là ai ra chủ ý cho em ? Đừng nói là Lâm Cát Cát đấy ?”

“Đương nhiên không phải,” Gia Y bĩu môi, “Anh không thích à ?”

“Vậy vì sao ?”

“Sao là sao ? Chẳng phải đã nói cho anh rồi sao.”

Tăng Thác lúc bấy giờ tuy rằng không nói lời nào, nhưng biểu tình trên mặt vừa thấy là biết ngay: vẻ mặt đắc ý, giống như muốn khoe khoang là ‘Sao hả ? Sợ ngày nào đó tôi rời bỏ nên mới nghĩ cách trói buộc tôi ?’

Gia Y cũng không kiêng dè, “Đúng thế đúng thế... Người mặt ngoài lãnh đạm nội tâm muốn tao như anh, e rằng ngày nào đó có người bắt cóc thì em phải làm sao đây. Em phải mất biết bao công sức mới theo đuổi được anh mà, nếu anh thật sự đi theo người khác thì em còn có cái nứu giữ.”

Đối với việc được và mất, vốn dĩ không nên quá mức cố chấp. Dẫu sao cũng là mệnh trời, cho dù có trốn tránh cách mấy cũng không thể chạy thoát. Thế nhưng, nếu liên quan tới Tiểu Sách thì đó lại là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Làm sao có thể cam tâm buông tay để bản thân đánh mất ?

Hao hết toàn lực, thật vất vả mới tiến vào thế giới của Tiểu Sách được, Gia Y quả thật rất lo lắng một khi mình thất thủ sẽ mãi mất đi hắn.

Tăng Thác chưa bao giờ thấy một người có thể thoải mái nói ra lời trong lòng như vậy. Đối với Gia Y, chưa bao giờ có chuyện dám nói hay không, cũng như có ngại nói hay không, mà chỉ có muốn nói hay không, có thể nói hay không thôi.

Có điều Tăng Thác bỗng nhận ra có gì đó kỳ quái: Hiện giờ người nên lo lắng chẳng phải là hắn mới đúng sao ? Ban đầu có một Trác Dật đã đủ làm hắn bất an rồi, hiện giờ lại lòi ra thêm một kẻ tên James. Tuy hiểu rằng đây không phải lỗi của Gia Y, cũng tin tưởng cậu sẽ không dễ dàng thay lòng như thế, nhưng mà, vẫn thấy bồn chồn, thậm chí vừa nghĩ tới đã cảm thấy loạn tâm.

Lo được lo mất, chính hắn chưa bao giờ như vậy.

Nghĩ như thế, Tăng Thác có chút ủ rũ nhắm mắt lại, “Em lo lắng làm gì.”

Sự bất mãn và giận dữ khó mà giải thích chuyển hóa thành một nụ hôn trừng phạt đặt lên môi Gia Y, yên lặng mà kịch liệt.

Giữa lúc nụ hôn dài đằng đẵng diễn ra, Tăng Thác kề sát người vào Gia Y. Trong khi môi lưỡi đụng chạm, cảm nhận được người kia lập tức dùng hai tay ôm lấy mình. Cảm giác được ôm chặt như vậy làm cho Tăng Thác vô cùng hưởng thụ, bởi vì vào thời khắc này, hắn cảm nhận được rõ ràng người trước mắt chỉ thuộc về mình.

Hơi thở nóng rực cổ ý phả vào bên tai rất rõ ràng. Lỗ tai hắn cảm nhận bị ngậm lấy, sau đó bị đầu lưỡi mềm mại ướt át tập kích.

Cánh tay vòng trên cổ hắn siết chặt hơn, cơn thỏa mãn cùng kiều ngạo của Tăng Thác cũng trở nên bành trướng theo đó. Tay trái nhẹ vén lên chiếc áo ngủ màu trắng của Gia Y, nụ hôn từ môi kéo dài thẳng xuống ngực.

Cánh tay ôm Tiểu Sách vẫn không buông ra, Gia Y chỉ nằm yên tùy ý hắn bài bố.

Dục vọng từng chút một bị hắn khơi mào, mãi đến khi hơi lạnh trong phòng đã không đủ xua tan cái nhiệt khí. Cậu từ từ nhắm lại hai mắt, chỉ cảm thấy Tiểu Sách hôm nay kiên nhẫn đến mức thần kỳ, hôn môi, vuốt ve, bất luận chính mình có ra hiệu cỡ nào cũng vẫn không có ý tiến vào.

Cổ, xương quai xanh cùng ngực bị mút đến mức phát đau, nhưng nam nhân vẫn không hết siêng năng.

“Ưm a... Tiểu Sách... !” Đầu vú bị ác ý liếm cắn, Gia Y cảm thấy đau mở mắt ra, trên trán hiển nhiên đã thấm một lớp mồ hôi mỏng. Đáng tiếc bộ dáng khiêu gợi kia Tăng Thác không kịp xem, hắn chỉ lo vùi đầu trước ngực cậu, cố ý muốn lưu lại ấn ý chỉ thuộc về hắn trên đó.

“Đủ rồi, từ từ... Đau ! Tiểu, Tiểu Sách...” Cánh tay vươn ra cũng không thể ngăn cản sự xấu tính của nam nhân.

Giằng co hơn nửa ngày, Tăng Thác cuối cùng cũng thỏa hiệp dời trận địa đi.

Chính vì màn dạo đầu hơn cả đầy đủ, cho nên khi sáp nhập cũng rất dễ dàng. Tính khí rục rịch thẳng tiến vào huyết khẩu, thông thả, nhưng cũng giống như một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái.

Cảm giác bị lấp đầy làm cho Gia Y thỏa mãn ‘ưm’ một tiếng. Cậu nắm chặt cánh tay của Tiểu Sách, chờ đợi động tác của nam nhân. Cũng giống như lần vừa qua, biết cậu đã thích ứng được, cho nên không hề trì hoãn. Tốc độ trước sau xuất nhập cũng không nhanh, có điều mỗi lần đều rút ra muốn hết toàn bộ, rồi lại đâm vào toàn bộ. Cùng với khoái cảm chồng chất, tốc độ ôn nhu như vậy cũng biến thành một loại tra tấn lòng người.

Những lúc ngẫu nhiên đỉnh tới một nơi nào đó, khoái cảm run rẩy liên xông thẳng vào đại não.

Cậu đã phải ảo não rất lâu là tại sao lực nhẫn nại của Tiểu Sách có thể lớn như vậy, còn mình thì lại không chống đỡ nổi.

Tăng Thác cũng không vội tăng tốc độ, phải nói là lực nhẫn nại thật tốt, hoặc chẳng bằng nói là cố ý ức hiếp. Vùi đầu vào bên cổ Gia Y, lần lượt tạo ra từng dấu hôn.

Gia Y bị khi dễ đến mức sắp khóc, đại não hỗn độn chỉ nhớ rõ cuối cùng bị nam nhân dồn sức thúc vùi cái mà đạt đến cao trào.

Thời điểm bị khoái cảm bao phủ, áp chế không được rít nhẹ một hơi, run rẩy bắn ra.

Ngón tay Tăng Thác nhẹ nhàng xoa nơi xương quai xanh và cổ của cậu.

Cậu biết nếu vừa hôn vừa mút như thế, việc lưu lại dấu vết là không tránh được. Nhưng không ngờ nam nhân lại dùng ngữ khí trẻ con nói rằng: “Chẳng phải thích ô mai sao. Tôi cho em a.”

69. Chương 69

— Mùa hè là lúc lá non chớm nở xanh biếc, trên đó viết đầy những lí do mà em yêu anh ; mùa hè là lúc một hôm nào đó em gặp được anh, yêu phải anh ; mùa hè là lúc mà ngày hôm qua, hôm nay cùng ngày mai, mỗi một ngày chúng ta đều hôn nhau ; và mùa hè là lúc chúng ta được ở bên nhau. —

~ ~ ~

Buổi sáng đầu tiên của cái tuổi 29. Hôm nay là một ngày thứ sáu sáng sủa đẹp hơn bất kì ngày nào khác. Tăng Thác sau khi tỉnh lại từ trong mộng, liền cảm thấy người bên cạnh tứ chi như một con bạch tuộc, đang lấy tư thế hình chữ “Đại” mà nằm ngủ đè lên người hắn.

Khẽ khàng nâng cánh tay cậu, nghiêng người lách thân ra khỏi, người thì cứ để nguyên trần trụi mà rời giường. Đồng hồ điện tử trên đầu giường hiển thị đang là lúc 6h45. Cuộc sống mỗi ngày của hắn lúc nào cũng như vậy, chuẩn xác như một cái máy móc. Mỗi ngày đều đúng vào giờ này tỉnh lại, sau đó đi đến phòng tắm tắm rửa, rửa mặt, quét sạch sẽ phòng tắm rồi thì vào bếp chiên trứng, pha trà. Ăn uống xong xuôi thì đi bộ đến bệnh viện làm.

Nếu muốn hỏi hiện tại có gì khác so với trước kia, thì chẳng qua là hồi trước chỉ chiên một quả trứng, nướng hai mảnh sandwich, pha một ly trà, còn bây giờ thì một quả trứng, hai mảnh sandwich, hai ly trà. Cái người không hiểu từ đâu chui ra kia còn muốn sữa chua với trái cây nữa. Mỗi lần mình ăn trứng, ở phía đối diện bàn ăn luôn bắn tới cặp ánh mắt oán hận. Đúng vậy, bởi vì cậu bị sỏi mật nên bị cường chế không được đụng vào trứng. Đừng thấy tên kia chân tay gầy gò, chứ kỳ thật là một kẻ rất ham ăn. Có lần đang nửa đêm thì đột nhiên đứng dậy, ngồi xồm trước tủ lạnh ăn vụng, bị Tăng Thác bắt quả tang tại hiện trường ba lần, có một lần ăn ngay thực phẩm bị cấm, hậu quả thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết — chính là bị Tăng Thác mắng xối xả té tát.

Nam nhân hung tợn răn dạy cậu: “Em có biết mình không được ăn rất nhiều thứ không hả.”

Ngồi trước tủ lạnh đáng thương hề hề gật đầu, đồ ăn trong tay không cam lòng bỏ xuống.

“Vậy có biết mình cái gì không thể ăn không.”

Gật gật đầu, còn thiếu mỗi nước mắt lưng tròng.

“Nói cho tôi nghe.”

“Trứng... Nội tạng... Bơ... Còn có đậu phộng... Cũng không nhất thiết mà...”

“Đứng lên.” Nam nhân “sập” một tiếng, bạo lực đá cánh cửa tủ lạnh.

Gia Y chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt, trong lòng chỉ có một giọng nói: Xong rồi xong rồi, Tiểu Sách anh ta lại nổi bão...

“Phó Gia Y, uống thuốc đi. Sau đó đánh răng cho tôi, ngủ !”

“...” Vọt lẹ kéo theo một cái đuôi dài. (khóí :))

Kỳ thật, đáng về phần nộ cũng chỉ làm ra để dọa người mà thôi.

Nghĩ như vậy, Tăng Thác liền cảm thấy buồn cười.

Đứng trước gương trong phòng tắm tự quan sát, nhìn kỹ xem cái bản mặt bị ví như khối băng của mình. Lúc mặt cau mày có, thật sự đáng sợ như vậy sao ? Tên kia mỗi lần bị mình hung dữ đều sợ tới mức ‘đương trường’ đi vào khuôn khổ, nhu thuận như gì.

Thế nhưng, cũng không nghĩ là em ấy nhất gan yếu đuối, mà thậm chí còn cảm thấy đáng yêu.

Từ từ nhắm lại hai mắt, chợt nhớ đến rất nhiều đoạn ngắn, tất cả đều là những chuyện thú vị về tên kia.

Lại nói tiếp cá tính của mình quả thật rất kém, nếu không có người chấp nhất như vậy, kiên định như vậy, thì không thể nào chờ đến lúc hòa tan được khối băng là mình đây.

Cửa phòng tắm bị đẩy mở, trong tầm nhìn của hắn bỗng xuất hiện một cái đầu đen thui. Đứng ở bồn rửa tay gãi gãi đầu, vẻ mặt nhìn là biết còn say ke: “Sớm quá ha...” Lập tức cầm cái ly lên đánh răng.

Cậu dường như vẫn chưa tỉnh ngủ, tầm mắt mơ hồ chỉ nhìn thấy một đôi mắt đen thẫm.

“Ngủ không ngon ?”

“Ô... Đau thắt lưng quá...” Miệng đầy bọt, quay đầu nhìn về phía Tiểu Sách bên kia, không một chút kiêng kị.

Tăng Thác liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy trên cổ của cậu để lại những ấn ký đỏ thẫm, có một chút đặc ý âm thầm. Nhớ đến tối hôm qua cậu vừa nghe đến ô mai liền đỏ thắm mặt, khiến người ta nhìn mà không nhịn được muốn ức hiếp.

Gia Y rửa mặt xong thì lau khô bồn rửa tay, mở cửa phòng tắm bằng kính trong suốt, ôm mặt Tiểu Sách còn chưa cạo râu hôn một hơi: “Hai mươi chín tuổi vui vẻ.”

Từ từ nhắm hai mắt cũng có thể khóa vòi nước, người còn chưa lau khô liền áp sát toàn thân lại. Gia Y cười khúc khích sờ lấy bàn tay đang mò đến bên hông mình: “Dừng dừng dừng dừng — Người anh còn ướt nhẹp mà, không được nhúc nhích.” Nói xong liền rướn đầu tới hôn lỗ tai Tiểu Sách.

Không chịu nổi khiêu khích mới sáng sớm, cái người chưa tỉnh ngủ cũng tựa hồ nhất thời thanh tỉnh.(Tiểu Sách)

Đầu lưỡi linh hoạt tham tiến vào khoang miệng Gia Y, bao vây quấn lấy mút vào diềm mật của cậu. Bàn tay không có gì làm thò đến bên hông Gia Y, tiến vào áo sơ mi.

Không nghĩ tới Gia Y lại vùng giãy ra, làm bộ ra dáng nghiêm trang: “Đồng chí Tăng Thác, tôi nói anh không được động.”

“Tại sao.”

“Bởi vì chỉ có tôi mới được động.”

“Tại sao.”

“Bởi vì anh phải nghe theo tôi.”

“Em thật đúng là chưa tỉnh ngủ.”

Ngọn lửa đã bị dập lên thì nào có chuyện lập tức có thể dập ngay, Tăng Thác cũng không thèm ngó xem có muộn giờ đi làm không, mạnh mẽ kiên quyết kéo cái tên giả bộ đứng đắn qua, lấp đầy cái miệng thích dong dài của cậu.

Gia Y không chịu thuận theo cũng không từ bỏ, cảm giác thấy ngón tay của nam nhân đùa bỡn nhũ tiêm của mình, mặc dù đôi môi đang bị hôn vẫn cố lúu rú: “Chết, chết tiệt Tiểu Sách... Đã nói chỉ có em mới được động...”

“Dừng làm ồn, tối nay cho em động.” Ngày mai thứ bảy, cũng đủ cho cậu nghỉ ngơi rồi.

“...”

.

Bây giờ là mùa hè. Là mùa hè thứ hai của bọn họ.

Bây giờ là Kim Diệu Nhật. Dẫu ba trăm sáu mươi lăm ngày vẫn không bao giờ đủ...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-tram-sau-lam-kim-dieu-nhat>